

GÜNGÖREN İTO KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

GÖNÜL MEKTEBİ PROJESİ

GENÇ YAZARLAR MEKTEBİ

EDITOR: OKTAY ÇINAR

Değerli Öğrenciler,

Bilindiği üzere Güngören İTO Kız Anadolu İmam-Hatip Lisesi ailesi olarak; okumaya, düşünmeye, imam-hatip değerlerini topluma ve öğrencilerimize kazandırmayı amaç edindik. 2021-2022 eğitim ve öğretim yılında da okuma ve düşünme ile ilgili birçok etkinlik gerçekleştirdik, proje çalışmaları yaptık. Okulumuzda bir değer meydana getirmek gayesiyle Türkçe Öğretmeni Oktay Çınar öncülüğünde gerçekleştirilen “Genç Yazarlar Mektebi” projesiyle çocuklarımızın düşünen, okuyan, fikir üreten, görüşlerini anlatabilen, eleştiren, sorgulayan bir imam-hatip nesli yetiştirme ilkesiyle başlatılmıştır. Medeniyetimizin kültürel mirasını değerlendiren, kültürümüzün söz ve yazı varlığını geliştiren, zenginleştiren ve yaygınlaştıran, geleceğin kültür elçileri olmak için çaba harcayan çocuklarımızı tebrik eder, ilerleyen yıllarda farklı projelerde de aynı azim ve gayretle ülkemiz ve milletimiz için çalışmalarında başarılar dilerim.

**Ahmet KOÇ
Okul Müdürü**

Kıymetli Okuyucular,

“Gönül Mektebi ” projesi ile kitap okuma ve düşüncelerini, duygularını fabl türünde yazma çalışmasında temel amacımız öğrencilerimizin yazma konusundaki yeteneklerini ortaya çıkarmak, öğrencilerimizin gelişimine katkıda bulunmaktır.

Okulumuz, Güngören İTO Kız Anadolu İmam Hatip Ortaokulunda öğrenim gören öğrencilerimizin araştıran, yorumlayan, eleştiren, arkadaşlarıyla kültürel zeminde yeni bağlar kuran bireyler olarak yetiştirmelerini sağlamak ve onların bilimsel, sosyal, kültürel, sanatsal, edebi ve meslekî gelişimlerine çok yönlü katkıda bulunmak amacıyla “Genç Yazarlar Mektebi” projesini yaklaşık beş yıldır okulumuzda uygulamaya çalışıyoruz

Proje çalışmalarını yürütmek için Türkçe derslerinde haftada bir saat yazma saati olarak değerlendirilmiştir. Öğrencilerimize yüz kitaplık bir liste hazırlanmış ve bu kitapları okuyarak hayal dünyalarının zenginleşmesi ve Türk ve Dünya edebiyatının seçkin örneklerini tanımaları hedeflenmiştir.

“Genç Yazarlar Mektebi” projesinin temelinde fikirlerin, görüşlerin ve duyguların serbestçe yazılması, anlatılması ve okuyucuyla paylaşılması vardır. Her bir öğrencimiz kıymetli yazılarını yayınlamak suretiyle gelecekte bir yazar olmanın ilk adımlarını atmışlardır. Şüphesiz gidilecek çok yol, öğrenilecek çok ilim vardır.

“Gönül Mektebi” projesi bu eserle yeniden okuyucuyla buluşurken bize her türlü desteği sunan Okul Müdürümüz Ahmet Koç’a teşekkürlerimizi sunarım.

Milletimizin var oluş mücadelesi verdiği “Millî Mücadele’nin 100. Yıldönümü” hatırasına ithaf ettiğimiz bu eserimiz münasebetiyle aziz şehitlerimizin ruhu şâd, mekânları cennet olsun...

Oktay ÇINAR
Editör

İÇİNDEKİLER

Yazarın Adı Soyadı	Fabl Yazısı	Sayfa No
Sevim Naz Şaştım	Papağan ve Kedi Dostlar	4
Nadide Meryem Pırılı	Nehirler Ormanı	8
Melike Baları	Sabırsızlığın Sonu	12
Hatice Eslem Öztürk	Dünya'nın Problemi	14
Berrak Özge Yılmaz	Arkadaşa Güven	16
İnci Nakipoğlu	I. Hayvan Savaşı	18
Azra Naz Çebi	Karbeyaz	21
Almina Sezer	Tilkinin Dersi	23
Arife Reyhan Atik	Kendine Sahip Çık	25
Zeynep Betül Ermeydan	Açgözlü Kurt	26
Sümeyye Güneysu	Yardımsever Mont	28
Nisanur Özkök	Şimdi Ben Ne Yapacağım	30
Kübra Zeynep Ulu	Ormandaki Ağaç Ev	32
İclal Süeda Çamlıbel	Mimi'nin Pişmanlığı	34
Elif Naz Okuyucu	Yarasanın İntikamı	37
Hatice Kübra Doğan	Birlik Ormanı	39
Göknur Uzuntaş	Yaban Tavşanı Çakal ve Tilki	41
Beyza Nur Küçüktunç	İkinci Şans	43
Begüm Aktaş	Karşılıksız İyilik	45
Hansa Ergün	Ormandaki Yarışma	47
Büşra Sarıcı	Kedi ile Köpek	49
Zeynep Dağlı	Doğa ve Çevre	50
Elif Gökçebel	Ağaç ve Orman Hayatı	53
Tuana Doğan	Kar Tanesinin Maceraları	55
Zeynep Azra Çimşir	Siyah Kurt	57
Sinem Şen	İyi Dost Kara Günde Belli Olur	58
Nur Canan Öztürk	Bülbül ile Karga	59
Fatma Zehra Güneysu	Kuzey'in Kanatlarındaki Özgürlük	60
Eslem Sena Kızılkoca	Dinozor Dino ve Panda Bambu'nun Dostluğu	62
Rabia Serra Dinç	Dua	65
Esmâ Ecrin Başkaya	Toki Modi ve Ciki	67
Rumeysa Ebrar Çaylak	Kardeş Dayanışması	69
Ayşe Eslem İlter	Tilki ile Köpek	70
Fatma Zehra Ecer	Tortor'un Yaramazlıkları	72
Melike Karademir	Komşuluk	76
Hayrunnisa Erten	Teknoloji ve Biz	78

PAPAĞAN VE KEDİ DOSTLAR

Bir papağan varmış. Bu papağan normal papağanlar gibi değilmiş. İnsanların dediklerini tekrarlamaz, onun yerine cevap verirmiş. Bu papağanın adı Rupa'ymış. Rupa'nın bir de arkadaşı Kutî varmış. Kutî ise bir kediymiş. İki arkadaş birlikte çok iyi geçinirlermiş. Rupa ile Kutî'nin tabii ki bir sahipleri de varmış. Sahipleri olan Deniz, çok hayvansever birisi olduğu için bu hayvanları sahiplenmişti. Rupa ile Kutî sahipleri Deniz e çok düşkünlermiş. Deniz okuldan gelince mutlaka oyun oynarlarmış hep birlikte.

Bir gün Rupa ile Kutî evden kaçmayı ve dışarıda özgürce dolaşmayı planlıyorlardı. Onlar Deniz'i çok seviyorlardı. Onu bırakıp gitmeyi hiç istemeseler de dışarıda onları daha güzel bir hayatın beklediğini düşünüyorlardı. Eğer gitmek istediklerini Deniz'e söyleseler Deniz hem çok üzülürdü, hem de buna asla izin vermezdi, veremezdi. Bunun için bir kaçış planı yaptılar. Bu planın işe yarayacağını düşündüler ancak yollarında iki tane engel vardı. Birincisi eğer evden kaçarlarsa nerede kalacaklardı. Kutî sokakta gezen bir kedi olarak yaşayabilirdi ama ya Rupa. O nerede kalacaktı. İkincisi de dışarıdaki insanlar sokakta bir papağanın gezmesinden hoşnut olurlar mıydı? Bu sorular akıllarında soru işareti bırakmışlardı. Acaba vazgeçerler miydi bu işten? Onlar her şeyi göze alacaklardı ve bu planı uygulayacaklardı. Ne de olsa sonucunda dışarıdaki atmosferi tatmış olacaklardı. En kötü birisi Rupa'yı alıp hayvan barınağına götürürdü ve tekrardan Deniz e onu sahiplenirdi.

Planlarını kurduktan sonraki gün gerçekleştirmeyi planlıyorlardı. Planları tam olarak şu şekilde idi :

Deniz okula gittikten sonra, Deniz'in odasından bir kağıt ve kalem bulup ilk olarak bir not bırakacaklardı Deniz'e. Notta şunlar yazacaktı:

Merhaba Deniz,

Biz Rupa ve Kutî. Biliyoruz şu an bize çok sinirleneceksin ve aynı zamanda çok da üzüleceksin. Biz de çok üzgünüz, senin gibi bize evini açan bir sahibimiz olduğu çok şanslıyız ama seni bırakıp gidiyoruz. Ama biz de insanlar gibi dışarıdaki hayatı da yaşamak istiyoruz, sokaklarda gezip, dolaşıp, eğlenmek istiyoruz. Umarım ne demek istediğimizi anlıyorsundur ki bir insan olarak umarım bize hak verirsin. Biliyoruz çok uzun süre dışarıda kalamayacağız. Daha doğrusu Kutî kalabilecek ama Rupa kalamayacak çünkü insanlar bir papağanın sokakta yaşamasına izin vermeyecek. Lütfen bizi affet.

SEVGİLERLE, KUTİ VE RUPA...

Deniz bugün olacıklardan habersiz uyumuştı. Bir sonraki gün aynı notu yazdılar. Ancak unuttukları bir şey vardı: Deniz'in annesi. O evdeydi. Onun gözünün önünde kaçamazlardı. Onun da evde olmaması gerekiyordu. Mecburen onun çıkmasını bekleyeceklerdi. Bu epey bir zaman alacaktı ama yapacakları bir şey yoktu. Ama eninde sonunda Deniz'i okuldan almaya gidecekti.

İşte o vakit geldi. Deniz'in annesi artık gidiyordu. İlk olarak notu Deniz'in çalışma masasına bıraktılar. Ardından oturma odasındaki pencereyi açacaklardı ve oradan aşağıya atlayacaklardı. Daha doğrusu Rupa uçacak, Kutü de atlayacaktı. İlk olarak aralarında bir konuştular.

Rupa:

—Acaba vazgeçsek mi bu işten? Kim bilir Deniz ne kadar üzülecek. Eğer biz tekrar eve dönmek zorunda kalırsak Deniz bizi evine almazsa ne yaparız o zaman?

—Öyle düşünme Rupa. Deniz böyle birisi değil. Eğer eve dönmek zorunda kalırsak o bizi tekrar evine alır. Biliyorsun o çok yufka yürekli bir insan. Onun hakkında kötü düşünmene gerek yok. Hem de biliyorsun ki sadece Deniz değil biz de onu bıraktığımız için üzülüyoruz. İster miydik onu bırakıp kaçıp gitmek. Sadece dışarıdaki hayatı merak ediyoruz. Hem de eğer seni pencereden kaçmak korkutuyorsa, korkma zaten birinci kat çok yüksek değil.

—Haklısın, Kutü. Böyle düşünmene sevindim, beni de mutlu ettin. Hadi o zaman maceramız başlasın.

—Tamam, eğer sen de tam olarak ikna olduysan başlayalım.

Pencereyi açma işi Kutü'ye kalmıştı çünkü Rupa'nın pencereyi açacak bir kolu yoktu. Kutü elinden geleni yapıyordu ancak bir türlü pencereyi açamıyordu. Neden olduğunu bilmesede açılmıyordu işte. Rupa da yardım etmek istiyordu ama maalesef elinden gelen bir şey yoktu.

Rupa:

—Neden olmuyor, neden açılmıyor Kutü . Çok üzgünüm sana yardım edemediğim için.

—Neden açılmadığını ben de anlamadım. Diğer odalara gidip oradaki pencerelerden deneyeelim. Ayrıca üzülmene hiç gerek yok Rupa. Sonuçta elinden gelen bir şey değil.

—Ama olsun tüm iş sana kaldığı için üzülüyorum.

-Rupa, lütfen üzülmeyi kes. Şuan daha önemli bir işimiz var. Farkındaysan hiçbir pencere açılmıyor. Sanırım bu plan işe yaramadı. Başka bir plan bulmalıyız. Bir fikrin var mı?

—Bence ilk olarak şu not kâğıdını ortadan kaldıralım. Eğer Deniz onu görürse planımızı anlar. Yeni planımızı düşünmek için daha bir günümüz daha var ne de olsa.

— Ama planımızı şimdi kurmalıyız. Deniz ve annesinin yanında kurmayı düşünmüyorsun herhalde değil mi, Rupa :

—Doğru. Haklısın.

-O zaman hadi çalıştıralım kafaları.

Rupa birden “ Buldum, buldum” diye bağırdı. Aklındakilerin hepsini Kuti-’ye anlattı. Kuti “Gayet mantıklı işe yarar bir fikre benziyor Rupa, aferin” dedi. “Hem de bugünkü denediği-mizden daha kolay bir iş.” dedi.

İşte okul zamanı geldi, çattı. Deniz okula gitmek için kapıyı açtı. Kaçma zamanıydı. Kuti hemen Deniz’in bacaklarının arasından koşarak kaçtı. Rupa da hemen yukarısından uçtu. Görev tamamdı. Bu sefer olmuştu. Sonunda kavuşmuşlardı dışarıdaki hayata. Arkalarına bile bakmadan kaçıyorlardı. Ama tabii ki Deniz de arkalarından koşuyordu. Onların gidişini izleyemezdi sonuçta. Bir şey yapmalıydı. Onları durdurmalıydı. Acaba becerebilecek miydi?

Kuti ve Rupa sonunda Deniz’in bulamayacağı bir yere gelmişlerdi. Deniz’in onları bulaması için bulundukları yere saklandılar. Rupa, Deniz’in onu görmemesi için yukarılardan uçuyordu. Deniz onları bulabilmek için çok hızlı bir şekilde koşuyordu ancak onları bulamadı. Rupa ile Kuti Deniz’in gittiğinden tam olarak emin olduklarında saklandıkları yerden çıktılar. Rupa’nın da uçmasına gerek kalmamıştı. Dışarıda gezmek çok hoşlarına gitmişti. Çevrelerinde bir çok simitçi, balık tutan yaşlı amcalar, balık tutanları izleyen küçük çocuklar, denizin karşısında fotoğraf çeken gençler ve çiftler ve olmazsa olmaz lokantalar vardı. Bunları görmek Kuti’yi çok mutlu etmişti. Hangi kedi balık yemeyi sevmezdi? Bu yüzden balığı görmek onu çok mutlu etmişti. Önlerinden geçen birkaç balıkçı Kuti’ ye balık vermişti.

Biraz etrafı dolaştılar, dışarıda gezmek çok huzur vericiydi. Dışarıdaki insanları izlemek, küçük çocukların anne ve babalarından pamuk şeker, simit ve ya uçan balon istemesi Rupa ve Kuti için çok eğlenceliydi. Hem de insanlar Rupa’nın sokakta gezmesine hiçbir şey demiyor onun yerine onunla fotoğraf çekinmek istiyorlardı.

Ancak bu durum birkaç gün sonra tersine dönmüştü. İnsanlar Rupa’nın etraflarında gezmesini istemiyorlardı. Rupa bu durumdan çok üzgündü. Ne hissedebilirdi ki sonuçta sokakta istenmiyordu. İnsanların olmadığı bir yere gidip orada konuşmaya başladılar. Rupa:
—Buralarda daha ne kadar kalabiliriz Kuti?
—Neden soruyorsun Rupa? Sevmedin mi sokakta gezmeyi?
—Ben sevdim ama insanlar beni sevmedi galiba.
—İnsanlar seni neden sevmesin Rupa? Sadece bazı insanlar senden korkuyorlar.

Bu konuşmadan sonra Rupa biraz da olsa rahatlamıştı. Can dostu Kuti olmasa ne yapardı o bu sokaklarda?

Aradan birkaç gün geçtikten sonra Kutî'nin fikri de değişmişti. İnsanlar onlara hiç iyi davranmıyorlardı. Önlerine çıkan insanlar onlara kötü bakışlar atıyorlardı. Bu durumdan çok sıkılmışlardı. Hem de çok açılmışlardı. Kaç gündür aç duruyorlardı. Boğazları susuzluktan kurumuştı. Artık ikisi de anlamıştı burada istenmediklerini. Eve dönmeye karar vermişlerdi. İkisi de biliyordu ki dışarıdaki hayat hiç de güzel değildi. Birlikte evin yolunu tuttular. Eve geldiklerinde çok bitkin ve yorgunlardı. Daha fazla yürüyecek halleri kalmamıştı. Deniz'den binlerce kez özür dilediler. Deniz onlar için çok fazla iyilik yapmıştı ama onlar nankörlük etmişti Deniz'e karşı. Onların yeri geldi karınlarını doyurdu yeri geldi neşelendirmişti. Ancak dışarıdaki atmosferde bunları yapan birisi yoktu. Deniz onları görünce çok sevindi. Kaçan neşesi geri gelmişti. Bu günden sonra hiçbir zaman evden gitmeyi akıllarının ucundan bile geçirmediler.

Atalarımızın da dediği gibi “ DOĞDUĞUN YER DEĞİL DOYDUĞUN YER” sözünü dikkate alarak davranmalıyız. Kutî ve Rupa'nın yaptığı doydüğümüz yeri terk etmemeliyiz. Bu bizi her zaman zorlu bir hayata sürükler. Bu sözden de anlaşılacağı gibi insanlar ne kadar doğduğu yerde olmak isteseler de doydukları yer onları mutlaka kendilerine çeker. İnsanlar da Kutî ve Rupa gibi olmamalı ve doydukları yerin kıymetini bilmelilerdir.

SEVİM NAZ ŞAŞTIM

NEHİRLER ORMANI

Zamanın birinde çok güzel bir orman varmış. Bu ormanın içinde şırıl şırıl akan nehirler varmış. Bu nehirlerdeki sular, koca orman halkının su ihtiyacını karşılıyormuş. Hatta bazen diğer ormanlardaki hayvanlar da gelip bu sulardan yararlanmış. Ama gel gör ki suyun bu kadar çok fazla olması bazı hayvanları çok bolluğa alıştırmış ve suları ihtiyaçlarından fazla kullanmaya başlamışlar. Bu hayvanların en başında Kurnaz Tilki, Obur Fil, Aç Gözlü Kurt ve Bencil Ayı yer alıyormuş. Bu dört hayvan suları hep ihtiyaçlarından fazla kullanarak israf olmasına neden oluyormuş. Bu durumdan sıkılan tavşan, koyun, maymun ve ağaçkakan bir çözüm yolu düşünmeye başlamışlar. Aradan biraz zaman geçtikten sonra maymun:

— *Neden Yüce Bilge Kaplumbağa Tostero'ya gitmiyoruz? Onun kesin bir önerisi olur, demiş. Hep beraber ormanın derinliklerindeki evi ağaçların yapraklarıyla çevrili olan Yüce Bilge Kaplumbağa Tostero'nun evine gitmişler. Kapıyı çalıp içeri girmişler. Tostero, kitaplarının içine gömülmüş bir şekilde kitap okuyormuş. Ağaçkakan:*

— *Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz Yüce Bilge Kaplumbağa Tostero. Aslında sizi kitap okuduğunuz eşsiz vaktinizde rahatsız etmek istemezdik ama sizinle orman için çok önemli olan bir konu hakkında konuşmak istiyoruz, demiş.*

Sözünü bitirdiğinde Tostero yavaş yavaş başını kaldırmış. Gözlerini onlara çevirerek her zaman ki soğukkanlı tavrıyla konuşmaya başlamış:

—*Doğrusu hangi konu hakkında konuşmak istediğinizi az çok tahmin edebiliyorum. Kurnaz Tilki, Obur Fil, Aç Gözlü Kurt ve Bencil Ayı'nın yaptığı su israfı hakkında konuşmak için geldiniz değil mi? demiş gözlüklerinin üstünden bakarak.*

Hepsinin gözü fal taşı gibi büyümuş. Koyun:

—*Vaaay be! Niçin geldiğimizi hemen tahmin etti, demiş arkadaşlarının kulağına fısıldayarak. Tavşan, Tostero'ya yönelerek:*

—*Evet, konumuz bu dört arkadaşın yaptığı su israfı. Gün geçtikçe yaptıkları israfın boyutu da artıyor. Onları özenen diğer hayvanlar “Bizim de hakkımız var!” diyerek güzel sularımızı boşa harcıyorlar, demiş.*

Maymun:

—*Aynen öyle Yüce Bilge Kaplumbağa Tostero. Biz onlarla konuşmayı denedik ama hiçbiri bizi dinlemedi. Bu sorunu en iyi siz çözebilirsiniz, demiş.*

Sonra, Tostero masasından kalkmış ve evin içinde yürümeye başlamış. Uzun bir sessizlikten sonra konuşmaya başlamış:

—Şimdi beni iyi dinleyin çocuklar. Önümüzdeki yaz ormanımız bugüne kadar hiç görmediği bir sıcaklıkla yüz yüze olacak. Yani demek istediğim, bu sıcaklık nehirlerimizdeki suları yok edebilir. Eğer orman halkı bilinçlenmeyip bu şekilde israf etmeye devam ederse korkarım ki hiç suyumuz kalmayacak. O yüzden bu sorunu çözmek için ilk olarak orman halkı ile bir toplantı yapacağım, demiş.

Sonra masasına yönelerek iki düzine poster almış ve posterleri maymuna uzatarak:

—Aslan Kral’dan izin aldım. Onun bu toplantı için onayı var. Sizden ricam bu posterleri bütün orman halkının görebileceği yerlere asmanız, demiş.

—Tabii ki, demişler hep bir ağızdan.

Sonra, Tostero’ya veda ederek oradan ayrılmışlar. Bir süre yürüdükten sonra koyun:

—Ayy darlandım vallahi! Siz hiç posterde yazılanları merak etmiyor musunuz? Açın da bakalım, demiş ve maymunu dürtmüş. Maymun posterlerden birini açmış ve okumaya başlamış:

—Değerli Orman Halkı,

Aslan Kral’ın onayı üzerine sizleri akşam saat 19.00’da kısa çam ağaçlarının oradaki toplantı alanına davet ediyorum.

Not: Ormanımızın geleceği için çok önemli bir konu hakkında konuşacağımız için herkesin katılması zorunludur.

Tavşan:

—Yüce Bilge Kaplumbağa Tostero, yine herkesi etkileyecek bir yazı yazmış. Bence herkes katılır. Ağaçkakan:

—Ben de seninle aynı şeyi düşünüyorum. Ama eğer böyle devam edersek akşam olmadan dağıttım işini bitiremeyeceğiz, demiş.

Bunun üzerine hep beraber ormanın her bir köşesine posterleri yapıştırmışlar ve heyecanla akşamın gelmesini beklemişler.

Akşam saat 19.00’da bütün orman halkı kısa çam ağaçlarının oradaki toplantı alanına gelmiş.

Birkaç dakika sonra, Yüce Bilge Kaplumbağa Tostero kürsüye çıkmış ve konuşmaya başlamış:

—Sevgili Orman Halkı,

Bugün sizinle ormanımızın geleceği için çok önemli olan bir konu hakkında konuşmak için burada toplanmış bulunmaktayız. Bildiğiniz üzere ormanımız, sırlı sırlı akan nehirleri ile meşhur. Hatta civar ormandaki komşularımız da su ihtiyaçlarını karşılamak için ormanımıza geliyor. Ama son zamanlarda evimde kitaplarımla beraber çok derin çaplı bir araştırma yaptım. Elde ettiğim verilere göre, korkarım ki önümüzdeki yaz ormanımızın bugüne kadar hiç karşılaşmadığı derecede kavurucu bir sıcaklık gelecek. Yaz geldiğinde sıkıntı çekmek istemiyorsanız herkes payına düşenden fazla su kullanmamalıdır.

Eğer herkes kendi payına düşen suyu kullanırsa önümüzdeki yazı sıkıntı çekmeden atlattırız. Aslan Kral'ın iletmemi istediği bir proje var. Projeye göre, her hafta belli bir miktardaki su ülke deposuna doldurulacak. Eğer benim dediğim kadar zorlu geçerse depodaki sular kullanılacak. Ama dediğimi yapmayıp payınıza düşenden fazlasını kullanırsanız depo ayarlandığı miktarda ki suyu depo edemez. Kısacası ülkenin geleceği bizim ellerimizde, demiş. Orman halkının bir kısmı onun dediklerini pürdikkat dinlemiş ve düşüncelerine katılmış. Ama bir kısmı da aynı zamanda burun kıvırıyormuş.

Kurnaz Tilki:

—Ne yani şimdi bizim anlattıklarına inanmamızı mı bekliyorsun? Ayrıca sen bu bilgilere nasıl ulaştın? Elinde kanıt var mı? diye söylenmiş.

Ardından Obur Fil söze karışmış:

—Hiç kusura bakma Tostero Efendi. Ben güzellik banyomdan taviz vermem. Her gün temiz dolaşmak için 5 kere banyo yaparım. Buna karışamazsın, demiş.

Aç gözlü Kurt:

—Benim günlük su içme miktarım sizin söylediğinizden fazla. Ayrıca çok kirlendiğim için günde 10 kere banyo yapıyorum. Üzgünüm Tostero ama ben buna uymayacağım, demiş.

Bencil Ayı:

—Kurdun dediklerinin hepsine katılıyorum, demiş.

Birkaç hayvan da onlara katılmış. Böylece orman halkı ikiye bölünmüş olur . Bunun üzerine Aslan Kral "Suyu tasarruflu kullananlar ve kullanmayanlar için ayrı depo kuruldu. Yaz geldiğinde ona göre su verilecek." diye ferman yayınlamış. Bu fermanını da ormanın her bir köşesine astırtmış. Ama yine de boşa harcayanlar umursamamış. Suyu tasarruflu kullanan grup Tostero'nun dediklerini harfi harfine uygulamış. Suyu tasarruflu kullanmayan grup ise her zaman yaptıkları gibi suyu boşa harcamışlar. Yaz geldiğinde Tostero'nun dediği gibi o güne kadar hiç görülmemiş kavurucu bir sıcaklık gelmiş. Nehirlerin suyu günden güne yok olmaya başlamış. Hiç yağmur da yağmıyormuş. Belli bir zaman sonra nehirlerde hiç su kalmamış ve depolardaki sular açılmış. Bir bakmışlar ki suyu olumlu kullananların deposu ağzına kadar dolmuş ama suyu olumsuz ve boş yere kullananların deposunda hiç su yokmuş. Tasarruflu olanlar kuraklıktan hiç etkilenmemiş ama israf edenler hiç suları olmadığı için neredeyse susuzluktan ölecek hale gelmişler. Soluğu hemen Tostero'nun evinde almışlar ve pişmanlıklarını anlatmaya başlamışlar. Bunun üzerine Tostero:

—Ben size söylemiştim. Ama siz bana inanmayıp burnunuzun dikine gittiniz. Bundan gerisini tasarruflu olanlarla konuşun. Paylaşmak onların ellerinde, demiş.

Daha sonra bu grup bütün orman halkının önünde pişman olduklarını söylemişler. Tavşan:

—Atalarımız, "Son pişmanlık fayda etmez." diye boşuna dememişler. Bence tasarruflu kullanacağınıza söz vererseniz suyumuzu sizinle paylaşabiliriz, demiş.

—Söz! Bir daha suyu asla boşa harcamayacağız. Suyun, hayatımızı devam edebilmemiz için ne kadar çok önemli olduğunu ve susuz yaşayamayacağımızı çok iyi anladık, demişler hep bir ağızdan. Bunun üzerine tavşan ve diğerleri sularını paylaşmışlar. O yazı bir şekilde geçirmişler. Sonbahar gelince sürekli yağmur yağmış. Bu sayede nehirler eskisi gibi dolmuş. O günden sonra başta Kurnaz Tilki, Obur Fil, Aç Gözlü Kurt ve Bencil Ayı olmak üzere kimse suları boşa harcamamış. Bunun sonucunda mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşamışlar.

Bizler de su kaynaklarımızın tükenmesini istemiyorsak ihtiyacımızdan fazla su kullanmamalıyız.

NADİDE MERYEM PIRILTI

Günlerden bir gün Ormanların Kralı Aslan, bütün orman halkını apar topar toplama kararı almış. Tabii Kral, halkını apar topar toplayınca halk endişelenmiş ve heyecanlanmış. Öyle ki; uykusundan asla ödün vermeyen Uykucu Ayı kardeş bugün yarım saat daha erken kalkmış. Her gün aynı saatte şarkı söylemeye başlayan "Prenses Kelebekler Grubu" bugün on beş dakika önceden başlamış şarkı söylemeye.

Bütün halkın kafasında aynı soru vardı: Kralımız bize ne diyecek bu kadar acil ve önemli?

Halk, en güzel, en şık, en sevdikleri kıyafetlerini giydi ve heyecanla ve kısmen endişeli bir şekilde duyurulan saatte, duyurulan yere gitti. Saatin gelmesine az kalmıştı. Artık saniyeler geçtikçe halkın heyecan duygusu azalıyor, endişe ağır basıyordu. Huysuz Geyik söylenmeye başladı: " Ben artık çok sıkıldım. Sabahın köründe burada ne işimiz var! Benim uykuya ihtiyacım var, burada boş boş beklemeye değil!" Ardından hemen Uykucu Ayı Kardeş bütün samimiyetiyle atıldı: " Huysuz Geyik, seni en iyi ben anlarım ama şu an sadece sabretmeliyiz. Ayrıca daha zaman bile gelmedi.

Biz heyecandan erkenden geldik. Ayrıca kralımız aslanın çağrısını duymadın mı? Kral, herkes dediğim saate eksiksiz orda olmalı demişti. " Huysuz Geyik işte... Durur mu? " Ben gidiyorum ne zamanki vakit gelir ben o zaman burada olurum." Dedikten sonra huysuzca bir bakış attı Huysuz Geyik ve gitti. Bakışlarındaki erken geldiği için hissettiği o pişmanlığı seçmek çok zor değildi.

Açıkcası kimse şaşırmamıştı ve gitmemesi için ısrar etmemişti. Çünkü herkes biliyordu ki Huysuz Geyik her türlü kendi bildiğini okuyacaktı.

Huysuz Geyik, yürümeye başladı. Ama bir anda yolunu karıştırdı, geri dönmeye çalıştı ancak daha da kayboldu. Geri geri dönerken aniden arkasındaki büyük çukura düştü Huysuz Geyik. Huysuz Geyik saatine baktı, oradan ayrılalı yarım saat olmuştu. Kralın gelmesine yarım saat kalmıştı o zaman. Yarım saat içinde buradan çıkmalıydı. Burası çok soğuktu ayrıca hiç Huysuz Geyik 'e göre bir yer değildi. Sıkıcıydı burası, hâlbuki büyük yemyeşil ulu ağaçlarıyla kaplı, dostlarıyla dolu olan ormanları öyle değildi!

Huysuz Geyik, bir anda ayak sesleri duymaya başladı. Nefes nefese kalmıştı birisi. Belli ki toplantıya geç kalmıştı ve koşuyordu. Huysuz Geyik saatine yine baktı: 10 dakika vardı kralın gelmesine. Huysuz Geyik hemen bağırmağa başladı koşan kişi onu duysun diye. Aklından geçenler oldu da koşan kişi onu duydu ve yavaşça çukura yaklaştı. Uykucu Ayı Kardeşti bu. Huysuz Geyik gelmeyince onu aramaya çıkmıştı. Uykucu Ayı Kardeş onu bulduğuna çok sevinmişti. Huysuz Geyik de bulunduğu için mutluydu. Ama nasıl kurtulacaktı? Keşke sabretseydim diye düşündü.

“Sabreden derviş muradına ermiş.”

Uykucu Ayı hemen evine koştu. Oradan ipler getirdi. Bu ipleri hemen Huysuz Geyik ‘e bağlamaları gerekiyordu. Çok geç olmuştu. Kral şimdiye çoktan gelmiştir diye düşündüler. Ama Uykucu Ayı kardeş devam etti. İpi Huysuz Geyik’ e gönderdi. Huysuz Geyik ipi kendisine doladı ve Uykucu Ayı Kardeş yukardan onu çekti. Huysuz Geyik uzun süren çabalar sonucu o çukurdan Uykucu Ayı Kardeş sayesinde çıktı. Huysuz Geyik, bir daha başına buyruk davranmayacağı konusunda Uykucu Ayı Kardeş’e söz verdi.

Daha sonra, hemen hızlıca buluşma noktasına koştular. Kral çoktan gelmişti ve konuşuyordu. Bir anda sustu ve Kral da dâhil herkes onlara bakmaya başladı. “ Bu bir tatbikattı. Yani, herkes nereye kaçta gelmesi gerektiğini biliyor mu diye bir denemeydi. Dolayısıyla siz ikiniz bu ormandan atıldınız! ” diye kızgın ama sakince konuştu. Huysuz Geyik atıldı hemen: “ Kralım... Uykucu Ayı kardeşin bir suçu yok. Benim suçum. Ben buraya çok erkenden geldim, sabredemeyince de gittim daha sonra yolda çukura düştüm. Ben gelmeyince Uykucu Ayı Kardeş beni aramaya çıktı. Buldu da. Beni o çukurdan kurtardı. Beni atın ama lütfen onu atmayın. Bu halkın ona ihtiyacı var.” Uykucu Ayı kardeşin yüzü kızarmıştı.

Ormanların Kralı Aslan, “ Bundan böyle her şeye zamanında girişin ki hiçbir şey için geç kalmayasınız. Ayrıca siz ikiniz alacağınız bütün suçlardan beraat edildiniz” dedi. Bütün halk mutluca evine döndü. Huysuz Geyik, artık huysuz değildi ayrıca artık çok iyi bir dostu vardı: Uykucu Ayı kardeş.

MELİKE BALARI

Bütün bu olaylar –insanlara göre bütün bu olaylar- Big Bang patlaması ile ortaya çıkmıştı. Big Bang... Evrenin oluşumu ile ilgili en geçerli teori... Galaksiler, asteroitler, gezegenler ve daha niceleri... Güneş Sistemi de Samanyolu galaksisinin Avcı Kolunda bulunan birçok sistemden biriydi. Burası gezegen kardeşlerin eviydi. Birinci Merkür, Ateşli Venüs, Mükemmel Dünya, Kardeş Mars, Dev Jüpiter, Halkalı Satürn, Mavi Uranüs, Uzak Neptün ve Minnaklar bu sistemin üyesi ve kardeşlerdi. Minnaklar cüce gezegenlerdi. Birinci Merkür tutarsızdı bir dediği öteki dediğiyle uymuyordu, Ateşli Venüs her konuda sıcaktı... Mükemmel Dünya her konuda mükemmeldi... Ya da öyle miydi? Kardeş Mars her zaman Dünya'yı desteklerdi. Dev Jüpiter hep sorunları düzeltir ve tüm konularda ilk o söz sahibi olur ve onları korurdu. Halkalı Satürn; halkaları, bilezikleri çok sever ve Jüpiter'den sonra hep o söz sahibi olurdu, Mavi Uranüs mavi rengini çok sever ve Uzak Neptün uzak olsa da dördüncü söz sahibi hep o olurdu. Minnaklar vah onların haline... Hep ezilirlerdi. Onlara adlarıyla bile zar zor seslenilirdi. Gezegenlere, onların da sadece mütevazı olanları, onların isimleriyle seslenirlerdi. Gezegenler bir yönden haklıydı çok tuhaf isimleri vardı. Temsilcileri eskiden gezegen olan Plüton, Eris ve en büyük cüce gezegen Ceres'ti. Bu aralar gezegenler kendi aralarında zorla iki grup olmuştu. Karasal ve Gaz Devleri diye ayrılmışlardı. İlk dördünün isimleri Karasal, son dördünün de Gaz Devleri. İşte takım böyleydi.

Bu uçsuz bucaksız karanlıkta, yani evrende bir ses inliyordu. "Yardım edin, yardım edin!" Bu ses çok cılız ve derindendi. İşte bu ses, Mükemmel Dünya'ya aitti. Herkes şaşkındı. O mükemmeldi ve yardım istiyordu. Dünya da iklim farkı az, yıldızlara ne çok yakın ne çok uzak, atmosferi iyi, kara ve su var dünyanın içinde. En önemlisi içinde canlı yaşayabilecek bütün özellikleri taşıyordu. Herkes kulak kesilmişti. Dünya "Ah!" diye iç geçirdi ve dedi ki; "Kardeşlerim lütfen bana yardım edin, artık bu insanoğlunun yaptıklarına dayanamıyorum!" Demek ki dedikodular bir söylenti değil, gerçekmiş. Dünya bu sıkıntıyla yıllardır baş ediyormuş ama hiç yardım istememiş ve onlar da yardım etmemişler. Jüpiter söz almak istemese de hep ilk o konuştuğu için "Bir fikri olan var mı? Sen ne dersin Neptün?" diyerek topu Neptün'ün üzerine atmış. Neptün şaşkınmış, ne demesi gerektiğini bilmiyormuş. Mükemmel Dünya araya girmiş ve "İnsanlardan bir kısmını almaya ne dersin?" diye sormuş. Neptün "Benim atmosferim canlılar için uygun değil ve ben Gaz Devi'yim" demiş. Geriye çekilerek, "Peki Venüs bu konuda ne düşünür?" diye sormuş.

Alaycı alaycı bırıyık altından gülmüş, çünkü Venüs'e garezi varmış. Venüs "İkizim biliyorsun ben çok sıcakım" diyebilmiş.

Dünya: “ Peki ya sen Merkür kardeş! ” demiş. Merkür de “ ben Güneş’e çok yakınım ” diye bir bahane uydurmuş. Mars’a sorulduğunda O da benzer bahaneler uydurmuş. Dünya “Sakladığın sular? ” diye sorunca, O da binbir türlü hikâyeler anlatmaya başlamış. Satürn hiç olmamış. Çünkü o da gazdan oluşuyormuş. Sıra artık Minnaklara gelmiş. Plüton; ben her zaman dışlanıyorum. Hem beni cüce gezegen yaptınız hem de yardımımı istiyorsunuz. Cevabım kocaman “ HAYır ” demiş. Plüton’la aynı kaderi paylaşan Eris de üzgünüm demiş. Her zamanki gibi Ceres böbürlenerek ret cevabını iletmiş. Öteki yıldız sistemlerindeki IOTA DRACONS B Hayır demiş. GLİFSE 581 C belki cevabını vermiş ama bu musibetleri almakta çok da gönüllü değilmiş. Jüpiter’in güvendiği başka yıldız sistemi temsilcisi olan 47 URSAE MAJORİS B’ye haber yollamış ve O da “ Hayır ” cevabını vermiş. Bizler ve gelecek nesiller Dünya’mıza sahip çıkmalıyız. Bu zamana kadar çok büyük hatalar yapıldı. Her konuda bilinçsizce doğal kaynakları, canlı türlerini, atmosferimizi vb. hemen her şeyi tükettik. Çevremizin ve bütün insanların bilinçlenmesini sağlayarak bizlere ve gelecek nesillere yaşanabilecek bir Dünya bırakmalıyız. Yoksa sığınabileceğimiz ve yaşayabileceğimiz Dünya’mızdan başka gezegenimiz yok. Bu Dünya bizim!

HATİCE ESLEM ÖZTÜRK

Hayvanlar âleminin güzel bir ormanında bir tavşan ile bir Ayı varmış. Bu iki havan birbirlerini uzun zamandır tanıyormuş ve çok yakın iki arkadaşlarmış. Bu iki arkadaş beraber oyunlar oynar, kitaplar okur, şarkılar söyler, kısacası beraber olduktan sonra her şeyi neşe ile yaparlarmış. Bir gün tavşan arkadaşı ayının mağarasına giderken, ayının mağarasından çıkan kirpiyi görmüş. Çok şaşırılmış ve biraz da kıskanmış. Çünkü arkadaşının başka biriyle görüşmesini istemiyormuş. Ayını yanına gitmiş ve ona:

Sen nasıl bir arkadaşsın? Beni bırakıp başkasını evine davet ediyorsun! Bunu senden hiç beklemezdim, hani sen benim dostumdun? Bunları duyan Ayı, tavşana:

Hayır, tavşan yanlış anlıyorsun! Ben sadece onu merak ettiğim bir şeyi sormak için evime davet etmiştim. Ama eğer gerçek dostlar birbirlerine yanlış anladıkları konularda bile bağıracaksa, hiç arkadaş olmayalım daha iyi! demiş. Bunları duyan tavşan gerçekten çok üzülmüş ama artık iş iştenden geçmiş ve birbirlerine küsmüşler. Aradan yaklaşık iki hafta geçmiş ve onların küslüğünü duymayan kalmamış. Bu zaman zarfında tavşan hatasını anlayıp Ayıdan özür dilemeye karar vermiş. Ancak Ayı, kirpi ile yeni bir arkadaşlığa başlamış bile.

Tavşan, arkadaşı Ayıya özür dilemeye giderken kirpiyi mağaradan çıkarken görmüş ve onu izlemeye başlamış. Kirpi o sırada şöyle diyormuş:

Bu ayda ne kadar safmış onu parmağımın ucunda oynatıyorum haberi bile yok! demiş. Bunları duyan tavşan arkadaşı için çok üzülmüş ve kirpiyi gizlice takip etmeye karar vermiş. Uzun ve dar bir yolu aştıktan sonra kirpinin ormanın en kötü hayvanı kurt ile karşılaştığını ve konuşmaya başladığını fark etmiş. Ne dediklerini dinleyince adeta şok olmuş. Çünkü kirpi ile kurt diyiyi öldürmeyi planlıyormuş. Bunları duyan tavşan arkadaşı Adyının yanına hızlıca koşmaya başlamış. Olanları ve gördüğü her şeyi kendisine anlatmış. Ancak Ayı ona inanmamış ve inanmakta istememiş. Ayı, tavşana:

Yalan atıyorsun tavşan! Benim arkadaşım kirpi öyle şeyler yapmaz. Hem bence sen tekrar birlikte arkadaş olalım diye bunları kafandan atıp duruyorsun! demiş. Tavşan ayının bu sözlerine hem çok şaşırılmış hem de çok üzülmüş ve ona bir delil bulacağına yemin etmiş ve kendi kendine, 'Dost acı söyler Ayı ' diye söylenmiş.

Ertesi gün tavşan yine kirpiyi takip etmiş ama bu sefer yanında ses kayıt cihazı varmış. Kirpinin kurtla olan konuşmalarını kaydedip arkadaşı Ayıya dinletecekmış. Kirpi kurtla buluşunca tavşan konuşmalarını bu sefer kayda almaya başlamış. Tüm konuşmayı kaydettikten sonra hemen arkadaşı ayının evine varmış ve ona:

-Al işte Ayı! Tüm konuşmalarını kaydettim artık kirpinin senin hakkındaki gerçek görüşlerini öğrenebilirsin! diye sevinç çılgınlıkları atmaya başlamış. Bu sırada tüm konuşmayı dinleyip gerçekleri öğrenen Ayı arkadaşına inanmadığı için çok üzülmüş ve tavşana:

-Üzgünüm tavşan, sana ilk başta hiç inanmamış ve bana yalan söylediğini düşünmüştüm ancak en başından beri sen haklıymışsın.

-İşte gerçek dost aynı senin gibi olmalı, hep arkadaşlarına doğruyu söylemeli ve onların gerçeklerle yüzleşmesini sağlamalı, onları ne pahasına olursa olsun koruyup kollamalı! Ben kendi hatamın farkına vardım ve senden çok özür diliyorum sen başından beri hep benim iyiliğimi istemiştin demiş. Tavşan ayıyı böyle üzgün görünce:

Üzülme Ayı! İkimiz de hatamızın farkına vardık en önemlisi bu. Şimdi bu kirpiye büyük bir ders vermeliyiz. demiş. Bir plan yapmaya başlamışlar. Planlarına göre kirpi ile kurdun her zamanki toplanma yerine önceden Aslan Kral dâhil tüm orman halkı gidip saklanacak ve onların bütün konuşmalarıyla planlarını öğreneceklerdi. Ve bu iki kötü kalpli hayvanın cezasını ormanın kralı karar verecekti.

Plan istedikleri gibi işlemişti. Sonuç olarak kirpi ile kurdun konuşmalarını tüm orman halkı duydu. Aslan kral bu iki kötü hayvana ömürlerinin sonuna kadar tavşan ile ayıya hizmet etme cezası verdi. Artık adalet yerini bulmuştu. Herkes çok mutluydu. Ancak Ayı ile tavşanın mutluluğu bambaşkaydı.

Birbirlerine dost kara günde belli olur dediler, biz birbirimizin hem kötü hem de iyi gününde yanındaydık ve bundan sonra da yan yana olmaya devam edeceğiz diye de söz verdiler. Ölene kadar da birbirlerinin yanında oldular ve mutlu mesut yaşadılar.

BERRAK ÖZGE YILMAZ

I. HAYVAN SAVAŞI

Boncuk adında bir kedi varmış. Boncuk her sabah düzenli olara elini yüzünü yıkar, ciğercinin önünde miyavlar, ciğercinin verdiği etleri yermiş. Boncuk'un bir de saf mı saf bir arkadaşı varmış. Adı da Büllopp'muş. Büllopp safmış saf olmasına ama çok da zekiymiş. Kendisine bir bilmece sorsan hemen bilir, çözemediyse bütün gün o sorunun cevabını bulmaya çalışırmış. Boncuk ve Büllopp 23 kişilik bir kedi grubunun üyesiymiş. Bu grubun başkanı da Duman'mış. Asıl adı Mitfonika olan Duman, adı kedilere zor geldiğinden değiştirilmesi istenmiş ve gri renginden dolayı Duman adını almış. Bu grubun en küçüğünün adı da Mia'ymış. Mia yaramaz mı yaramaz, aynı zamanda dünyalar tatlısı bir kediymiş.

Şimdi gelelim asıl olaya... Bir gün Boncuk elinde bir yumurtayla diğerlerinin yanına gelmiş. Herkes yumurtanın etrafında toplanmış, aralarında fısıldaşırken yumurta çatlamış. Bir de ne göresin? İçinden bir civciv çıkmış. Çoğunun aklına ilk olarak civcivi yemek gelse de Boncuk: —Çoğunuzun aklına ilk civcivi yemek geldi, biliyorum. Ama bu civciv artık bizden biri. Onu büyüteceğiz. Civcivin bakımını üstlenmesi için gönüllülere ihtiyacım var. İmkânı olanlar el kaldırsın. Unutmayın zorunlu değil.

Tam o sırada civciv Büllopp'un yanına zıplamış ve Büllopp'a "Anne" demiş. Boncuk Büllopp'un civcive bakabileceğini söylemiş. Büllopp'ta bunu kabul edince civcivin annesi o olmuş. Minik civcive Hera adını vermiş. Günler haftaları, haftalar ayları, aylar yılları kovalamış. Hera 3 yaşına gelmiş. Ama hala çok tatlı, aynı zamanda da afacanmış. Hera ve Mia çok yakın iki arkadaş olmuşlar.

Günlerden çarşambaymış. Mia müzikle çok yakından ilgilendiğinden annesi onu müzik kursuna yazdırmış ve bugün de kursa gitmesi gerekiyormuş. Annesiyle birlikte dışarı çıkmış Mia.

Normal olarak Hera'nın canı çok sıkılmış. Başlamış etrafta boş boş dolaşmaya. Bunu gören Boncuk'un aklına bir fikir gelmiş. Hera'nın yanına gitmiş:

—Beraber dışarıya çıkmaya ne dersin?

—Yaşasın! Çok isterim! Büllopp annem de gelecek değil mi?

—Tabii ki de gelecek.

—Tamam, o zaman. Ben hazırlanıp geliyorum.

Hazırlanıp dışarı çıkmışlar. Biraz gezmişler:

Hera: Boncuk abla ben acıktım bir şeyler yiyelim.

Boncuk: Evde yeriz tamam mı canım?

Büllopp:Boncuk zaten midemdeki çocuklar iki saattir tepinip "Yemek!... Yemek!..."diye bağıryorlar. Bari biraz atıştırılalım da sussunlar.

Boncuk: Hay ilahi Büllopp ya! Tamam tamam. Bir şeyler yiyelim ama çok değil.

Yemeklerini yemiş, eve doğru ağır ağır ilerliyorlarmış. O sırada Hera'nın gözü güzel bir oyuncığa takılmış.

Takılmaz olaymış. Boncuk ve Büllo'u delirtmiş. Bizimkilere "İlle de o oyuncağı alacağız!" demiş. Boncuk Hera'ya dönüp:

—Yavrum, biz oraya gidemeyiz. Orası Köpek Tayfur ve çetesinin çıkmazı. Oraya en son giren kediden bir daha haber alınamadı. Yani orası bizim için çok ama çok tehlikeli.

Hera alçak, titrek, üzgün bir sesle "Tamam." demiş. Beraber eve dönmüşler. Kedilerin yemek yapma sırası varmış. Her gün birisi yemek yapar, diğer kediler de afiyetle yermiş. Bugün de sıra Büllo'taymış. Hera'yı Boncuk'a emanet eden Büllo, ortak kullanılan mutfığa geçmiş.-

Boncuk içinden:

—Şimdi Hera oyuncağı almadığımız için bize kırgın olabilir. Ben bir yanına gidip onunla biraz oynayayım. Hem biraz neşelenir, bize kırgınsa belki affeder, demiş ve Hera'nın odasına gitmiş.

Hera'yı defterine bir şeyler yazarken bulmuş:

—Hadi gel biraz oyun oynayalım.

—Ben biraz sonra gelirim. Canım oynamak istemiyor.

—Tamam. Ama sonra gel tamam mı?

—Tamam.

Hera o oyuncağı almayı kafasına koymuş. Bunun için bir plan yapmış. Planı şuymuş: Boncuk'la çok fazla oynayacak, zaten uyumayı seven Boncuk yorulup uyuyacaktı. Büllo zaten yemek yaptığından hiçbir şeyden haberi olmayacak, o da bu fırsatı kullanıp kaçacaktı. Tahminlerine göre 5–10 dakikada dönmeyi planlıyordu. Hemen harekete geçmiş. İlk aşama Boncuk'u yorgun düşürmekmiş. Hemen Boncuk'un yanına giden Hera, onu yorgun düşürmeyi başarmış ve fırsat varken kaçmış. Mahallenin tam ortasındaymış artık. İlk önce yemek yedikleri lokantayı bulmaya çalışmış. Kısa bir süre sonra bulmuş. Köpek Tayfur ve çetesinin çıkmazı da oradaymış, oyuncak da. Hera dikkatlice çıkmaza girmiş. Tam oyuncağı alacakken ensesinde bir acı hissetmiş, etraf bulanıklaşmış ve bayılmış. Kısa bir süre sonra bütün kediler yemekte toplanmış, Mia da Hera'yla birlikte yedikleri küçük masasına oturmuş. Ama Hera bir türlü gelmemiş. Büllo'a Hera'nın nerede olduğunu soran Mia, hem "Hayır" cevabını almış, hem de Büllo'un masadan fırlayıp Hera'yı aramaya gitmesine yol açmış. Birkaç dakika sonra geri gelen Büllo diğer kedilere Hera'nın hiçbir yerde olmadığını, onların da aramasını istediğini söylemiş. Bunun üzerine bütün kediler Hera'yı bulmak için seferber olmuş."Dışarıya çıkmış olabilir" düşüncesiyle dışarı çıkan Büllo ve Boncuk, Köpek Tayfur ve çetesini önünde bulmuş. Köpek Tayfur:

-Oooo, merhaba. Nereye böyle kediler?

—Seni ilgilendirmez Köpek. Çekil önümüzden işimiz var.

—Hmm. Tahmin edeyim. Cıvcıvcığınızı arıyorsunuz.

—Sen nereden biliyorsun? Yoksa...

-Evet, Hera benim elimde.

-Ne istiyorsun?

—Hmm.Bir düşünüyüm.Tabii ki de yıllardır elinizde olan “Hastiyan Sandığı”'nı istiyorum. Boncuk,”Hastiyan Sandığı” adını duyunca irkildi ve Büllo'p'un kulağına fısıldadı:
—Ben bu sandığın koruyucusuyum. Başkan Duman'a “Her ne olursa olsun Hastiyan Sandığı”'nı kimseye vermeyeceğim” diye kedi sözü verdim. Yani sandığı asla veremem. Özür dilerim senden ve Hera'dan.
—Merak etme vermeyeceğiz zaten. Bir planım var.
O sırada Köpek Tayfur:
—Hadi ama karar verin artık! Sıkılmaya başladım.
—Tamam, sandığı getireceğiz. Sana özel bir de tören yapacağız. O yüzden bütün kediler gelecek.
—Güzel! Tamam. Sandığı getirmek için 20 dakikanız var.

Diğer kedilerin yanına koşmuşlar. Büllo'p planı onlara anlatmış. Sandık alıp yola çıkmışlar. Kararlaştırılan yere gelmişler ve sandığı Köpek Tayfur'a vermişler. Tam o anda bütün kediler miyavlamaya başlamış. Ne olduğunu anlayamayan köpekler, kendilerini bir anda yerde, kedilerin tırnaklarının altında bulmuşlar. Bu kargaşa içinde Büllo'p içeri sızmış ve Hera'nın yanına gelmiş. Büllo'p'u gören Hera:

—Büllo'p anne! Kurtar beni! Söz veriyorum, bir daha sizden habersiz hiçbir yere gitmeyeceğim!
—Bunu sonra konuşuruz Hera. Az zamanımız var.

Büllo'p Hera'nın iplerini çözmüş, gizlice eve götürmüş. O sırada savaş alanında Duman ve Tayfur karşı karşıya gelmiş. İkisi de aynı anda büyük bir öfkeyle birbirlerine doğru koşmuşlar. O sırada Duman'ın ayağı taşa takılmış ve ayağını burkmuş. Bunu gören Boncuk tam Tayfur Dumanı ısıracak iken onu tırmalamış.

Sendeleyen Tayfur, çetesinin arkasına kaçmış. Köpeklerin en güçlüsü Haydut, Boncuk'u hafif yaralamış. Kedilerin en güçlüsü Bıdık ve köpeklerin en güçlüsü Haydut karşı karşıya gelince olanlar olmuş. İkisi birbirine girmiş ve ikisi de hafif yaralanmış. Bir saat sonra savaş bitmiş. Allah'tan iki tarafta da şehit yokmuş.

Kediler zaferle evlerine dönmüş, koca koca köpekler tavuk sürüsü gibi kaçışmışlar. Bunu duyan Büllo'p hepsini kutlamış. Hera'ya dönüp:
—Eee, ne demişler? Sürüden ayrılan kuzuyu kurt kapar. Bir daha sakın böyle bir şey yapma. Bizi çok korkuttun.
—Söz veriyorum!
Yaralıların yaraları sarılmış. Birkaç gün içinde hayat normale dönmüş. Herkes birlik olunca çözülemeyecek sorun yokmuş.

Bilindiği gibi karıncalar dünyanın en çalışkan hayvanlarıdır. Yaz, kış, sıcak, soğuk, yağmur dolu, kar yani hava şartları ne olursa olsun dur durak bilmeden çalışırlar. Ama istisnalar kaideyi bozmaz.

Yemyeşil ovaları, şırıl şırıl akan dereleri, mutlu ve mesut yaşayan insanları ile meşhur “Güzel köy” adında bir köy varmış. Bu köyde büyük bir karınca ailesi yaşarmış. Bu ailede diğerlerinden farklı küçük bir karınca varmış. Bu karıncanın adı Karbeyaz’mış. Ailesinin en küçük üyesiymiş. Annesi minik yavrusunu çok sever simsiyah bedenine rağmen onu Karbeyaz diye çağırırmış. Ailesinin bütün üyelerinden farklı olarak çok tembel bir karıncaymış. Günlerden bir gün annesi Karbeyaz’ı uyandırmak için yanına gelmiş;

—Yavrucuğum haydi uyan. Kahvaltımızı edip yiyecek aramaya çıkacağız.

—Anneciğim ben gelmek istemiyorum. Zaten bütün ambar yiyecek ile dolu.

—Güzel yavrum eğer şimdiden yiyecek toplayıp saklarsak, kışın ortasında aç kalmayız. Hem ne demiş atalarımız “Yazın başı pişenin, kışın aşı pişer.”

Karbeyaz allem etmiş kallem etmiş ailesi ile birlikte gitmemiş. Karınca Karbeyaz çoğu zaman şöyle düşünürmüş. “Yemeğimi annem hazırlıyor, yatağımı annem topluyor, her gün karnım doyuyor. Çalışmama ve yemek toplamama ne gerek var ki.” Karbeyaz böyle düşünerek ve tembellik yaparak ailesi gelene kadar bütün gününü eğlenerek kendi başına geçirmiş. Karbeyaz hiçbir gün çalışmıyormuş, günler böyle geçip gidiyormuş. Ama Güzel köyde beklenmedik bir hadise yaşanmış. Ağaçlar meyve vermiyor, buğdaylar yetişmiyormuş. Güzel köy ciddi bir kıtlıkla karşı karşıyaymış. Bu durum insanları olduğu kadar hayvanları ve doğal olarak karınca ailesini de etkilemiş. Bu durum üzerine karınca ailesinin bütün fertleri toplanmış.

Ailenin en büyük ferdi Bilgin karınca söze başlamış:

—Sevgili aile üyelerim bildiğiniz gibi biz karıncalar küçük ama çok güçlü hayvanlarız. Gücümü zü çalışkanlığımızdan almaktayız. Atalarımız yüzyıllardır zorlu hayat koşullarına rağmen bu güne kadar yaşamlarını sürdürmüşler. Şimdi bize düşen onlar gibi birlik ve beraberlik içinde bu kıtlıkla baş edebilmektir. Şimdi hepimiz ormanın farklı bölgelerine dağılıcağız. Bulduğumuz herhangi bir yiyecekte hemen birbirimize haber vereceğiz. O yiyeceği hemen ambarımıza getirip paylaşacağız.

Bunun üzerine karıncalar hemen yola çıkmışlar. Karbeyaz ve ailesi ormanın doğusuna doğru gitmiş. Babası yolda tüm aile üyelerini sıkı sıkı tembihlemiş.

—İçimizden biri yiyecek bulduğunda diğer aile üyelerine haber versin ya da sizden birine yiyecek bulundu haberi geldiğinde hemen kendinden sonrakine haber versin. Böylelikle hep birlikte yiyeceği kolaylıkla ambarımıza taşırız. Unutmayın biz karıncalarda haberleşme sistemi bir zincir gibidir. İçinizden birinin haber vermemesi bu zinciri kırar. Haydi, şimdi herkes görev başına!

Bütün karıncalar var gücüyle yiyecek aramaya başlamışlar. Karbeyaz ise etrafı seyretmekle meşgulmüş. Nasılsa birileri yiyecek bulur düşüncesi ile bir ağacın altında dinlenmeye başlamış. İçinden “Bu yiyecek arama işi ne zor işmiş diye geçirmiş.” O sırada Karbeyaz’a diğer kardeşlerinden bir sinyal gelmiş. Bunun anlamı “Yiyecek bulduk hemen yanımıza gelin.” demekmiş. Lakin Karbeyaz o kadar tembelmiş ki, sinyali ailenin diğer fertlerine iletmeye çok üşenmiş. Nasıl olsa bir şekilde haberleri olur düşüncesi ile ağacın altında dinlenmeye devam etmiş. Diğer taraftaki karıncalar ise büyük ekmek parçasını bulmanın sevinci ile ailenin diğer fertlerini beklemeye başlamışlar. Geçen onca zamana rağmen gelen giden yokmuş. Karıncaların bu ekmek parçasını ailenin diğer üyeleri olmadan taşımaları imkânsızmış. İçlerinden biri acaba diğerlerine bir şey mi oldu diye onlara bakmaya gitmiş. Birde ne görsün Karbeyaz bir ağacın altında uyumakta. Hemen Karbeyaz’ı uyandırmış ve ona sormuş.

—Sinyali diğer kardeşlerimize ulaştırdın mı?

Karbeyaz mahcup bir eda ile:

—Şey, ben uyuya kaldım sanırım.

Hemen diğer karıncalara haber vermişler ve bütün aile fertleri bulunan ekmek parçasının yanına gitmişler. Ama ne görsünler? Ekmek parçasını başka bir karınca ailesi almış götürüyor. Çaresizce onların arkasından bakmışlar. Karbeyaz o gün yaptığı hatanın bedelini çok ağır ödemiş. Hem kendisi hem ailesi bu kıtlık zamanında aylarca kendilerine yetecek yiyeceği ellerinden kaçırmışlar.

Karbeyaz o günden sonra üzerine düşen bütün vazifeleri hakkıyla yapmaya çalışmış. Anlamış ki bir toplulukta her bir bireyin üzerine düşen sorumluluklar vardır. Karbeyaz babasının şu sözünü, “Halkalardan biri gevşerse zincirin tümü kopar.” kulağına küpe yapmış

AZRA NAZ ÇEBİ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde ormanın derinliklerinde bir Tavşan yaşarmış. Bu Tavşan iyi kalpli, yardımsever ve dürüstmüş. Taniyan herkes onu çok severmiş. Bir de Tilki yaşarmış bu ormanda. Tilki'nin hiç arkadaşı yokmuş. Yalan söyler, kötülük yapar, hayvanları kandırmış. Tilki tarafından kandırılan tüm hayvanlar onu sürekli Tavşan'a şikâyet ederlermiş. Bu şikâyetlerden sıkılan Tavşan Tilkiye bir ders verilmesi gerektiğini düşünmüş. Ormandaki bütün hayvanlara haber vermiş. Tüm hayvanlar bunu onaylamış. O gün planlarını yapmışlar. Bir sonraki gün planlarını uygulamaya başlamışlar. Tavşan, kartal ile Tilkiye bir haber göndermiş. Kartal Tilkiyi bulmuş ve "Tavşan seni yarın saat 12.00'de gölün yanındaki elma ağacının altında bekliyor olacak, senin için bir ziyafet verecekmış." demiş. Fakat kurnaz Tilki her zamanki gibi onları kandırmak istemiş. "Tamam geleceğim." demiş ama aklından gelmek geçmiyormuş.

Tavşan ertesi gün gölün kenarındaki elma ağacının altında Tilki'yi beklemeye başlamış. Aslında bu planın bir parçasıymış. Amaçları ziyafete geleceğini düşünen Tilkiyi hayal kırıklığına uğratmakmış. Bir sonraki gün saat 12.00'de gölün yanındaki elma ağacının altında Tavşan ve bütün hayvanlar beklemeye başlamışlar ama Tilki gelmemiş. iki saat beklemişler ve Tilkinin gelmeyeceğini anladıklarında evlerine dönmüşler. Fark etmişler ki Tilki onlara yalan söylemiş. Başka bir plan yapmaları gerekiyormuş. Hep beraber Tilkiyi kandırmaktan korkabileceği birini aramışlar. Bu plan için gerekliymiş. Aralarından biri Tilkinin, Aslan Kralı kandırmaktan korkacağını söylemiş. Bu fikir Tavşana ve herkese mantıklı gelmiş. Tavşan, Aslan Kralın yanına gitmiş ve fikirlerini anlatmış. Aslan bu fikirleri mantıklı bulmuş. Aslan, Tavşan'a "İstediklerinizi yapacağım ve bunun Tilkiye iyi bir ders olacağını düşünüyorum" demiş. Aradan bir gün geçmiş. Aslan ortalıklarda kimsecikler yok iken Tilkinin yanına gelmiş ve konuşmaya başlamış. "Merhaba Tilki kardeş. Nasılsın?" demiş. Tilki ise normal bir şekilde "İyiyim, peki sen nasılsın?" diye sormuş. Aslan "İyiyim, teşekkür ederim. Seninle önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Lütfen benimle gel." demiş. Tilki "Tamam" demiş. Aslında hiç gitmek istemiyormuş ama onu çağıran kişi Aslan Kralmış. Ona hayır diyemezmiş. Yolda yürürken ayağı tuzağa takılmış. Hareket edemez olmuş. Panikle hemen aslandan yardım istemiş. Aslan çok şaşırmış, bu şaşırma da planın bir parçasıymış. Aslan Tilkiye hemen "Yardım çağırmaya gidiyorum" demiş. Tilki, Aslanı beklemeye başlamış. Beklemiş, beklemiş, beklemiş. Aslan bir türlü gelmemiş. Tilki artık Aslanın onu kandırdığını ve yalan söylediğini anlamış. Uzun zaman sonra Tavşan, Aslan ve Tilkinin kandırdığı tüm hayvanlar Tilkinin yanına gelmiş.

Tilki onları gördüğünde onlara söylediği yalanlar aklına gelmiş. Kendisine yalan söylenildiğinde nasıl hissettiğini düşünmüş. Tilki çok üzölmüş ve utanmış. Herkesten tek tek özür dilemiş. “ Hepinizden özür diliyorum. Yaptıklarımđan dolayı çok pişmanım, lütfen beni affedin. ” demiş. Tüm hayvanlar onu bu sözlerinden sonra affetmişler. Tilki bir daha yalan söylemeyeceğine dair söz vermiş. Daha sonra onu tuzaktan kurtarmışlar. Hep birlikte dürüst bir şekilde yaşamışlar.

Tilki bu olaydan sonra dürüst olmayı, yalan söylememeyi, kimseyi kandırmamayı öğrenmiş. Kendisi kandırıldığında çok üzölmüş ve kandırdığı hayvanların neler hissettiğini anlamış. Kısacası bazen yaptıklarımızın nasıl hissettirdiğini bize yapıldığı zaman anlıyoruz. Siz de size yapılmasından hoşlanmayacağınız şeyleri başkalarına yapmayın. Dürüst olun, yalan söylemeyin, kimseyi kandırmayın.

ALMİNA SEZER

KENDİNE SAHİP ÇIK

Gölge yine sahibinin peşinde,
Yollarda biçare.
Sırf onun inadına
Gezermiş sahibi.

Başlarmış aramaya gecesini.
Ne de kötü şeymiş o gündüz.
Bir çektirmiş bir çektirmiş ki
Ağırlığı olmamasına rağmen.
Yine yormuş onu bu sahibi.

Sahibi eve gitti mi koşarmış evine,
Uzanırmış koltuğunda.
Ona geceleri tatil.
Ah bu gece var ya
Onun en sevdiği şeymiş.

Çalışmak yok,
Sahibine yetişmek yok.
O da gider, geceleri kitap okuyan
Sahibini veya başkasını korkuturmuş.

Hadi gelin hikâyeyi birde
Gecedan dinleyelim.
Gündüz benim ilacım,
Dertlerimin çaresi.
Onun sayesinde yatar
Dinlenirim

Peki, o huysuz beceriksiz
Gölgeye ne demeli?
Artık beni dinlemeli!
Ben, Ayımla o an güzelliğimle
Övünebilir miyim bir daha?
Onu bile bilmiyorum.

Ben ki insanlara huzur veren,
İlham veren.
Kim demiş gölgecik beni,
Nefret ettirecek insanlara.
Sahibi de bıkmış artık
Bu küstah ne yapıyor diye.
Bırakmış artık yükü bu
Omuzlarından.

Gölge tabi mutlu.
Ama kim bilebilirdi ki
Sahibi olmadan kimseyi
Aldatamayacağını.

Bu olay üzerine
Öğrenmiş ki gölge,
Kendine sahip çık.
Çık ki sahibin de
Sana sahip çıksın.

Aslanları, Ayıları, tilkileri, geyikleri çakalları, kuşları ve kurtları ile meşhur Sal isminde bir orman vardı. Bu ormanda kış hariç, diğer mevsimlerde çobanlar da koyunlarını ve ineklerini getirip otlatırdı. Bu ormanın otları çok semiz, güzel ve çeşitliydi.

Bahar mevsiminde bir gün günlerdir avlanamamış olan bir kurt kendine öğle yemeği bulmak için koyun sürülerinin en çok otlandığı Sal Ormanı'na gitmeye karar verdi. Semiz koyunlar hayallerini süslüyordu. Sürülerden herhangi bir koyunu kandırsaydı kardaydı.

Etrafa göz gezdirirken bir koyun sürüsü gördü. Sürüden bir koyun sürünün hızına yetişemeyip geride kalıyordu. Bu koyun sürüdeki diğer koyunlara göre zayıf ve küçük dursa da kurdun öğlen yemeği için harika bir koyundu.

Kurt da koyunun geride kalmasını fırsat bilip koyuna doğru yaklaştı ve "Koyun kardeş neden hep geride kalıyorsun?" dedi. Koyun da "Ben toplam o yüzden onların hızına yetişemiyorum." dedi. Onu düşünüyormuş gibi davranmaya çalışarak kurt da ekledi "Nefes nefese kalmışsın koyun kardeş, istersen şu ilerdeki ağacın gölgesinde soluklan." dedi. Koyun da her ne kadar kurtların kurnaz hayvanlar olduklarını bilse de kurdun içtenlikle kendisini düşündüğünü düşündü ve kurdun bu teklifini kabul etti.

Ağacın altına geldiklerinde kurt sürünün uzaklaşmasını bekledi çünkü sürüyü koruyan köpekler kurdun kendi sürüsünden bir koyunla ağacın altında sohbet ettiğini görürse bu kurt için hiç iyi olmazdı.

Kurt koyuna doğru döndü ve koyunu süzdü. Aklından şöyle geçirdi "Topal bir koyun benim karnımı ne kadar iyi doyurabilir ki." diye düşündü. Sürünün arkalarına doğru tekrardan baktığında tam kurdun ağzına göre, sağlıklı ve diğerlerine göre yaşça daha büyük duran bir koyun olduğunu fark etti. Köpeklere yakalanmadan onu kandırabilirse topal koyuna ihtiyacı kalmayacaktı ancak bir sorunu vardı topal koyuna nasıl bir bahane uydurması gerekiyordu?

Kurt artık ne dese de oradan uzaklaştığında topal koyun kendisini oyuna getirdiğini anlayacaktı. Kurt bu yüzden topal koyunu da yemeye karar verdi. Etrafta onlara bakan var mı diye teyit etti. Topal koyunu sorunsuz bir şekilde yemek istiyorsa topal koyunun uykuya dalması gerekiyordu. Neyse ki kurdun bu sefer bir planı vardı. Kurt koyuna doğru dönüp "Koyun kardeş istersen biraz kestir, bugün çok yorulmuşa benziyorsun" dedi. Koyun kurda hak verdi çünkü bugün sürüye yetişmek için koştururken gerçekten de çok yorulmuştu ayrıca ayağı da çok ağrıyordu biraz dinlenmesi gerekiyordu. Koyun kurda "Haklısın kurt kardeş bugün çok yoruldum." dedi.

Topal koyun nihayet uykuya dalmıştı. Kurt bunu fırsat bilip koyunun üzerine atladı neye uğradığını şaşırان koyun oyuna geldiğini anlamıştı ancak artık iş isten geçmişti.

Topal koyunu bir hamlede mideye indiren kurt şişmiş karnını ovuşturarak “Topal ama çok lezzetliydi bu koyun da bayağı bir saf çıktı sürünün arkasındaki koyunda topal koyunun sürüsünden o da saftır her halde.” diye düşündü.

Artık topal koyunun sürüsünün en arkasındaki koyunu yemeye gidebilirdi. Koyunu yemek için yaptığı plana çok dikkat etmemişti. Neredeyse hiçbir koyunun kurda kanma ihtimali yoktu. Sürüye sessizce yaklaştı ve kendine yemek olarak seçtiği koyunu aradı. Koyun yakından daha da bir güzel gözüküyordu Koyuna doğru yaklaştı ve “Koyun kardeş bugün iyi otlanabildin mi?” diye sordu. Koyun bir önceki topal koyun kadar saf değildi kurtların ne kadar kurnaz hayvanlar olduklarını biliyordu üstelik sürüye yetişemeyip sürekli arkada kalan koyunu da bu kurdun kaçırdığını ve şişmiş karnına bakınca koyunu yediğini de anlayabiliyordu ve böyle bir planın sonunda koyunun kurda yem olacağını da biliyordu. Kurda bir ders vermesi gerektiğine karar verdi. Kurda doğru dönüp, “Bugün çok iyi otlanamadım kurt kardeş.” diye cevap verdi. Bunun üstüne kurt da “Benimle ilerideki ormana gelmeye ne dersin, orada çok güzel otlanacak alan var.” diye cevap verdi. Koyun da planı gereği kurdun bu teklifini kabul etti.

Sürüden uzaklaşırlarken koyun “Yardım edin, yardım edin!” Kurt beni yemek istiyor o yüzden beni kandırmaya çalıştı, sürünün en arkasında sürüye yetişemeyen topal koyunu da o kandırıp mideye indirdi, karnına baksanıza ne kadar da şişmiş tam da bizim yavru topal koyun kadar.” diye bağırdı.

Bunları duyan köpekler hemen onların yanına geldi. Topal koyunu aradılar, sürünün gerisinde bulamadılar. Etrafı araştırdılar, topal koyun orada yoktu ve kurdun karnı da yavru topal koyunu içine alabilecek şekilde şişmişti. Kurt başının belada olduğunu anladığında kaçmaya çalışmıştı ancak kaçmak için biraz geç kalmıştı.

İki köpek kurda hem akılsızlığının hem açgözlülüğünün hem de sürülerinden bir koyun yemenin dersini vermişti. Kurdu fena halde patakladılar, iyice dövdüler. Kurt “Keşke topal koyunla yetinseydim.” diye düşündü. “Açgözlülük beni bu hale getirdi. Hangi koyuna sorsam bana kanmazdı. Bir de gidip tecrübeli bir koyunu av olarak seçmişim diğerlerine göre yaşça büyük olmasından anlamalıyım.” diye yakındı. Kurt için artık iş isten geçmişti. Çok fena hırpalanmıştı. Günün sonunda anlamıştı ki tecrübeli ve yaşlı koyunlardan uzak durmalıydı.

O günden sonra bir daha kurt elindeki yemeğin kıymetini bilmeyip başka yemekler için heveslenmedi, bu olay kurda ders olmuştu.

Yine sıradan bir gündü, Elif odasında oyuncaklarıyla oynuyordu. Odasında pembe yumuşacık yatağı, son model bilgisayar, çok pahalı tableti, on kişiye yetebilecek kadar oyuncak, tatlı bir çalışma masası; masanın üstünde türlü türlü dergileri, kitapları, bir sınıfa yetecek kadar kalemleri ve aynalarla kaplı bir kıyafet dolabı vardı. İçi türlü çeşit rengârenk kıyafetlerle doluydu.

Elif oyuna daldığı sırada annesinin sesiyle ayağa kalktı. Annesi “Elif bak sana yeni bir mont aldım.” dedi. Elif annesinin ona uzattığı paketi eline aldı ve özene bezene gözlerinde pırıltılarla açtı, içinden çıkan monta şöyle bir baktı, kenara bıraktı. Annesi üzgün bir sesle “Elif yoksa montu beğenmedin mi?” diye sordu. Elif de kısık bir sesle “Yooo... Canım şimdi giymek istemedi.” dedi. Dolabına astı montu ve kapağını kapattı.

Dolabın içinde karanlıkta fısıldayan bir ses vardı. Ses; “Oysa ben ne kadar parlak, şık, yumuşacık, sıcacık bir monttum. Hangi çocuk beni giyse yakıştırdım.” dedi. Bu montun sesiyle ve çok üzgündü. Ve belki beni giyer diye beklemeye koyuldu.

Aradan günler geçiyordu ama Elif montu giymiyordu. Yine bir akşam odasında oynayan Elif dolabını açtı ve giysilerine şöyle bir baktı. Mont “Beni giyecek.” diye heyecanlandı. Hemen kedisine çeki düzen verdi ve Elif’in onu giymesini bekledi ama Elif onu baştan elemişti. Elif giyindi kuşandı ve ailesiyle birlikte gezmeye gitti. Babası onu sürpriz olarak lunaparka götürmüştü. Elif lunaparkta önce atlıkarıncaya sonra çarpışan arabalara, sonra da balerine bindi. Elinde son jetonları kalmıştı tam o sırada “Baba baba!” diye ağlamaklı bir ses duydu Elif. Sesin geldiği yöne bakınca bir baba ve kız gördü. Belli ki kız babasından jeton almasını istiyordu. Ve babası da “Başka zaman gelir alırız kızım.” diyordu. Elif bu durumdan biraz etkilenmişti. Elinde kalan son jetonlarına baktı ve küçük kıza doğru yürümeye başladı. Yanlarına gelince elindeki jetonu kıza doğru uzattı “Bunlar senin olabilir ben artık binmeyeceğim” dedi. Küçük kız mahcup bir bakışla durdu ve babasına baktı. Ama Elif hemen ısrarcı oldu “Lütfen!” diyerek elini hiç çekmeden uzatmaya devam etti. Küçük kız teşekkür ederek aldı. Bu sırada Elif küçük kızın montunun ne kadar eski durduğunu fark etti ve aklına hiç giymediği o güzel mont geldi. Hâlbuki o montun yüzüne bile bakmamış onu hiç giymemiş öylece dolaba mahkûm bırakmıştı. Şimdi düşünüyordu da o mont bu kızda olsaydı ne kadar da yakıştırdı ona. Elif bu düşüncelere dalmış bakıyorken küçük kız elindeki jetonların mutluluğuyla salıncaklara doğru koştu.

Elif bu düşüncelerle ailesiyle evine doğru yol almaya başladı ama aklında hep dolapta ki montu vardı. Eve girince ilk işi dolabını açıp montuna bakmak oldu. Az önceki düşünceleriyle dolabın önünde öylece onu seyrediyordu.

Mont çok heyecanlandı “Sonunda beni giyecek?” diye sevindi. Birini ısıtıp sarıp sarmalama fikri onu mutluluktan havalara uçacaktı neredeyse. Elif ona bakarak “Senin en çok kime yakışacağına biliyorum” dedi ve montu aldı.

Mont derin derin nefes alıyordu. “Oh be artık dolapta kalmaktan kurtuldum, sonunda biri beni giyecek ” dedi. Elif babasına koşarak “Babacığım bu montu hiç giymedim alındığı günden bu yana dolabında asılı duruyor, bu akşam lunaparkta gördüğümüz küçük kızın bu monta daha çok ihtiyacı olduğunu düşünüyorum, “Bunu ona hediye edebilir miyim?” dedi. Babası da “Güzel düşünmüşsün kızım ama o kız çocuğunu tekrar göremeyebiliriz” dedi. Elif tekrar düşüncelere dalmıştı üzgün üzgün oturmaya başladı. Oysa o kadar çok mutlu olmuştu ki onu biriyle paylaşacağı için. O akşamı üzüntülü düşüncelere dalarak geçirdi Elif. Babası onun bu hâline bakıp düşünürken bir çözüm buldu.

Elif de mont da sessizliğe büründüğü anda babası bulduğu fikirle onları tekrar mutlu etti. Hele ki mont “Beni tekrar o dolaba mahkûm etmeyin” diye bağırarak üzülmüyordu.

Babası “Belki çocuğu bulamayız ama o monta ihtiyaç duyan başka çocuklar bulabiliriz.” dedi. Elif çok sevindi ve heyecanla planlar yapmamaya başladılar. Montu çok güzel bir hediye paketine yerleştirdi. Mont da çok sevinmişti içinden “Sonunda biri beni giyecek” diye haykırdı. Elif de onu küçük kıza veremediği için biraz üzölmüştü ama başka bir çocuğun sevineceği için de sevinliyordu bir yandan.

Ertesi gün babası Elif’e montu bir yardım kuruluşuna verdiğini söyledi. Hayallere daldı Elif; acaba kimin olacaktı ve kime çok da yakışacaktı? Yüreğinde tatlı bir huzurla mutlu mutlu odasına geçti ve oyunlara daldı.

Mont büyük bir araçta yeni sahibine doğru gidiyordu. Araçta bir sürü kıyafetle tanıştı. Yakınında bulunan bir kazakla sohbet etmeye başladılar. Mont kazağa “Sonunda çıktım o dolaptan ben de artık birilerini ısıtacağım” dedi gülümseyerek.

İlk karşılaşma için çok heyecanlıydı. Gün batmadan yeni bir eve geldi. Onu gülen gözlerle bekleyen sevimli bir kız çocuğunun ellerindeydi. Sevimli kız montu giyindi ve aynaya bakmaya başladı. Montu çok beğenmişti onu hiç çıkarmamacasına üzerinde montla dans ediyordu.

Paylaşmak güzeldi ve yürekleri mutlulukla dolduran sınırsız bir hareketti. Sadece kendimizle devam eden bolluk, mutluluk veremezdi. İhtiyaç neredeyse bulmak ve onları doldurmak gerekirdi. İşte bu harekete katılan mont da tüm şıklığıyla yeni sahibini ısıtıyordu artık...

ŞİMDİ BEN NE YAPACAĞIM?

Sabah olmuş bizim ev kedisi Pamuk uykusundan uyanmıştı. Oldukça da acıkmıştı. Bu sebeple mutfağa gitti. Yaşlı sahibi Ahmet Bey de mutfaktaydı. Pamuk sahibinden yemek istedi. Pamuk kahvaltıda her zaman kedi maması yerdı. Kedi maması Pamuk'un kahvaltısı için olmazsa olmazdı.

Pamuk Ahmet Bey için çok üzülüyordu. Bunun iki nedeni vardı. Birincisi yaşlıydı ve tek başına yaşıyordu. Tek başına yaşadığı için bütün eve o bakıyordu. İkincisi Ahmet Bey sekiz ay önce kalp krizi geçirmişti. Neyse ki ölmemişti. Ama ölebilirdi de... Şu anda günde en az sekiz tane ilaç alıyor.

Şu an Pamuk uyku saatindeydi. Mışıl mışıl uyuyordu. Birden bir patırtı koptu. Pamuk uykusundan uyanı. Pamuk sesin salondan geldiğini hemen kavradı ve salona doğru koştu. Sahibi yerde hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Pamuk "İmdat! Yardım edin. Kimse yok mu?" diye bağıırıyordu. Birden yanağından iki gözyaşı süzülüverdi. Pamuk "Ben şimdi ne yapacağım? Kim bana bakacak." dedi ve birdenbire aklına parlak bir fikir geldi. Dışarıdan yardım çağırarak. Peki, ama nasıl? Dışarı çıkabilmesi için kapıyı açabilmesi gerekiyordu. Pamuk'un sahibi giriş katta oturuyordu. Pamuk bunu biliyordu. Pamuk evde açık olan bir camdan aşağı atladı. Tabi ki de ölmedi. Pamuk hem koşuyor hem de "Yardım edin! Sahibim ölmek üzere!" diye bağıırıyordu ama ne yazık ki kimse onun ne istediğini anlamıyordu. Anlamamaları çok normaldi. İnsanlar kedinin dediklerini nereden anlasınlar... En sonunda kedinin yanına bir sokak köpeğı geldi. Köpek "Merhaba dostum, sanırım yardıma ihtiyacın var. İstersen ben sana yardım edebilirim." dedi. Bunun üzerine Pamuk da "Sağ ol arkadaşım. Benim sahibim ölmek üzere onun için yardım çağırma geldim ama kimse benim dediklerimi anlamıyor." dedi. Köpek de "İstersen ben sana yardımcı olabilirim." dedi birlikte Pamuk'un sahibi Ahmet Bey'in yanına gittiler. Köpek, Ahmet Bey'e hüzünle bakıyordu. Pamuk köpeğe sordu "Ölmüş mü?" buna karşılık köpek de çaresizce "Ne yazık ki." dedi. Kedinin gözlerinden yaşlar boşaldı. Kedinin bu halini gören köpek "Üzülme dostum, istersen benim yanımda kalabilirsin. Bana her gün yemek veren hayvansever bir adam var. Adı Salih. Kendisi çok iyi biridir. Bana her gün kahvaltımı, öğle yemeğimi ve akşam yemeğimi veriyor. Bu arada bazen yalnız olduğu zamanlarda genellikle ben onun yanında olduğum için benimle sohbet ediyor. Hatta bir sohbetinde bana "Seni sahiplenmeyi çok isterim ama tek başına olmaz. Eğer yanında bir arkadaşın olursa benimle yaşarsınız. Hem de böylece yalnızlık çekmemiş olursun." demişti. Bir keresinde de "Keşke bir kedim olsa. Onunla neler yapardık neler..." diyordu.

Salih hem genç hem sağlıklı hem de iyi biri bence onunla yaşamalıyız. Hem bir dostumuz hem bir yuvamız hem de bir ismimiz olur. Buna ne dersin? Bence iyi bir fikir.” dedi. Pamuk köpeğin bu sorusuna derin derin düşündü. En sonunda “Tamam, ama ben ismimin değiştirilmesini istemiyorum.” dedi. Köpek de “Sen nasıl istersen dostum. Peki, ismini öğrenebilir miyim? Tanıştığımızdan beri ismini bana söylemedin.” dedi. Kedi de “Benim ismim Pamuk. Peki ya senin adın ne?” diye sordu. Köpek bu soru üzerime çok düşündü en sonunda da “Bilmiyorum sanırım benim bir ismim yok.” dedi. Pamuk da “Sorun yok Salih dediğin o adam sana bir isim verir.” dedi. Köpek de “Vereceğinden emin misin?” diye sordu. Pamuk da “Eminim.” diye cevapladı ve Salih Bey’in dükkânının yolunu tuttular. Salih Bey köpeği görür görmez tanıdı. Ama kediyi görünce şaşırmıştı. O kadar mutlu olmuştu ki mutluluktan ağzı kulaklarına varacaktı. Kediye balık, köpeğe de pırzola verdi. Kedinin ismi Pamuk olarak kaldı. Köpeğe ise Tarçın ismini verdi. Pamuk ile Tarçın yeni sahiplerini çok sevmişlerdi. Salih Bey onlara her gün üç öğün yemek veriyor, her gün onların bakımını yapıyordu. İki günde birde yürüyüşe çıkarıyordu. Pamuk, Tarçın ve Salih Bey sonsuza kadar huzurlu ve mutlu yaşadılar.

NİSANUR ÖZKÖK

Bir varmış bir yokmuş. Küçük bir kasabanın yanında koskocaman bir orman varmış. Bu ormanda Rıp Rıp adında bir tavşan yaşarmış. Rıp Rıp'ın annesi Pat Pat Hanım ve babası Tak Tak Bey Rıp Rıp'ın ormandan uzaklaşmaması gerektiğini her zaman ona tembih ederlerdi. Ama Rıp Rıp ormanın diğer tarafını çok merak ediyordu.

Rıp Rıp, ormanın gitmemesi gereken yerlerini hep merak edip duruyordu. Yine bir gün arkadaşlarıyla palamut sektirmece oynarken aklına ormanın diğer tarafına gidip oraları keşfetmek isteği geldi. Arkadaşlarından kaplumbağa Tos Tos, "Annem bana ormanın diğer tarafında kasabada yaşayan insanların avlandığını söylemişti. Bence gitmeyelim bizim için tehlikeli olabilir." dedi.

Ardından sincap Raku "Bence bir kere gitmenin bir sakıncası olmaz hem belki yeni arkadaşlar buluruz." dedi. Yavru ceylan Benekli ve Yavru aslan Lara bu fikrin mantıklı olduğunu söylediler ve ormanın diğer tarafına doğru yol aldılar. Ormanın diğer tarafına gittikçe ağaçların arasından insanların yaşadığı kasabayı görebiliyorlardı. Bir süre sonra Lara "Burada bir şey buldum." dedi.

Hep beraber gittiklerinde ise karşlarına büyük bir ağacın üstüne yapılmış bir ağaç ev çıktı. Hep birlikte ağaç evin merdivenlerinden çıkarak ağaç evin içine girdiler. İçeride küçük bir masa ve beş tane minder vardı. Ağaç evin bir üst katında ise bir kitaplık ve yıldızlara bakmak için bir teleskop vardı. Beş arkadaş bu ağaç evi çok beğendiler ve her sabah buraya gelmeye karar verdiler. Biraz ağaç evde kalıp evlerine döndüler.

Ertesi sabah Rıp Rıp akşam geç yattığı için sabah uyuyakaldı. Bu yüzden beş arkadaş ağaç eve öğleden sonra gittiler. Gittiklerinde ağaç evin içinden sesler geliyordu. Merak edip ağaç eve girdiler. İçeride üç çocuk vardı.

Çocuklar ağaç evlerinin içinde hayvanları görünce korktular ama sonra hayvanlardan tavşan olanını yakalamak için Rıp Rıp'ı kovalamaya başladılar. Rıp Rıp çocuklardan kaçarken önüne bakmadan koştuğu için ayağı yere takılıp düştü. Üç çocuk sevinçle Rıp Rıp'ı alıp evlerine gittiler. Sincap Raku ve diğerleri hem çok korkmuş hem de çok üzülmüşlerdi. Arkadaşları Rıp Rıp'ı kurtarmalıydılar. Hemen bir plan yaptılar evlerine doğru yol aldılar. Akşam Rıp Rıp 'ın annesi ve babası oğullarının yakalandığını öğrenince onlar da çok üzüldüler.

Ertesi gün öğlenden sonra Rıp Rıp'ın anne, babası ve arkadaşları ağaç eve doğru yola koyuldular. Ağaç eve geldiklerinde yine üç çocuğun orda olduğunu gördüler. Yanlarında bir kafesin içinde Rıp Rıp'ı gördüler. Çocukların onları görmemeleri için ağaçların arkalarına saklandılar. Çocuklar kafesi alıp ağaç evden aşağı indiler. Kafesi ağacın kenarına koyup ip atlamaya başladılar. Tam o sırada Tak Tak Bey hızlı koşarak Rıp Rıp'ın olduğu kafesin kapağını açtı ve Rıp Rıp hemen babasının ve arkadaşlarının yanına koştu. Hep beraber kaçmaya başladılar. O andan sonra çocuklar Rıp Rıp'ın kaçtığını gördüler, ardından koştular ama Rıp Rıp ve arkadaşlarına yetişemediler. Evine döndüğünde Rıp Rıp mutluluktan havalara uçuyordu. Bir daha asla, anne ve babasının sözünden çıkmayacağına ve onları üzmeyeceğine söz verdi. O günden sonra Rıp Rıp, ailesi ve arkadaşları mutlu bir şekilde ormanda yaşamaya devam ettiler.

KÜBRA ZEYNEP ULU

Ormanlar Kralı Aslan Rombi büyük bir parti düzenlemişti. Veziri kaplan Keçe bunu Gökkuşağı Ormanı'nda yaşayan herkese duyurmalıydı. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Kral Rombi çok iyi bir kraldı. Çok çalışır, herkesi mutlu etmek için uğraşırdı. Veziri Keçe ise Rombi'nin sözünden hiç çıkmaz, o ne derse onu yapardı. Keçe bütün halkı Meşe Ağacı Meydanına toplayıp parti haberini vermişti. Ama tavşan Zıpır anneannesi Zambik'i ziyaret etmek için Güneş Ormanı'na gitmişti. Ona bu haberi sadece ve sadece arkadaşı maymun Mimi verebilirdi. Tavşan Zıpır ormanın en yardımsever hayvanıydı. Kimin ihtiyacı varsa elinden geleni yapardı. Maymun Mimi ise onun en iyi arkadaşıydı. Ama o pek de yardımsever sayılmazdı. Kötü biri değildi ama her şeyi unuturdu. Orman halkı ona Unutkan Mimi derlerdi. Parti haftaya cuma günüydü. Zıpır ise haftaya pazartesi geliyordu. Aradan 4 gün geçti ve Zıpır, Güneş Ormanı'ndan döndü. Günler hızla akıyordu. Zıpır ile Mimi oyuna, eğlenceye, coşkuya devam ediyorlardı. Her gün farklı etkinlik, farklı eğlence. Günler akıp geçti ve parti günü geldi. Tavşan Zıpır parti günü evde yatıyordu. Ama Mimi ise partide eğlenip, dans etti. Büyük parti bitti ve herkes evine dağıldı. Parti esnasında Zıpır Mimi'nin neden ona gelmediğini ve nerede olduğunu düşünüyordu. En sonunda Mimi geldi ve çok yorgun olduğunu söyledi. Zıpır ona bu saate kadar nerede olduğunu sorduğunda ise aldığı cevap üzerine çılgına döndü. Ve ona:

—Her zaman her şeyi unutuyorsun. Bana bir şey söylemen gerekiyorsa söyle. Bundan sonra beni üzmeyeceğine ve yalan söylemeyeceğine söz veriyor musun, dedi kızgın bir ses tonuyla. Ardından Mimi pişman bir ses tonuyla:

—Bütün maymunlar üzerine söz veriyorum ki bir daha seni asla üzmeyeceğim, dedi.

Bu büyük söz üzerine Zıpır ikna oldu ve ona güvendi. Aradan aylar geçti ve Gökkuşağı Ormanına kısa süreli bir kıtlık yaşandı. Bu kıtlık sonucu Zıpır ile Mimi aynı evde kalmaya başladı. Yemek ihtiyaçlarını ise farklı ormanları gezerek karşılıyorlardı. Bir gün yine yemek ararken Maymunlar Ormanına girdiler. Bu ormandaki herkes Mimi'nin akrabasıydı. Mimi ve Zıpır'a çuvaldar dolusu muz verdiler. Mimi ve Zıpır büyük bir sevinçle Gökkuşağı Ormanı'na geri döndü. Zıpır Mimi'ye:

—Burada çok fazla muz var. Eğer tasarruflu tüketirsek bu muzlar bize bir ay bile yeter. Bunları erzak deposuna kaldıralım. Bana yardım eder misin?" dedi. Mimi ise Zıpır'a:

—Tabi ki de, haklısın. Böylece uzun süre orman orman dolaşmamız gerekmeyecek. Böylece kısa süreliğine tatile çıkmış sayılabiliriz, dedi.

Bunun ardından muzları güzelce erzak deposuna yerleştirdiler. Ve güzel bir uyku çekmek için yatağa gittiler. Ve derin bir uykuya daldılar. Ama bu uyku sabaha kadar sürmedi. Mimi gece çok aç bir şekilde uyandı. Ve çuvaldaki bütün muzları o gece bitirdi. Sabah olduğunda Zıpır bir muz almak için erzak deposuna girdi.

Tam muz çuvalına uzanacakken muz çuvalının orada olmadığını gördü. Aklına ilk Mimi geldi ama verdiği sözü hatırlayınca onun olmadığını düşündü. Ve bütün Gökkuşaağı ormanı halkına tek tek sordu ama bunu kimin yaptığını bilmiyordu. Çünkü sorduğu herkes ona bilmediğini söylemişti. Zıpır gitgide açlıktan halsiz düştü. Mimi onun bu haline çok üzülyordu ve artık söylemesi gerektiğini düşünerek Zıpır'a:
—*Tamam, daha da kötüleşmene izin veremem. Artık söylemem lazım. Evet, bütün muzları ben yedim. Çünkü o gece çok acıktım. Dayanamayıp hepsini yedim. Sözümde durmadığım için çok özür dilerim, dedi. Bunları duyan Zıpır çok üzüldü. Çünkü arkadaşı ona verdiği sözü tutmamıştı. Bunun üzerine Zıpır daha da kötüleşti. Mimi'ye küsmüş olmasına rağmen aynı evde yaşıyorlardı bu durum ona oldukça ağır geliyordu.*

Günün sonunda anneannesi Zambı'ye taşınmaya karar verdi. Tüm eşyalarını toplayıp evden çıktı ve yola koyuldu. Az gitti uz gitti sonra da dere tepe düz gitti ve varacağı adrese ulaştı. Anneannesi ile yaşamak çok güzeldi. Aç kalmıyor dilediğı şeyi yeme fırsatını elde etmişti. Ancak çok sevdiği arkadaşı yanında olmadığı için kalbinde büyük bir boşluk vardı. Her gece elinde olmasa da onu düşünerek yatıyordu. Boğazından geçen her lokmadan sonra arkadaşını düşünmeden edemiyordu. Keşke o da benim yediklerimde yiyebilseydi. Ve keşke bizi bu duruma düşürmeyerek sözünde dursaydı.

Mimi de hemen hemen aynı şeyleri düşünüyordu ve o da yaptıklarının pişmanlığını yaşıyordu. Bu olayın üzerine Gökkuşaağı Ormanı'nda kimse onunla arkadaşlık etmek istemiyordu. Yolda görünce arkadaşları ona selam vermiyor. Aralarında ona bencil diyorlardı. Ormandaki bu davranışlar Mimi'nin canını oldukça sıkmış. Ve bu duruma artık bir son vermeliydi. O da kendince şöyle bir plan yaptı. Bütün arkadaşlarından tek tek özür dileyip onlardan bir parti için kendine yardım etmelerini isteyecekti ve zor uğraşlar sonucunda bunu gerçekleştirebildi. Ve en sonunda ortaya müthiş bir parti çıktı. Yapraklara küçük kartlar hazırlayarak yere dizdiler, meşe ağaçlarından masa ve sandalye yaptılar, kurumuş yapraklardan konfeti yaptılar, kurumuş çiçeklerle her yeri süslediler.

Kral Rombi ile Veziri Keçe bu partiye yardım ettiler. Herkesin bulmakta zorlandığı malzemeleri bulup orman halkına verdiler. Büyük gün gelip çattı. Karınca Orki'nin tavşan Zıpır arası çok iyi idi. Onu arayıp onu çok özlediğini ve bir sebep bulup Gökkuşağı ormanına davet etti. Zıpır, Oki'yi kıramayıp davetini kabul etti. Ama tek düşüncesi Mimi'ye görünmeden arkadaşını uzaktan görmektir. Orki onun bu isteğini kabul etti ve Zıpır tekrardan yola koyuldu. Bir iki gün sonra Gökkuşağı Ormanı'na ulaştığında hava iyice kararmıştı. Bir anda önüne kuru bir yaprak düştü ve üzerinde yaprakları takip et yazıyordu. Yaprakları takip eden Zıpır sonunda Meşe Ağacı Meydanı'na ulaştı. Artından bir anda ağustos böceklerinin ışıkları yandı ve parti başladı. Zıpır'ın karşısında kocaman bir pankart ve Mimi belirdi. Pankartta ise "Sen benim tek dostumsun, çok pişmanım. Lütfen beni affet!" yazıyordu. Zıpır şaşkınlık içindeydi hem mutluydu hem de biraz hüzünlüydü. Zıpır'ı görmesi onu duygulandırmıştı çünkü onu çok özlemişti. Zıpır çok mutlu oldu ve onu affettiğini söyledi.

Yani neymiş "Hiçbir zaman verilen sözden caymamalıyız eğer sözümüzden cayarsak sonuçları çok ağır olabilir."

İCLAL SÜEDA ÇAMLİBEL

*Bir yarasanın büyük bir devleti batırabileceği kimin aklına gelirdi... Küçük yarasamız gruplar halinde yaşayan bir yarasa sürüsünün içerisinde dünyaya geldi. Abisi, annesi, babası ve diğer akrabaları ile Çin'de bir mağaranın içinde yaşıyorlardı. Aslında yeterince yiyecekleri vardı. Fakat ailenin yeni üyesini iyice besleyip hızlıca büyümesi gerekiyordu. Bu yüzden yiyecekleri iyice azalmıştı. Dolayısıyla yemek bulmak için mağaraların-
dan uzun bir zaman sonra dışarı çıkmaları gerekmektedir. Sonunda o gün geldi ve yarasaların mağaralarından çıkmaları gerekiyordu. Küçük yarasada onlara katılmak istedi fakat ailesi onun daha çok küçük olduğundan gelemeyeceğini söylediler.*

Küçük yarasa da mağarada tek başına beklemeye başladı. Bekledi bekledi ve bekledi... Ama gelen olmadı. Biraz daha bekledi. Hala ailesi gelmemişti. Onları çok merak etmişti.

Mağaradan çıkmaya karar verdi. Ailesinin uçtuğu yere doğru ilerledi. Karşısına küçük bir mağara çıktı. Burası çok küçüktü. Biraz dinlenecekti sadece. Ama hiç düşünmediği bir şey oldu. İçeride abisi duruyordu. Bitkindi, bunu görünce hayrete düşmüştü. Çünkü kanadı kırılmıştı. Abisinin yanına yaklaştı, onu uyandırmaya çalıştı. Uzun bir uğraştan sonra abisi uyandı. Küçük yarasa hemen ne olduğunu sordu. Abisi:

— Fare bulmak için karşıdaki tarlaya gidiyorduk fakat tarlada insanlarla karşılaştık. Bize bir şey yapmayacaklarını düşünmüştük ama hiç de öyle olmadı.

— Ne?

— Çinlilerin yarasa yediğini öğrendik!

— Ama annem, babam. Peki, onlar nerde?

— Ben kaçabildim ama annem, babam ve diğerleri kaçamadı.

Küçük yarasa bunları duyunca şoka girdi. Anlamıştı, artık bir ailesi yoktu. Abisi dışında... Fakat abisinin durumu da hiç iyiye gitmiyordu. Yemekleri bitmişti. Abisinin kanadı kırıldığından uçamıyordu. Kendisi de çok küçük olduğundan avlanamıyordu. Günler artık çok yavaş geçmeye başlamıştı.

O gün uyandığında hiç de memnun olmayacağı bir şey gördü. Artık kelimenin tam anlamıyla bir ailesi yoktu.

Evet, abisi de ailesi gibi ölmüştü. O gün kendine bir söz vermişti. Ailesinin intikamını o önlerine gelen her şeyi yiyen Çinli insanlardan alacaktı.

Aklına bir fikir gelmişti. Eğer insanlar zehirli bir şey yerlerse zehirlenirlerdi. O zaman hasta bir şey yerlerse hasta olmazlar mıydı?

Zaten günlerdir bir şey yemediğinden hastaydı. Kendisini Çinlilere yem olarak verecekti. Ve bu sayede bir daha yarasa yemeyeceklerdi.

Yorgun ve bitkin bir halde o küçük mağaradan çıktı ve uçmaya başladı. Ailesinin gittiği tarlaya doğru uçtu. Ve insanları gördü. İnsanlar küçük yarasaı görünce onu yakalamaya çalıştı. Küçük yarasa hiçbir şey yapmadı. Öylece durdu ve kendisini yakalamalarına izin verdi.

Küçük yarasa yakalanmıştı. Onu bir kutuya koydular ve arabaya bindirdiler. Kutuda başka yarasalarda vardı. Hepsi umutsuzca bekliyordu. Araba Wuhan'daki bir restorana gitti. Orada hem küçük yarasamızı hem de diğer yarasaları canice öldürdüler ve onlardan "Yarasa Çorbası" denen bir çorba yaptılar.

Fakat bilmiyorlardı ki bizim küçük yarasamız hastaydı ve o çorbadan yiyecek olan tüm insanları da hasta edecekti.

İşte 9 Şubat 2020 verilerine göre 700'den fazla insanı öldüren, binden fazla insanı karantina altına alan Korona Virüsü böyle başlamıştı. Ve kim bilir nasıl bitecekti.

ELİF NAZ OKUYUCU

BİRLİK ORMANI

İstanbul'un şirin ormanlarının birinde bir sürü hayvan yaşarmış. Bunlar; sincaplar, tavşanlar, tilki, aslan, kediler, böcekler vb. Bu ormanın en güzel yanlarından biri birlik ve beraberlik duygusunun olmasıymış. Bir olay olduğu zaman hep beraber hallederlermiş. Tabi bu ormanın birde kralı varmış tabi ki Kral Aslan'mış. Hiç şaşırmadınız değil mi? Ama bu Aslan diğer aslanlar gibi değilmiş hep halkını düşünür kendinden önce onların problemlerini çözermiş. Ayrıca yardımsever ve disiplinliymiş. Birde bu aslanın bir yardımcısı varmış. O da tilkiymiş. Diğer tilkiler gibi kurnaz değilmiş ve kendi çıkarlarını asla düşünmezmiş. Bir gün Tilki ve Aslan ormanı denetlemeye çıkmışlar

Aslan:

—Tilki kardeş orman gayet iyi durumda bence ama senin fikrini de almak lazım sen ne düşünüyorsun?

Tilki:

—İyi iyi güzel de bir eksik yok mu sizce?

Aslan:

—Yok, gibi görünüyor ne var ki?

Tilki:

—Kral'ım ne çabuk unuttunuz. Bugün Kardeş Ormanlar Pikniği var. Ve daha hazırlıklar başlamamış bile.

Aslan:

—Ay nasıl unuturum ben onu hemen orman halkına söyle tez başlasınlar yemeklere ben de karşılama işlerini yapıyım sen de yemekleri denetlersin. Ama bana beş kişi göndermen lazım yoksa karşılama işi bitmez.

Tilki:

—Emredersiniz Kral'ım hemen söylüyorum.

Tilki:

—Sayın Orman Halkı, bugün Kardeş Ormanlar Pikniğimiz var ve hepimiz unutmuşuz hemen yemeklere başlayın ve sofraya kurulsun beş kişide hemen Kral'ın yanına karşılama için hazırlık yapmaya gitsin hadi çabuk olalım.

Tilki'nin bu sözlerinden sonra orman halkını bir telaş kapmış ve herkes hızlıca yemeklere başlamaya koyulmuş. Orman bilgini Kaplumbağa söze karışmış.

Kaplumbağa:

—Aramızda bölüşme yapalım ki hızlıca bitirelim eğer birbirimize yardım etmezsek ve birlik olamazsak hem bu yemekler yetişmez hem de ormanımızın adını lekelemiş oluruz.

Kaplumbağa:

—Tavşanlar havuçlu keki halletsin, sincaplar yaprak sarması yapsın, kediler ve köpekler mantı yapsın, böcekler börek yapsın diğerleri de pide ve lahmacun yapsın ben de içecekleri halledeceğim.

Böylece herkes bir işin ucundan tutmuş ve kimse boşta kalmamıştı ve yemek yapmaya başlandı. Aslan'ın da işi bitmek üzereydi.

Aslan:

—Sağ olun tavşan kardeşler bana çok yardım ettiniz siz olmasaydınız bu işi bitiremezdim.

Tavşanlar:

-Ne demek kralım siz ne zaman isterseniz biz size yardım etmeye hazırız, dediler.

Bu arada tilki de yemekleri kontrol ediyor ve aynı zamanda sofrayı da kuruyordu.

Sonunda her şey hazırlandı ve sofraya yerleştirildi.

Aslan:

—Hepinizin emeğine sağlık dostlarım her şey çok güzel oldu bir kuş sütü eksik sofrada her şeyi tamamladığımıza göre süslemelere başlayabiliriz.

Orman halkı yine kaplumbağanın oluşturduğu şekilde birleşik süslemeleri öyle hazırladılar.

Kral çok mutluydu ve aynı zamanda çok da gururlanmıştı çünkü orman halkı ormanın adını hep yaşıyordu. Sonunda süslemeler de bitti ve bütün halk heyecanlı Kardeş Orman'ı bekleme-ye başladı. Kardeş Orman az ileride göründü ve bütün halk başları dik ve sevecenlikle onları beklemeye başladılar. Kardeş Orman geldi ve onların kralı ile bizim kralımız kurdeleyi kestiler ve sarıldılar ve aile fotoğrafı çekildi. Kardeş Orman bütün yemekleri çok beğenmişlerdi her şey bittikten sonra Birlik Ormanına teşekkür edip oradan ayrıldılar...

Evet, arkadaşlar bir fablın daha sonundayız inşallah beğenmişsinizdir. Siz de ne olursa olsun hep yardımsever ve birlik içinde olun çünkü birlikte olunca başaramayacağınız şey yoktur.

HATİCE KÜBRA DOĞAN

Hava soğuk ve ürperticiydi. Kar her yeri kaplamıştı. Yeşilden bir iz bile kalmamış yerini beyaza bırakmıştı. Trabzon'un eşsiz ormanlarından biriydi burası. Yaz aylarında hayvanların nüfusu normale göre fazlasıyla artmıştı. Ormandaki yiyecekler yetersiz kalıyor, hayvanlar açlıkla başa çıkmaya çalışıyordu. Hayvanlar açlıktan yorgun düşüyor, hastalanıyor ve maalesef hayata gözlerini yumuyorlardı. E tabii bir de kış baş gösterince iş daha da zor bir hal alıyordu. Kışın karın altında yiyecek bulmak oldukça zor bir işti. Bir de sayılarının artması açlığı daha da sıkıntılı bir hale getiriyordu. Normal şartlarda hayvanlar yazın köylere inip evlerin kapısının önünden yemek alıp kaçabiliyorlardı. Yaz olduğundan köydeki insan sayısı da oldukça fazla oluyordu. Kışın köyün nüfusu bir hayli azalıyordu şehirde yaşayanlar oradaki evlerine geri dönüyor, sadece ama sadece köyde temelli yaşayanlar kalıyordu onlarında sayısı çok azdı. Yani kış aylarında kapılardan yemek çalmaları neredeyse imkânsızdı. Mecburen kendileri gidip yemek arıyorlardı. Bu ormanda birçok hayvan türü vardı. Ayılar, yaban Tavşanları, yaban tavukları, porsuklar, kurtlar, çakallar, tilkiler çok nadir olsa bile arada geyik bile görülebiliyordu.

Bu ormanda yaşayanlar arasında yavru bir yaban Tavşanı da vardı. Ne annesi ne de babası nedendir bilinmez yoktu. Tek başına kalakalmıştı koskoca ormanın ortasında. Fazlasıyla açtı ve korkuyordu. Ne de olsa yiyebilecek bir sürü hayvan vardı. Ormanda tek başına dolaşmak onun için çok tehlikeliydi ama yapacak bir şey yok ne de olsa açlıktan ölemezdi ya mecbur yemek arayacaktı. Ormanda yavaş adımlarla yemek aramaya başladı. En küçük hışırtıda korkudan bayılacak gibi oluyor titremeye başlıyordu. Ağlamaya başladı açlıktan, korkudan, üzüntüden. Neden bir ailesi yok diye üzülüyordu. Yaşıtları anne ve babası tarafından beslenmekteyken o bu küçücük haliyle yapayalnız yemek arıyordu. Sonra kendini toparladı ve "Ben diğer yavru yaban tavşanları gibi değilim. Güçlüyüm başarabilirim." Yemek aramaya devam etti. Tam ağzına layık yiyecekler bulmuştu ki yardım çığlıkları duymaya başladı.

Yiyecekleri bırakıp ağır adımlarla sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladı, bu bağırان bir Çakaldı. Tavşan, Çakal onu yiyebileceği için geri dönüyordu ki. Yürüme seslerini duyan Çakal küçük Tavşanı fark etti ve yorgun bir sesle:

—Yaklaş sana zarar vermeyeceğim. Sadece açım ve yaralıyım. Yardım istiyorum. Bana yemek bulabilir misin?

Yavru yaban Tavşanı hemen Çakal bağırından önce bulduğu otları getirdi ve Çakalın önüne koydu ve:

—Bunlar olur mu, diye sordu.

Çakal gülümseyerek:

—Ben Çakalım siz Tavşanlar gibi ot yemem, benim et yemem lazım.

—Tamam, o zaman ben gidip senin için et arayayım.

Başladı ormanda gezinmeye, ona nasıl et bulacağını düşünüyordu ki bir şeye takılıp düştü.

Bu daha yeni ölen bir yaban tavuğuydu aradığı şey tamda karşısında duruyordu sonunda oda biraz şanslı bir şeyler yaşamaya başlamıştı. Ölü tavuğu ağız ile sürükleye sürükleye Çakala götürdü. Çakal afiyetle tavuğu yedi ve bizim yaban Tavşanına dönerek:

—Ha bu arada yemek için teşekkürler. Sen akıllı bir Tavşana benziyorsun sevdim seni, korkmana gerek yok sana zarar vermem yemeğin karşılığı olsun

—Peki ya benim otlarıma ne oldu, ben ne yiyeceğim?

—Doğru ya otların sen yemek aramaya gittiğinde başka bir Tavşan hızla geldi ve onları alıp götürdü yaralı olduğum için kalkıp yakalayamadım kusura bakma. Bir iyileşeyim söz sana en güzel otları bizzat ben arayıp bulacağım.

—Olsun sorun değil sende bana yiyecek bularak bana kendini affettirmiş olursun. Bu arada arkadaş olalım mı ne dersin?

—Neden olmasın bence çok iyi bir takım olacağız.

Çakal ve yavru Tavşan arkadaşlar olmanın mutluluğuyla sohbet ederken bir anda çalılardan arasından Tilki çıkageldi.

—Beni de aranızda alın daha güçlü bir takım oluruz sırtımız yere gelmez.

Çakal ve Tavşan bunu onayladı ve Tilkiyi de aralarına aldı. Beraber kendilerine çalı çırpıdan bir yuva yaptılar. Belli aralıklarla beraber yemek aramaya çıktılar buldukları fazla yiyecekleri ise yaptıkları yuvanın bir köşesine yığdılar.

Yine bir gün her zaman olduğu gibi yemek aramaya çıktılar. Etrafta gezinirken avlanacak hayvanlar buldular tam oraya gideceklerdi ki uzaktan gelen bir Kurt gördüler ve hemen saklandılar. Ne yapalım diye düşünürken Tilkinin aklına bir fikir geldi ve:

—Toplanın bir fikrim var ben kurdu oyalayacağım ve siz o sırada yemekleri alıp gelin bu akşam hep beraber bir ziyafet çekeceğiz.

Tilki kurdu oyalamak için gitti bizim Tavşan ve Çakal ise yemekleri almak için. O sırada bizim Tilki bağırmaya başladı. Çakal ve yavru Tavşan:

—Ne yapıyorsun bizi yakalatmak mı istiyorsun? Çıldırdın mı sen?

Tilki sinsî bir bakış attı ve saklandı o sırada Kurt gelip bizim zavallı Tavşan ve Çakalı bir güzel mideye indirdi. Kendini kurnaz Tilki de önceden biriktirdikleri yemeklerin kendisine kaldığı sanarak yürürken bizim aç Kurt onu da gördü. Tilki yalvarmaya başladı “Gel seninle anlaşalım.” Tabii Kurt bu, hem Tavşan hem de Çakal Tilki’yi de indirdi mideye.

Yani bu metinden anlayacağımız üzere her yüze güleni dost sanıp inanmalı dikkat etmeliyiz, eğer oyunu kuran bizsek bizden de büyüğü olduğunu asla unutmamalı yaptığımız işten vazgeçmeliyiz.

Bir ormanda hayvanlar mutlu, mesut yaşarlarmış. Kediler köpeklerle, fareler kedilerle, aslanlar geyiklerle çok iyi anlaşmış anlayacağınız bu ormanda zalimlik yokmuş. Ama her güzelliğin bir sonu vardır. Günlerden bir gün bu mutlulukları sona ermiş. Güneydeki ormanlarda kuraklık baş gösterince yüzlerce hayvan bizim ormana gelmiş. Ancak bu hayvanlar bizim hayvanlar kadar iyi geçinmiyormuş, güçlü olan güçsüzü ezer kimse de buna karşı çıkmazmış.

İlk geldikleri gün bütün orman halkı onları sevgi ile karşılamış. Ancak bu gösterdikleri sevginin karşılığını alamamışlar. Çünkü ertesi gün yeni gelen bütün güçlü hayvanlar, diğerlerini avlamaya başlamış. Güçsüzler etrafa saçılıp kaçışmışlar güçlüler ise onları teker teker yakalayıp afiyet ile yiyormuş. Bir gün bu durum güçsüzlerin canına tak etmiş. Bizim ormanın gerçek sahiplerinden yardım almaya gitmişler. Bizim hayvanlarında güçsüz olanlardan farkı yokmuş. Onlar da çok çaresizmiş. Ormanlarının eski halini çok özleyorlarmış. Yeni gelen güçsüz hayvanlar:

—Sevgili Arkadaşlar,

Ormanınızın bu durumu için çok üzgünüz ancak bizimde elimizden bir şey gelmiyor. Her anımız korku içinde geçiyor. Artık bu durumdan sıkılmaya başladık. Bu sıkıntıma bir çözüm bulacağınızı umuyoruz, diye bizim orman halkından yardım istemiş.

Kral Aslan:

—Üzülmeyin. Bu sizin suçunuz değil. Ve ben de size katılıyorum ormanımızın durumu gerçekten çok kötü. Eğer siz de bize yardım ederseniz bence bu sorundan kurtulabiliriz, diye cevap vermiş.

Yeni gelen güçsüz hayvanlar:

—Tabii ki ne isterseniz yapmaya hazırız yeter ki kurtulalım bu zulümden, diye cevap vermiş.

Kral Aslan:

—O zaman tamam hadi hazırlıklara başlayalım, demiş. Ve hazırlıklara başlamışlar.

Ertesi gün bütün hayvanlar toplanmış. Kral aslan bir haberci kuş göndermiş ve yeni gelen güçlü hayvanları çağırmış ve beraber ormanın merkezinde buluşmuşlar. Bizim hayvanlar diğerlerinden sayıca fazlamış ve bu durumdan istifade etmişler. Yeni gelen güçlü ve zalim hayvanları ormandan kovmuşlar.

Aradan günler geçmiş bizim hayvanlar mutluluk ve bolluk içinde rahat ve huzurla yaşıyormuş. Yeni gelen güçsüz, küçük hayvanlar ise bu durumdan çok memnunmuş. Herkes birbiri ile çok iyi anlaşıyor ve hiç sorun çıkmıyormuş.

Ancak bu ormandan kovulan zalim hayvanlar için hiç iyi bir haber değilmiş. Her yer kuraklık içinde olduğundan aç kalmışlar. Isıracak bir otları bile yokmuş. Denizdeki sular tuzlu olduğu için denizden su içemiyor, Göller ise sıcaktan kuruyormuş. Anlayacağınız sonları yakınmış.

En sonunda katliamlarda başlayınca durumları iyice kötüleşmiş. Hayvanlar açlıktan birbirlerini yemeye başlamış. Zalim hayvanlar yaptıklarında bin pişmanmış. Durumlarının ciddiyetini anlayan kaplan halk ile bir toplantı yapmış.

Halk:

—Kaplan, durumumuz çok kötü en kısa zamanda sonumuz gelecek, demiş.

Kaplan:

—Biliyorum. Bu yüzden bu konu hakkında sizden görüş almak istedim, diye cevap vermiş.

Halk:

—Durumumuz berbat. En kısa zaman yiyecek bir şey bulamazsak açlıktan ölüp gideceğiz, demiş.

Kaplan:

—Ben de ne yapacağımı bilmiyorum, demiş.

Halktan bir Çita:

*—Bence diğer orman halkından yardım isteyelim. Bize yardım edeceklerdir, diye bir öneride bulunmuş. Ancak kaplan buna karşı çıkmış:
—Yaptığımız onca kötülükten sonra bir daha nasıl yüzlerine bakıp ta yardım isteriz, demiş.*

Toplantı bir sonuç alınamadan bitmiş ve herkes etrafa dağılmış. Bundan birkaç gün sonra artık kimse açlığa dayanamayınca bizim orman halkından ikinci bir şans istemişler. Bizimkiler de dayanamamış ve onları şehre geri almış ancak araları hiç düzelmemiş. Nasıl bir tahta parçasına çivi çakıp ardından çıkarınca kalan izler kapanmıyorsa, kalpteki bu izlerde kapanmaz. Ne olursa olsun haklı olmadıkça kimsenin kalbini kırmayın. Çünkü kalp bir kere kırıldı mı bir daha düzelmez.

BEYZA NUR KÜÇÜKTUNÇ

Ormanın derinliklerinde bir kurt ailesi hasta olmuş. Evlerine birçok hayvan, başka ormanlardan gelen birçok ziyaretçi almış. Komşu hayvanlar ve ziyaretçiler kurt ailesinin bir an önce iyileşmelerini istiyorlarmış. Çünkü kurt ailesi orman işlerine çok yardımcı oluyormuş. Ormandaki hayvanlar da kurtların yeniden işlerinin başına dönmelerini istiyorlarmış. Kurt ailesinin evi, ziyaretçilerinden ve komşularından gelen ikramlar, hediyelerle dolup taşmış. Birçok hayvan kurt ailesine ziyaretçi olmuş. Ama olmayanların arasında başlıca kurttan küçük hayvanlar ve tilki geliyormuş.

Tilki ailesi ormana daha yeni taşınmış. Birçok işleri varmış. Kurt ailesine ayıracak pek fazla zamanları yokmuş. Eşyalar yenilenecek, eve taşınacak ve yerleştirilecekmış. Kısacası tilki ailesinin yapması gereken birçok işi varmış. Kurt ailesi çok önemsemese de tilki ailesinin onların bir komşusu olarak kendilerini ziyaret etmediklerinin farkındalarmış. Aradan birkaç gün geçmiş. Tilki ailesi evlerini yapmayı sonunda tamamlamışlar. Kurt ailesi ise neredeyse tamamen iyileşmiş. Kurt ailesinin artık işlerinin başına dönmeleri gerekiyormuş. Ziyaretçilerinin ve komşularının getirdiği gıda malzemeleri de tükenmek üzereymiş. Baba Kurt işe gitmek için hazırlanmış ve yola koyulmuş. O sırada tilki ailesinden baba Tilki evindeki hasarları kapatmak, evini tamamlamak ve gerekli olan malzemeleri almak için dışarı çıkmış. Yalnız ormanı pek de iyi tanıımıyormuş. Evinden çok uzaklaşmadan dışarı çıkmayı planlamış. Fakat biraz ileride oldukça büyük bir meyve ve sebze tabağı görmüş. İçinde sulu sulu meyveler, taptaze sebzeler varmış. Önce biraz tedirgin olmuş. Ama sonunda tabağı almaya karar vermiş. O kadar heyecanlıymış ki avcılarını onu izleyip, mutlulukla gülümsediklerinin farkında değilmiş bile.

Tilki patisini tabağa dokundurmasıyla, tuzağın çalışması bir olmuş. Avcıların ortaya çıkmasıyla bunun bir tuzak olduğu anlaşılmış. Tilki hemen bağırmaya, çağırmaya çığlık atmaya başlamış. O sırada avcılar kafesi getirmişler. Ve Tilki'yi içine atmışlar. Baba Kurt ise işe gitmek için Tilki'nin olduğu bölgenin yanındaki çalılardan geçiyormuş. Tilki'nin bu feryatlarını duyunca hemen sesin geldiği bölgeye doğru ilerlemiş. Karşısında Tilki'yi görünce çok şaşırmış. Kurt hemen Tilki'nin yanlarına bakıp tuzak olup olmadığını kontrol etmiş. Tuzak olmadığını anlayınca Tilki'nin yanına gitmiş. Tilki, Kurdu görünce rahatlamış ve sesini kesmiş. Avcılar Tilki'nin kaçtığını düşünüp arkalarını döndüklerinde Tilki'nin yanında Kurt'un olduğunu fark etmişler.

Hazırda bir tuzakları olmadıkları içinde korkup kaçmışlar. Kaçarken de oradaki bütün eşyalarını ve tabi ki kafesin anahtarını da bırakıp gitmişler. Tilki, Kurt'un önünde çok utanmış. Hemen ondan özür dilemiş. Kurt, Tilki'yi affetmiş. Kurt ve Tilki çok iyi arkadaş olmuşlar. Aileleriyle tanışmışlar ve çok iyi anlaşılmışlar. Birbirlerinin dostu olacaklarına söz vermişler. Artık kimin bir ihtiyacı olsa başta kendileri olmak üzere bütün orman halkına yardım etmişler. Mutlu mesut yaşayıp gitmişler.

BEGÜM AKTAŞ

Bugün hava çok sıcak. Güneş tepeden herkese gülümsüyor. Balıklar ormanın ortasından geçen nehirde zıplıyorlar. Ağaçlar birbirlerine selam verip konuşuyorlar. Garip olan ise hepsinin yüzünün gülüp, heyecanla güzellik yarışmasından bahsetmeleri. Jürilerden biri olan Meşe, Çınar'a;

-Acaba hayvanlar arası güzellik yarışmasını kazananı kim olabilir?

Çınar kısa bir süre düşündü ve cevap verdi:

-Her hayvan birbirinden güzel, hepsi olabilir. Ama benim merak ettiğim su canlıları bu yarışmaya nasıl katılacaklar? Broşürde bütün hayvanlar katılabilir yazıyordu. Bunun üzerine diğer bir jüri olan Akçaağaç söze karıştı:

-Kara ve hava hayvanları beraber yarışacak, su hayvanları bundan farklı olarak kendi kategorilerinde ayrıca yarışacaklar. Yani iki kazanan olacak. Tam o sırada oradan geçmekte olan Tilki önündeki Aslan'a:

-Aslan arkadaş bana tarağını ver. Senin tarağın buranın en güzeli, benim tüylerim ancak bu tarakla taranabilir. Bunun üzerine Aslan hiddetlenir ve:

-Sen bana nasıl arkadaş dersin! Ben ormanların kralıyım! Benim tarağımı sadece ben kullanırım! Senin ne haddine! Bunu duyan Tavuskuşu:

-Tilki kardeşçığım istersen tarağımı kullanabilirsin.

Der ve tarağını gösterir. Tilki:

-Tabii ki hayır. Ben senin tarağını ne yapayım. Hem alırsam ne derler bana! Koskoca Tilki gitmiş avının tarağını kullanıyor derler. Bütün ormana rezil olurum!

Bunu duyan Tavuskuşu çok üzüldü. Akçaağaç da ona:

—Boşu boşuna onu kafana takma. Tavuskuşu uzaklaşır uzaklaşmaz Akçaağaç:

— Acaba bu yarışmayı yaparak hata mı ediyoruz? Bütün hayvanlar kazanmak için bencil ve saldırgan davranıyorlar. Bir Tavuskuşu ile Tavşan yardım etmeye çalışıyor. Ama herkes onları tersliyor, onlarda çok üzülüyor. Bunun üzerine Çınar:

— Meşe ve Akça Kardeşlerim bu yarışmayı düzenleme amacım en güzel hayvanı seçmek değil. Orman halkının bir yarışma sürecinde birbirlerine nasıl davrandıklarını görmek. Neyse artık hazırlanalım. Yarışmaya 3 saat kaldı. Bir şey unuttum. Bir şey unuttum. Heh! Bizim bir sunucu seçmemiz lazım. Sizce kimi seçelim?

Meşe:

-Bence Tavşan'ı seçelim. Hem arkadaşlarına hep iyi davranıyor hem de ona elbise çok yakışıyor. Sunucunun elbisesi çok gösterişli olmalı. Oy birliği ile kabul ettiler. Tavşan'ı yanlarına çağırdılar ve sunucu olmasını rica ettiler. Tavşan da onlara:

-İsteğiniz benim için emirdir. Ne demek. Tavşan'ın hazırlanması çok uzun sürdüğü için kıl payı yarışmaya yetişti. Ardından yarışma heyecanla başladı. Tavşan sahneye çıkar çıkmaz bütün hayvanlar:

-Vay be! Tavşan ne güzel olmuş! İyi ki yarışmacı değil, yoksa kesin kazanırdı, dediler. Bunu duyan Yılan:

-Bir kere çok çirkin olmuş. Hem benim bu güzel pullarımın asilliğini kim geçebilir. dedi. Bütün hayvanlar da ona güldü. Onların güldüğünü gören yılan onunla aynı fikirde olduklarını sandı. Tavşan:

-Sayın Çınar, Sayın Akçaağaç, Sayın Meşe, Değerli orman hayvanları, Kıymetli bitkiler ve bütün yarışmacılar. Yarışmamıza hoş geldiniz! Sırayla Aslan, Tilki, Jaguar, Panter, Sansar, Papağan, Yılan, Ayı, Sinekkuşu, Kuğu, Timsah, Geyik ve Fare sahneye çıktılar. Jüriler şimdiye kadar çıkan en güzel hayvanın Kuğu olduğunu düşündüler. Sıra ise Tavuskuşu'na geldi. Tavuskuşu kuyruğunu öyle bir açtı ki herkes büyüldü. Artık hepsi kazananın kim olduğunu biliyordu. Meşe ve Akça:

-Kazanan Tavuskuşu! diye bağırıyorlar. Şimdi sıra Çınar'daydı ve konuşmaya başladı:

-Sayın yarışmacılar ve orman halkı. Öncelikle Tavuskuşu'nu tebrik ederim.

Adaletli bir karar verdiğimizi düşünüyorum. Eminim hepiniz bunun sıradan bir güzellik yarışması olduğunu düşünüyor lakin bu sıradan bir yarışma değil. Bizim bu yarışmayı düzenleme amacımız, bir yarışma sürecinde birbirinize nasıl davrandığınızı görmektir. Sizin de fark ettiğiniz gibi Tavşan ve Tavuskuşu size her fırsatta yardım etmeye çalıştı. Ama siz onları her fırsatta terslediniz ve yardımlarını kabul etmediniz. Bu yüzden yarışmanın yardımsever sunucusu Tavşan'a ve kazananı Tavuskuşu'na sizler adına teşekkür ediyorum.

Bir alkış fırtınası koptu. Yer gök inledi. Ardından Meşe, Çınar ve Akçaağaç, Tavuskuşu ve Tavşan'a ödülleri takdim ettiler. Yılan sonuçtan memnun olmasa da bu durumda kazanamayacağını bildiği için hemen akrabası yılan balığının yanına gitti. Jürinin dış güzelliğe göre değil, yardımseverlik, kibarlık gibi iç güzelliğe göre yarışmayı kazananı belirlediklerini hayıflanarak anlattı. Yılan Balığı birkaç yarışmacıyı elektrik çarparak saf dışı bıraktığını söyleyince kazanma şansının çok düşük olduğunu anladılar.

Su hayvanları güzellik yarışmasını da Yılan Balığı'nın diğerlerini çarptığını görünce korkan yavru Semender'i ağaçtan kurtaran Kırmızı Gözlü Ağaç Kurbağası kazandı.

Kırmızı Gözlü Ağaç Kurbağası'nın su hayvanları kategorisinde yarışmasına itiraz eden Denizhiyarları, Sekreter Kuşu'yla tartışmaya devam ederken Papağanlar sonuçları bütün ormana duyurmak için çoktan uçmuşlardı. Yıllar geçtikçe kazananları başka hayvanlar olarak anlatmaya başlayan Maymun'u Fil her seferinde düzeltmek zorunda kalsa da hayvanlar yarışmayı güzel ahlak ile kazandıklarını hiç unutmadılar.

Soğuk, ıssız, kimsenin kimseye yardım etmediği bir sokakların birinde masum bir Kedi, saldırgan mahallelerinin birinde vahşi bir Köpek yaşamış. Köpek aslında önceden vahşi değilmiş. Çünkü önceden annesi ve babası yanındaymış. Annesini ve babasını bir araba kazasında kaybetmiş olduğu için herkese karşı ön yargılı ve tavırlı bir Köpek olmuş. Eğer istediği kişilerle konuşur, sohbet ederse o kişiye karşı ön yargı ve tavır kalkanını kaldırmış. Masum Kedi ise annesini ve babasını kaybetmiş ve o günden sonra kedi içine kapanık, masumlaşmış. Köpek kötü niyetli olmasına rağmen masum Kediye içi ısındığı için ona yardım etmek istemiş. Köpek kedinin yanına gitmiş. Köpek, "Ben sana yardım etmek istiyorum, normalde ben kolay kolay hayvanlarla konuşmam ama nedense sana kanım ısındı." Kedi, "Neden bana yardım etmek istiyorsun? Ben kendi halimde zorla geçinip giden bir kediyim hayvanlar genellikle benimle konuşmak istemez. Bu yüzden bana yardım etmek istemen beni şaşırttı." Köpek;" insanlara kedi ile bir köpeğin aynı ortamda, birlikte yaşayabilecek hayvanlar olduğunu göstermek istiyorum. İnsanlar birbiriyle kavga ettiği zaman Kedi ile Köpek gibi kavga etmek deyimini kullanmak beni rahatsız ediyor. Hem bu deyim kim ortaya çıkardı? Bunları neye dayanarak söylüyorlar buna aklım ermiyor!" Kedi, "Bana ettiğin bu teklifi kabul edemem. Sırf insanlara gösteriş diye bana yardım edeceksen hiç etme! Çünkü ben gösteriş yapmayı, insanların gözüne bir şeyler sokmayı sevmem. Eğer bana sadece beni düşündüğün yardım etmek istersen bu tarz teklifini kabul ederim ama bu türlü olacaksın cevabımı biliyorsun sanırım." Köpek, "Sen beni çok yanlış anladın Kedi kardeş benim amacım gösteriş yapmak değil. Sadece bunun yanlış bir durum anlatmak istediği için böyle konuştum. Eğer senin gururunu kırdıysam özür dilerim. Eğer diğer türlü teklifimi kabul edersen seninle çok iyi geçinip, gidebiliriz." Kedi, "Tamam, teklifini kabul ediyorum. Lâkin benim kalacak ne evim ne de yuvam var. O işi ne yapacağız? Beni yanına alır mısın? Ya da bana kalacak yer bulabilir misin?" Köpek, "Ben seni yanıma alabilirim. Sana yeni bir ev bulmak isterdim ama biliyorsun bizim mahalle çok saldırgan, vahşi bir mahalle bu yüzden sana bir ev bulamam. Bulsam bile sana buralarda rahat vermezler. Yanımda kalmak istersen buyur gel birlikte yaşayalım." Kedi, "Tabi olur. Eğer bu mahallede tek başına yaşayamazsam seninle yaşamak isterim." Sonunda Köpek, Kedi'yi evine almış. Böylece Köpek, Kedi'ye yardım etmeye başlamış. Sonuç olarak Kedi ile Köpek insanlara "Birlik ve Beraberlik" içinde yaşayabileceklerini göstermiş oldular. Bu arada Kedi'nin gururu biraz kırılmış oldu ama bunların hepsi onlar için geçici bir şeydi. İki arkadaş arasında bunların olması gayet doğal, normal bir şeydi. İki arkadaş yaşamları boyunca birbirlerinin kalplerini kırmadan birbirleriyle hiç kavga etmeden yaşamışlar. Sözün kısası asıl anlatılmak istenen "Bir imkânsız gerçekleştirmek için bir araya gelmek, bunu yapabileceklerine inanmaları yeterlidir." Bu yolda ilerlerken her şey göze alınmalı, her şeye, her zorluğa göğüs germeleri gerekmektedir.

Bir zamanlar küçük bir kulübe varmış. İçerisinde bir yaşlı çift oturuyormuş. Bu çift çok huzur doluymuş. Kulübenin bahçesindeki uçuşan kuşlar:

— Bu yaşlı çift ne kadar iyi insanlar, onlar olmasa ben buraya gelmem.

Bir diğer Kuş:

— Aynen sana katılıyorum, demiş.

Bahçede beş tane ağaç varmış. Birinci ağacın adı Çınarcık, ikinci ağacın adı Elmacık, üçüncü ağacın adı Armutçuk, dördüncü ağacın adı Kirazcık ve beşin ağacın adı Selvicik'miş. Bu ağaçlarda kuşlar çok mutlularmış.

Çünkü her sabah güneş üzerlerinden doğup, üzerlerinden batarmış. Rüzgâr her mevsim farklı şiddetinde eser dallarını yapraklarını okşarmış. Yağmur ise onları yıkar ve hayat verirmiş.

Günlerden bir gün ağaçlar büyük bir sarsıntı ve gümbürtüyle uyanırlar. Selvicik oradan bağırır:

— Hey neler oluyor?

Çınarcık:

— Deprem mi oluyor yine?

Elmacık:

— Bu işte bir iş var.

Ağaçlar daha ne olduğunu anlamadan bir gümbürtü daha koptu. Selvicik:

— Arkadaşlar hadi gidelim.

Çınarcık:

— Selvicik nereye gidiyorsun bizim ayağımız mı var?

Elmacık:

— Hayır, hayır elmalarım dökülüyor.

Armutçuk:

— Aman boş verin birazdan yaşlı çift yanımıza gelir.

Kirazcık tiz bir sesle:

— He he sen öyle san. Bakın kulübeye ne yapıyorlar?

Selvicik:

— Peki, yaşlı çift nerede?

Elmacık:

— Bak torunu o köşede ağlıyor.

Ağaçlar çiftin torunlarının konuşmalarına kulak kabartır ve şunları duyar:

— Ühü ühü ühü dedem ve ninem öldü.

Ağaçlar buna inanamayıp ağlamışlar. Birkaç gün sonra yeni bir binanın yapımına başlandı.

Selvicik:

—Bu telleri gövdeme neden koyuyorlar?

Elmacık:

—Akıllım koyacak yer yok da ondan.

Armutçuk:

—Eee.. Şimdi ne yapacağız?

Kirazcık:

—Ne yapalım bekleyeceğiz.

Çınarcık bilge bir tavırla:

—Zaten gitmek istesek bile gidemeyiz.

Selvicik:

—Off çok sıkıldım.

Çınarcık:

—Ben de çok susadım.

Armutçuk:

—Aman boş verin birazdan yağmur yağar.

Kirazcık:

—Bakın şuradaki tozlar gözüme giriyor.

Çınarcık:

—Olamaz, dedi.

O sırada büyük bir kepçe gelmiş. Kepçe ağaçların yanına park etmiş. Ağaçların gövdeleri yamulmuş.

Çınarcık:

—Kırk yıllık ömrümde bu kadar çok canım yanmamıştı.

Armutçuk:

—Sana katılıyorum.

İnşaat altıncı katını yapmaya başladığında, Elmacık:

—Bu nasıl bir bina böyle benden bile uzun.

Selvicik:

—Seni bırak benden bile uzun.

Armutçuk:

—Niye bu kadar uzun ki?

Çınarcık:

—Bilmem ki.

Birkaç gün sonra. Bina iyice yükselmeye başlamış. Ağaçlar hiç güneş alamamışlar. Artık onlara eskisi kadar rüzgâr da gelmiyormuş. Ağaçlar aralarında konuşuyorlarmış.

Çınarcık:

—Bu yaşıma kadar hiç bu kadar kuraklık çekmedim.

Elmacık:

—Hayır. Elmalarım kurumaya ve sararıp solmaya başladı.

Armutçuk:

—Allah'ım kurtar bizi.

Kirazcık:

—Of artık kuşlar da gelmiyor. O güzel şarkılarını dallarımıza konup söylemiyorlar.

Selvicik:

—Dayanamıyorum artık. Köklerim tutmuyor benim. Doğa anaya yalvaralım.

Ağaçların hepsi tamam derler ve doğa anaya yalvarırlar. Birkaç gün sonra çok şiddetli bir yağmur yağmaya başladı. Şiddetli yağmur günlerce devam etti. Ağaçlar bu duruma çok sevindi.

Çınarcık:

—Ohh ohh yağmur ohh ohh.

Selvicik:

—Yuppi, artık köklerimi hissedebiliyorum.

Elmacık:

—Bedenim su ile yıkanıyor.

Armutçuk:

—Sonunda yağmur yağdı.

Sonra birden bir gümbürtü koptu. Gümbürtünün nedeni istinat duvarının yıkılması idi. İstinat duvarı yıkılırken binayı da yıkmıştı. Çünkü bina istinat duvarından destek alınarak yapılmıştı. Ağaçlar gümbürtüyle birlikte çok korkmuşlardı. Günler sonra yağmur korkmuştu yerine güneş açmıştı. Ağaçlar buna çok şaşırılmışlar. Uzun zamandır bu kadar çok güneş almıyorlardı. Çünkü o yüksek bina güneşi kesiyordu. Ağaçlar aralarında sevinçle konuşuyorlardı. Daha sonraki gün. Ağaçların bulundu araziye bir kamyon geldi. Adamlar kamyonun içinden fidanlar çıkarıyordu.

Selvicik:

—Bakın bu bir selvi fidanı.

Çınarcık:

—Bakın buda çınar fidanı.

Selvicik, selvi fidanına sorular sormuş.

Selvicik:

—Merhaba minik selvi fidanı nasılsın?

Selvi fidanı:

—İyiyim.

Selvicik:

—Peki, buraya neden geldiniz?

Selvi fidanı:

—Bu araziye koru yapacaklarmış. Çünkü buraya tekrar bina yapılırsa yıkılabilirmiş.

Selvicik:

—Oley oley.

Tüm ağaçlar sevinçten havalara uçmuş. Artık eskisi gibi sabah güneş üzerlerinden doğup, üzerlerinden batıyormuş. Rüzgâr her mevsim farklı şiddetinde dallarını okşuyormuş. Yağmur ise onları yıkıyor ve hayat veriyormuş. Kuşlar dallarına konup o güzel şarkılarını fısıldar olmuş. Bütün ağaçlar korunun içinde mutlu mesut yaşayıp gitmişler.

Ormanlar tüm insanların geleceğidir, dedi Bilge Çınar. Peki, o zaman insanlar neden ormanlara zarar verip doğayı kirletiyorlar? “Bilmiyorlar mı biz olmasak oksijeninde olmayacağını?” dedi Palamut Ağacı.

Ormanları korumak onların başlıca sorumluluklarından biri olması gerekmez mi ama onlar bunun farkında değiller, dedi Çam Ağacı. Sonra bir kanat sesi duyuldu. Ve Palamut Ağacı sesin sahibinin buraya gelmekte olan bir kırlangıca ait olduğunu gördü. Kış geldi senin burada ne işin var göç etmen gerekiyordu, dedi Palamut Ağacı.

Kırlangıç ise göç ederken kaybolduğunu ve ne yapacağını bilmediğini söyledi, ardından bana bu kış yardımcı olur musunuz, diye sordu. Bilge Çınar: “Benim gövdemde yuva yapabilir ve istediğin kadar kalabilirsin orman bütün canlılar yaşaması için gereklidir.” dedi. Kırlangıç ise çok teşekkür ederim, dedi. Sonrasında ekledi biz devamlı göç ettiğimiz için bütün ormanları görüyoruz, insanların ormanları nasıl yok ettiğini ne yazık ki görüyoruz. Ateş yakıp söndürmeden gidiyorlar. Hatta bir keresinde ormanda büyük bir yangın gördük, birçok arkadaşımızı kaybettik, milyonlarca ağaç boşu boşuna yok oldu. Ormanda yaşayan canlılar ya evsiz kaldı ya da yok oldu. Bu konuşmalara kulak misafiri olan gürgen ağacı “Evet, aynen öyle insanlar çok duysanız, ev yapmak için arkadaşımı kestiler.” dedi; “Bunun bir çözümü olmalı.” diyerek sözünü bitirdi. Sonra ormanda günlük hayat devam etmeye başladı. Sincaplar daldan dala atladılar, kuşlar cıvı cıvı ötmeye başladılar.

Günlerden bir gün ormana bir grup izci kamp yapmak için geldiler. Bilge Çınar ve arkadaşları insanları korku ile izlemeye başladılar. Ama gelen izciler ormanları çok seviyorlardı. Bilge Çınar korkmanıza hiç gerek yok bunlar iyi insanlar ormanlara zarar vermezler dedi. İzciler ağaçları sulamış, fidanlar dikmiş ve çöpleri temizlemişlerdi. Aradan beş gün geçmişti. Gece gür bir sesle uyandı. Birileri ağaç kesiyordu. Gürgen burada ağaç kesmek yasak, dedi. Arkadaşları uyandı ne oluyor burada, dedi Bilge Çınar. Birileri ağaç kesiyor, dedi kızgınlıkla Gürgen. Bunlar kaçak ağaç kesen insanlar ya buraya gelirlerse ve birimizi keserlerse dedi korkarak Palamut Ağacı. Kırlangıç uyandı; birileri ağaç mı kesiyor? Ben bir bakayım, dedi ve uçtu, geri döndüğünde iki kişi olduklarını ve buraya doğru geldiklerini söyledi. Adamlar geldiler, birisi uzun ve zayıf, diğeri kısa ve şişmandı. Aralarında tartışmaya başladılar hangisini kessek diye bence bunu yok hayır bence bunu hayır bunu sonunda karar verdiler Çam Ağacını kesmeye. O sırada kırlangıç hızla uçtu. İzcilerin yanına gitti.

İzcileri uyandırmak için öttü ve birini uyandırdı. Bu seste ne diye söylendi izci. O sırada diğer izciler de uyandı ve kırlangıcı takip ettiler. Bir de ne görsünler tamda uzun adam baltayı Çam Ağacı'na vuracakken izcilerden bir tanesi baltayı kaptı diğerleri ise diğer adamı yakaladı. Sonra izciler görevli orman memurlarını aradı. Adamları kelepçeleyip götürdüler.

Ağaçlar çok mutluydu hepsi teker teker kırlangıca teşekkür ettiler. Hayat mutlu bir şekilde devam etti. Kırlangıç kış bitince yanlarından ayrıldı, çok üzölmüşlerdi. Kırlangıç tekrar geleceğini söyleyerek vedalaşıp gitti.

ELİF GÖKÇEBEL

Bir zamanlar bulutların üstünde sevimli, güzel ve bir o kadar da küçük bir kar tanesi yaşarmış. Kar Tanesi'nin yeryüzüne inme vakti yaklaşıyor. Bir veya iki hafta sonra yeryüzüne gidecekti. Hem mutlu olduğunu hem de korktuğunu kendisi de fark ediyordu. Mutluydu çünkü farklı ülkeleri gezecek ve yeni arkadaşlar edinecekti. Korkuyordu çünkü yeryüzünde onu nelerin beklediği ile ilgili hiçbir fikri yoktu.

Bu bir hafta içerisinde Kar Tanesi ailesi ile korkusunu yenmek ve unutmak için gezmedik yer bırakmamış. İlk gittiği yer parkları. Orada kardırak, kardolap ve karderevalli gibi bir sürü eğlenceli oyuncağa binmiş. İkinci gittiği yer Karabakan Ormanı'yı. Orada piknik yapmışlar. Piknik sepetlerinde karbıklavası, karsalatası ve karlı ayran gibi birbirinden lezzetli yiyecek ve içecekler varmış. Üçüncü gittiği yer Kar Tarihi Müzesiymiş. Orada kardan heykeller, ilk kar tanesinin ayak izi ve atalarının yazdığı karın oluşumunu anlatan kitaplar gibi değerli eserler görmüş.

Sonunda gitme vakti gelmiş. Kar Tanesi'nin yanında onun gibi gitme vakti gelen kar tanesi arkadaşları da varmış. Arkadaşlarından biri Karbeyaz'mış. Diğer arkadaşlarının hepsi ile yolda ayrılacakmış. Bir tek Karbeyaz ile yoluna devam edecekti. Karbeyaz, Kar Tanesi'nin en yakın arkadaşı yani dostuydu. Unutmadan! Kar Tanesi kitap okumaya bayılan bir kar tanesi olduğundan, çantasındaki beş eşyadan dört tanesi kitapmış. Karbeyaz da müzik dinlemeyi çok seviyordu. Ayrıca teknoloji ile de arası çok iyiydi. Bu yüzden çantasında telefon, tablet ve dizüstü bilgisayar gibi şeyleri görmek mümkünmüş. Yola çıkmışlar. Kar Tanesi diğer arkadaşlarından ayrılmış. Artık ona yol arkadaşlığı edecek bir tek Karbeyaz varmış. Kar Tanesi ve Karbeyaz etraflarında tanımadıkları kar taneleri görüp korkmuşlar. Karbeyaz:

—Ne dersin? Bize zarar verirler mi sence, demiş. Kar Tanesi:

—Sanmam. İyi gibi görünüyorlar. Endişelenme, demiş. Kar Tanesi ve Karbeyaz birbirlerine korkmadıklarını söyleseler de ikisi de içten içe korkuyordu. Karbeyaz sıkıldığının farkına varmış. Uzun süre kendini yatıştırma çalışmış ama nafile. Sonunda Karbeyaz:

—Ben çok sıkıldım, ya sen? demiş. Kar Tanesi:

—Biraz sıkıldım. Madem sen de sıkıldın biraz sohbet edelim mi, demiş. Uzun süre sohbet etmişler. Bazen yorulmuşlar, dinlenmişler ama konuşmaya dinlenirken bile devam etmişler. Karbeyaz:

—Kar Tanesi, oyun oynayalım mı, demiş. Kar Tanesi:

—Evet, olur. Ben de çok sıkılmıştım zaten, demiş. Oyun olarak saklambaçı seçmişler. Kar Tanesi ebe olunca Karbeyaz en uzak ve en ıssız yerlere saklanmış ve bulunması zorlaşmış. Ama Kar Tanesi yabancılardan korktuğu için çok yakın yerlere saklanıyor ve bu yüzden de kolayca bulunabiliyordu.

Karbeyaz bunun farkına varmış ve başka bir oyun oynamaya karar vermiş. Bu sefer körebe oynayacaklarmış. Kar Tanesi ebe olunca Karbeyaz korkmayıp uzaklara gitmiş. Ama Karbeyaz ebe olunca Kar Tanesi korktuğu için uzaklara gidememiş. Sonunda Karbeyaz dayanamayıp sormuş:

—Kar Tanesi, neden her şeyden korkuyorsun, demiş. Kar Tanesi:

—Ben korkak değilim. Ayrıca senden daha cesurum! demiş. Karbeyaz:

—Hayır, tabii ki ben daha cesurum, demiş. Kar Tanesi:

—Kanıtla o zaman, demiş. Karbeyaz onaylamış ve bir yabancıyla konuşmak için hareket ettiği sırada bir fırtına çıkmış. Kar Tanesi kuzeye, Karbeyaz ise güneye doğru sürükleniyormuş. Birbirlerinin yanına dönmeye çalışsalar da başaramamışlar.

Fırtına durmuş. Kar Tanesi kutuplarda bir kutupayısı ailesinin yuvasına düşmüş. Ailede üç yavru kutupayısı varmış. Aradan bir saat geçmiş. O kadar sıkılmış ve yorgunmuş ki uyuyakalmış. Uyandığında bütün ailenin yemek yediğini görmüş. Onlara seslenmiş. Yavrulardan birisi dumuş ve ailesini yanına alıp gelmiş. Konuşmuşlar. Kar Tanesi'nin sıkıntısı kalmamış.

Ama hala arkadaşını özlüyormuş. Anne Ayı:

—Elindekini değerini kaybedince anlarsın, demiş. Kar Tanesi anne Ayının haklı olduğunu biliyormuş. Aile yemeğe geri dönmüş. Kar Tanesi de yorgunluktan uyuya kalmış. Rüyasında arkadaşının eridiğini görmüş. Uyandığında kendinde bir hafiflik hissetmiş. Etrafına bakmış. Her yer bembeyazmış! Olduğu yer sanki bir pamuk şekermiş. Bembeyaz ve yumuşacıkmiş.

Yanındakilere sormuş:

—Neredeyim? demiş. Yanındaki:

—Bulutlarda bir su buharısın demiş. Kar Tanesi çok şaşırmış. Arkadaşını ve ailesini bir daha asla göremeyeceğini düşünmeye başlamışken hava birden soğumuş ve işte! Artık tekrar bir kar tanesiymiş. Sağına bakmış gökyüzü... Soluna bakmış gökyüzü... Önüne bakmış yine gökyüzü... Ardına bakmış, o da ne! Karbeyaz! İşte orada. Çok mutlu olmuş. Artık kavuşmuşlar. Bir daha da ayrılmamaya söz vermişler. Siz dostlarınızın kıymetini dostunuzu kaybetmeden önce anlayın. İnsanın yanında onu anlayan bir dostu varsa onun için hayat çok güzeldir. "Ağaç yaprağıyla insan dostuyla güzeldir."

TUANA DOĞAN

Bir gün beyaz bir kurt sürülerinden birinde çok değişik bir olay yaşanmış. Yeni doğan kurtlardan birinin postu siyah imiş. Siyah Kurt küçüklüğünden beri hatta doğduğundan beri yalnızmış. Bir gün arkadaşlarına sormuş.

— Beni neden dışladığınız söyleyin lütfen.

Kurtlar:

— Sen bizden farklısın. Seni bu yüzden dışlıyorduk. Biz sevimli ve güzeliz ayrıca insanlarla da bir sorununuz yok . Ama sen sevimsiz ve çirkinsin. Bize hiç benzemiyorsun.

Siyah Kurt:

-Evet, belki söylediğiniz gibi sevimsiz ve çirkin olabilirim ama bu insanlarla sorunun olduğu anlamına gelmez ki. Hem insanların ataları demiş ki dış görünüşe aldanma.

Kurtlar bu sözlerden sonra dağılmışlar. Yalnız aralarında bir kurt, Siyah Kurt'un sözlerinden çok etkilenmiş. Sabah hiçbir kurt uyanmadan önce Siyah Kurt'un yanına gitmiş, bu kurdun ismi Aybeyaz'mış .

Aybeyaz:

—Siyah Kurt, ben senin dün söylediklerinden çok etkilendim. Gece çok düşündüm ve artık kararımı verdim. Sen haklıydın, seni dış görünüşüne göre yargılamak büyük bir hataydı . Ama ben seni anladım ve ben bundan sonra senin arkadayım.

Siyah Kurt bu sözlerden sonra Aybeyaz ile arkadaş olmuş. Kurtlar yaşadığı ormanda yiyecek bulamayınca kasaba iner ve yiyecek ararlarmış. Bir gün Aybeyaz ile Siyah Kurt birlikte kasabaya inmişler. Yalnız insanlar kurtları fark etmiş ama insanlar bu kurt türünü biliyorlarmış. Bu yüzden onların vahşi olmadıklarına eminlermiş. Ama dikkatlerini Siyah Kurt çekmiş. Onlarda biliyormuş bu kurt türünün beyaz olduğunu. Usulca Siyah Kurt'a yaklaşmışlar. Onu sevmeye çalışmışlar. Siyah Kurt onlara kendini sevdince, onun da aynı türden olduğunu anlamışlar. Onu diğer kurtlardan daha çok sevmişler. Bu anda onları Siyah Kurt'un sürüsünden başka bir kurt görmüş. Ve Siyah Kurt ve Aybeyaz fark etmeden sürünün yanına gidip gördüklerini anlatmış. Sürü bu olanlara çok şaşırılmış. Çünkü onlarda Siyah Kurt'un dışlanacağını düşünüyormuş. Siyah Kurt, sürüsünün yanına geldiğinde kimse onu dışlamıyor, yavru kurtlar onu oyuna çağırıyormuş. Bir saat sonra kurtlar toplu halde Siyah Kurt'tan özür dilemişler.

Minik panda ve minik maymun bir hayvanat bahçesinde dünyaya gelmişler. Bakıcıları onlara Koko ve Mimi isimlerini vermişler. Hayvanat bahçesinde çalışan herkes onların iyi geçinemeyeceğini düşünmüş. Ama tam tersine çok yakın arkadaş olmuşlar. Maymun Mimi ve panda Koko'nun dostluğunu gören herkes çok şaşırılmış. Bir gün onların arkadaşlığını kıskanan flamingo Şuşu, Koko'ya demiş ki: "Arkadaşın Mimi var ya bana senin çok obur bir hayvan olduğunu söyledi." demiş. Koko bunu duyunca sinirden küplere binmiş. Şuşu daha sonra Mimi'nin yanına gidip "Arkadaşın Koko senin çok obur ve çok yaramaz bir hayvan olduğunu söyledi" demiş. Bu sözleri duyan Mimi burnundan soluyarak Koko'nun yanına gitmiş. İkisi de çok sinirli bir şekilde önlerine bakmadan yürüyorlardı. Derken birbirlerinin kafalarına tosladılar. İkisinin de ağzı açık kalmıştı. Sonra sinirle birbirlerine bağırmağa başlamışlar. İkisi de aynı anda konuştukları için hiçbir şey anlaşılıyormuş. Koko, "Demek ben çok obur muşum öyle mi?" demiş. Mimi ise "Ben öyle bir şey söylemedim, asıl sen bana çok obur ve yaramaz demişsin, sana bunları kim söyledi?" demiş. Koko da ona, "Bana bunları Şuşu söyledi ve ben sana çok obur ve yaramazsın demedim!" diye bağırılmış. İkisi de gerçeği öğrenince barışmışlar ve birbirlerinden özür dilemişler. Ama Şuşu anlamasın diye şakacıktan kavga etmeye devam etmişler. Şuşu, Koko ve Mimi'nin kavga ettiğini görünce sevinçten ağzı kulaklarına varmış. Sonra, Koko ve Mimi yalandan bir somurtmayla Şuşu'nun yanına gitmişler. Onun yanına gittiklerinde onlara neden böyle yalanlar söylediğini sormuşlar. O da "Siz çok iyi arkadaşsınız ben de sizi çok kıskandım, belki benimle de arkadaş olursunuz diye düşündüm. Ama böyle yaptıktan sonra benimle arkadaş olmak istemezseniz sizi anlarım. Özür dilerim, lütfen beni affedin." demiş ve yaptığı hatayı anlamış. Sonra çok yakın arkadaş olmuşlar. Günlerden bir gün Koko ve Mimi bir bataklığa saplanmışlar. Şuşu onlarla oyun oynamak için yuvalarına gittiğinde onları yerlerinde göremeyince o kadar telaşlanmış ki telaştan etekleri tutuşmuş. Sonra hayvanat bahçesini aramaya başlamış. Ama bulamamış. Yürümekten ayaklarına kara sular inmiş. En sonunda yasak bölgeye gitmeye karar vermiş. Oraya gitmiş bir de ne görsün, arkadaşları oracıkta yardım bekliyorlarmış. Hemen, "Hareket etmeyi bırakın, hareket ederseniz bataklık sizi daha çok içine çeker!" diye bağırılmış. Etrafına bakınmış, fakat hiçbir şey bulamamış. Arkadaşlarını kurtarmak için kendini feda etmeyi düşünmüş. Tam ayağını onlara uzatacakken kenarda duran uzun bir dal parçası gözüne ilişmiş. O uzun dal parçasını alıp arkadaşlarını kurtarmış. Koko ve Mimi arkadaşları Şuşu'ya çok teşekkür etmişler. Şuşu da onlara, "Siz, benim size yaptığım onca kötülükten sonra benimle arkadaş oldunuz. Eminim kim olsa bunu size yapardı. Zaten iyi dost kara günde belli olurmuş. Bundan sonra kimseye kötülük yapmayacağım ve kıskanmayacağım." demiş ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar.

Bir zamanlar, ormanın birinde bir bülbül ve bir karga yaşarmış. Karga şarkı söylemeyi çok severmiş ama sesi kötü olduğu için kimse onu dinlemek istemezmiş hatta yanından kaçarlarmış. Bülbül ise tam tersine çok güzel şakırmış. Bir gün yine karga şarkı söylemek için dışarı çıkmış. Dışarı çıkmasının sebebi ise dışarıda ilham gelmesiymiş. Karga başlamış şarkı söylemeye:

—Merhaba ben Siyah Karga, konarım daldan dala, bülbül kadar güzel sesim olmasa da söylerim şarkılarımı güle oynaya, derken diğer hayvanların yanından kaçtıklarını fark etmiş ve utanç içinde susmuş. Yoluna devam ederken bir ses duymuş. Bu ses bülbülden geliyormuş merak etmiş ve yanına gitmiş. Bülbül şarkı söylüyormuş. Karga içinden “Ne güzel şarkı söylüyor keşke ben de onun gibi şarkı söyleyebilsem.” demiş. Sonra karga, bülbülün yanına gitmiş ve demiş ki:

—Bülbül kardeş senin sesin çok güzel ve çok güzel şarkı söylüyorsun. Ben de şarkı söylemeyi çok severim ama sesim kötü olduğu için kimse beni dinlemek istemez. Bana bu konuda yardımcı olabilir misin?

Bülbül:

—Benim sesim güzel ama seninde aklın çok iyi çalışıyor yani bunu kendine sorun etmene gerek yok ama sana yine de elimden geldiğince yardım ederim ama bu biraz zaman alabilir, demiş.

Karga:

—Ne zaman olursa olsun ama tek isteğim bahar şenliğinde şarkı söylemek, demiş.

Bahar şenliğine daha dört ay varmış. Bu yüzden bülbül kargaya:

—Merak etme bahar şenliğine daha dört ay var o zamana kadar sesini daha güzel olacağına inanıyorum. Karga ve bülbül hemen çalışmaya başlamışlar. Karga her gün bülbülün evine gidiyor ve sesini daha güzel yapmak için çalışıyormuş. Aradan iki ay geçmiş ve karanın sesi biraz olsun daha da güzel olmuştu ve en azından diğer hayvanlar yanından kaçmıyordu ve karga kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Morali iyi olduğu için kendini çalışmaya daha da fazla verebiliyordu. Bir gün karga dışarıda şarkı söylerken herkesin etkilendiğini ve herkesin onu tebrik ettiğini fark etmişti. Bu onun çok hoşuna gitmişti. Günler haftalar geçmiş ve bahar şenliği gelmişti. Karga ve bülbül sahne de şarkı söylemişlerdi. Herkes şarkılarını çok beğenmişti. Şenlik bittikten sonra karga bülbüle:

—Gerçekten çok yardımsever birisin bana kendimi geliştirmemde yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Bülbül:

—Olsun ben yardımsever olmayı ve zor duruma düşenlere yardım etmeyi severim ve bunun için teşekkürle ihtiyaç duymam, demiş.

Gözlerini yavaşça açtı ve etrafa şöyle bir bakındı. Yeşilliklerin, ağaçların içerisinde ormandaydı ve öylece yerde yatıyordu. Mırıldanarak “Kanadımı bile kaldıracak halim yok.” dedi. Tüm vücudu ağrıyordu. Buraya nasıl düştüğünü hatırlamaya çalıştı. Hafızasını yokladı ve en son hatırladığı şey bir genç bir erkek çocuğun kendisinin peşinden koştuğuydu. Onu çok beğenmiş ve yakalamaya çalışmıştı. “Şu güvercine bak ne kadar da güzel onu yakalayıp götürmeliyim” diyerek dakikalarca kovalanmıştı. Hatırladıkça başı dönmeye başladı. “Ayağa kalkacak dermanım yok, kanatlarını açamıyorum, nasıl buradan kalkacağım ben?” diye mırıldandı tekrardan.

Olay yerine on dakikalık mesafede dört-beş erkek çocuk heyecanlı bir konuşma içindeydi. İçlerinden uzun boylu, kuvvetli bir görünüme sahip olan Ateş anlatıyordu nefes nefese; “Top çalılıkların tarafına doğru kaçtı, ben de almak için koştum o tarafa. Tam almak için eğilecektim ki çalılıkların üstünde bir güvercin gördüm. O kadar güzel renkleri vardı ki onu yakalayıp eve götürmek istedim. Sessizce onu bekledim, usulca takip ettim. Onu kaybedemedim tam hayallerindeki güvercindi. Artık uzaklaşmaya başlamıştı acele etmeliydim. Cebimden sapanımı çıkardım, nişan aldım ve taşı fırlattım. Güvercin o anda yere düştü. Koşarak yanına gittim, yaralanmıştı. Orada yaralı vaziyette yatarken gözüme eskisi kadar güzel gözükmediğini fark ettim. Ani bir kararla onu orada bıraktım ve topu alıp geri buraya döndüm.”

Arkadaşı Adem onu dinlerken öfke ve şaşkınlık içindeydi. “Nasıl onu orada öylece bırakırsın” dedi. Ateş hiç oralı olmadı. “Onu orada bırakamayız, bulup tedavi etmeliyiz, yazık, onun da bir canı var” diye kızıyordu. Ama arkadaşları hiç umursamadı top oynamaya koyuldular.

Adem anlattığı yeri biliyordu. Koşarak oraya gitti. Dakikalar ilerliyordu ama yaralı güvercini bir türlü bulamıyordu. Güvercin de artık umudunu kesmiş “Beni kimse bulamayacak, galiba burada ölüp gideceğim.” diye hayıflanıyordu, gözleri bulanıklaşmaya başlamıştı ki uzaktan ona doğru gelen bir çocuğu fark etti. Hem korkuyor hem de sevinliyordu. “Buldum işte buldum.” diye sevindi Adem. Çok kötü yaralanmıştı, içi burkuldu onun durumuna. Babası güvercinler konusunda tam bir uzmandı, Adem’e anlattığı çocukluk anıları güvercinlerle doluydu. Babası tedavi edebilirdi. Onu nazıkçe eline aldı, dikkatli ve hızlı adımlarla eve gitti. Güvercinin ağırları artık artmıştı, acıdan zor nefes alıyordu. Çok korkuyordu insanlardan ama hiç bir şey yapacak takati de yoktu. Kendisini bu hale getiren de buna benzer bir çocuktu nihayetinde. Ama ne çare ki öylece onların eline bırakmıştı kendini. Babası elindeki güvercini gördü ve hemen koşup yaralarına baktı. Ona baktıkça çocukluğundaki güvercin tutkusu burnunun direğini sızlattı. Ne çok severdi ne çok ilgilenirdi onlarla. Hemen tedavi etmeye başladı.

On dakika kadar sürmüştü babanın tedavi süresi. Kanadındaki yarayı sarıp sarmalamıştı. Güvercin artık yorgunluktan uyuya kalmıştı. Babası Adem'e "Ona iyileşinceye kadar rahat edeceği bir de kafes yaparsak tam olacak." dedi. Hiç vakit kaybetmeden bir kafes yaptılar beraberce. Saatler geçiyor Adem de onun başından neredeyse hiç ayrılmıyordu. İyileşmesini dört gözle bakıyordu. Günler ilerledikçe güvercinin durumu iyiye gidiyordu. Adem ona o kadar çok alışmış, ona ad vermişti: Kuzey
Her güne Kuzey'le başlayıp Kuzey'le bitiriyordu Adem. Onu elleriyle besliyor, suyunu, yemini, ilgisini eksik etmiyordu. Kuzey de ona çok alışmış, onu çok sevmişti. Ama ne var ki gözleri hep gökyüzündeydi. Artık kendini çok iyi hissediyordu, kanatlarını çırpabiliyor, uçmak istiyordu. Adem'e sevgi dolu gözlerle bakarken içinden "Artık kafeste durmak istemiyorum özgürce uçmak istiyorum" diyordu.

Kuzey eve geleli bir haftayı geçmişti. Adem yine Kuzey'le ilgilenirken babası ona seslendi yanına gelmesi için. "Oğlum biliyorum ona çok alıştın, çok da seviyorsun ama o burada mutlu olamaz. O gökyüzünde süzülerek, esen rüzgârın içinde şarkılar söylerken kanatlarını çırparak mutlu olur. Onu el bebek gül bebek baksan da tüm sevgini versen de o burada mutlu olamaz. Onu özgürlüğüne bırakmalısın." Adem'den hiç ses çıkmadı, usulca ayrıldı ve odasına çekildi ve derin düşüncelere daldı. Babasının haklı olduğunu biliyordu ama ayrılmak da istemiyordu. Bütün geceyi ondan ayrılacağına üzüntüsüyle geçirdi.

Sabah olmuştu güneş ışığı ve kuş cıvıltıları geliyordu camdan. Yatağından kalktı ve minik adımlarla Kuzey'in yanına gitti ona sevgisiyle baktı. Sonra yavaşça kafesin kapağını açtı güzel rengârenk kanatlarını avuçladı ve kafesten çıkardı. Üzgün bir sesle kulağına "Özgür olma ve uçuşa vaktin geldi, beni sakın unutma olur mu? Ziyaretime gel ara sıra" dedi ve onu gökyüzüne doğru bıraktı. Kuzey kısa kısa daireler çizdi havada ve kanatlarının uyuşukluğunu açtı. "İyi yürekli arkadaşım seni hiç unutmayacağım, yaptığın bu iyilikler karşılıksız kalmayacaktır, altın gibi bir kalbin var, sana minnettarım." dedi ve mavi göğün içinde yükseldi.

FATMA ZEHRA GÜNEYSU

Bir zamanlar uzak bir ormanda Dino adında bir dinazor yaşarmış. Bu dinozorun en bilinen özelliği mutsuz olmasıymış. Bu yüzden diğer hayvanlar onu "Mutsuz Dino" diye çağırırlarmış. Dino kendisine böyle dedikleri için onlara çok sinirlenirmiş ve üzülürmüş. Ama bu durumu çok dert etmezmiş. Dino'nun başka bir özelliği daha varmış; okuldan çok korkuyormuş! Üstelik bu yıl ormanda kocaman bir okul açılacaktı. Annesi Dinolya, Dino'yu bu okula göndermeye kararlıymış. Okulun açılmasına sayılı günler kalmış.

Dinolya, Dino'ya çanta, kalem, kitap, defter gibi eşyalar almış. Dinoyla oğlunun neden mutsuz olduğunu bir türlü anlayamazmış. Aslında Dino'nun mutsuz olmasının sebebi çok sıkılmasıymış. Hiç arkadaşı yokmuş. Çünkü annesi ile beraber karanlık bir mağarada yaşarmış. Üstelik Dino'nun özgüveni de çok düşükmüş. Birine bir şey derken bile dizleri titrer, ne diyeceğini hatırlayamazmış. Üstelik konuşurken kekelermiş. Annesi Dinolya bu duruma çok üzülür oğlunun da diğer hayvanlar gibi mutlu olmasını istermiş. Aradan günler geçmiş okulun başlayacağı gün gelip çatmış.

Dinolya oğlunun elinden tutup onu okula götürmüştü. Dino ağlamaya başlamış. Korkudan yüreği ağzına geliyordu. Tir tir titremeye başlamış. Sonra annesi, Dino'yu teselli etmeye çalışmış. Dino az da olsa sakinleşmiş. Okulun kapısına geldiklerinde Dino annesine sarılarak içeri girmiş. Dinolya'nın işi olduğu için geri dönmüş. Okulun kapısında bekleyen görevli Dino'nun elini tutarak sınıfına götürmüştü.

Dino çok heyecanlanmış. Sınıftan içeri girince yavaşça sırasına oturmuş. Sınıfta her türlü hayvan varmış. Az sonra sınıfa öğretmenleri Koala Hanım gelmiş. Sınıftaki öğrenciler ayağa kalkmışlar. Koala Hanım önce kendini tanıtmış sonra öğrencilerin de kendilerini tanıtmalarını istemiş. Dino "Eyvah! Şimdi yandım." diye düşünmüştü. Sıra ona gelince yavaşça ayağa kalkmış, sakin olmaya çalışarak "Benim adım Dino. Annem ile beraber kara mağarada yaşıyorum" demiş. Dino kekelemediği için çok mutlu olmuş. Öğretmeni Koala Hanım Dino'nun gerçekte özgüveninin düşük olduğunu ama şimdi sakin konuşmaya çalıştığını anlamış ve okulda bir program hazırlamaya karar vermiş. Müdürleri kaplumbağa Kapkap ile konuşmuş. Kapkap bu fikri çok beğenmiş ve rolleri dağıtma görevini öğretmen Koala Hanım'a vermiş.

Bir tiyatro yapacaklarmış ve başrol oyununu Dino oynayacaktı. Dino çok şaşırmış ve heyecanlanmış. "Nasıl başarabilirim." diye düşünmeye başlamış üstelik Türkçe öğretmenleri Aslan Bey de bir ödev vermiş bu ödev bir kompozisyon yazısıymış. Bu ödevde öğrenciler kendi hayatlarını yazacak ve programda tüm okula okuyacaklarmış. Dino ne yapacağını bilememiş. O gün Dino, Bambu adında bir panda ile tanışmış. Bambu da tiyatro oyununda uzun bir replik söyleyecekti. Ve bir gün aralarında bir gün belirlemişler.

Annelerinden izin alıp Bambu'nun evinde toplanarak ödevlerini yapacaklar ve repliklerini ezberleyeceklermiş. O gün her ikisi de annesinden izin almış. Dino'nun annesi oğlunun bu isteğine çok şaşırılmış. Çünkü Dino mutsuz ve içine kapanık bir dinozormuş. Dinolya oğlunun bu isteğini kabul etmiş. Aynı zamanda Bambu'nun annesi Bambolya da kızının bu teklifine şaşırılmış. Çünkü Bambu da sakin ve sessiz bir pandaymış ve o da Dinolya gibi teklifini seve seve kabul etmiş. Dino ve Bambu çok mutlu olmuş. Yarın buluşma günüymüş. Bambu, çıkarken eşyalarını almayı unutmuş. Yolun yarısına geldiğinde eşyaları unuttuğunu hatırlamış. Tam ağlamaya başlayacakken annesi Bambolya'nın arkadan koşarak geldiğini fark etmiş. Annesi kızının eşyalarını unuttuğunu fark edince eşyalarını alıp yola koyulmuş. Bambu çok sevinmiş ve sevinçle annesine sarılmış. Teşekkür ederek yoluna devam etmiş. Kara mağaraya gelince kapıyı çalmış. Kapıyı Dino açmış. Birlikte Dino'nun odasına geçmişler. Birlikte derslerini çalışmışlar ve repliklerini ezberlemişler. Sonra Dino, Bambu ile beraber depoya girmiş. Birden karşlarına bir sandık çıkmış. Dino heyecanla sandığı açmayı denemiş. Ama sandık kilitliymiş. Bambu Dino'ya "Dino bu sandık çok eski görünüyor bence gidip annene soralım." demiş. Dino arkadaşına hak vermiş. Birlikte Dinolya'nın yanına gitmişler ve sandıktan bahsetmişler. Dinolya o sandığın dedelerinden miras kalmış olabileceğini ve belki anahtarını da dedesinin anahtarlık koleksiyonunda bulabileceklerini söyledi. Dino ile Bambu hemen anahtarlık koleksiyonunu bulmaya gittiler. Anahtarları tek tek denediler ve sonuncu anahtar sandığı açtı. Sandığın içinde bir not ve harita vardı. Şöyle yazıyormuş notta "Merhaba sevgili çocuklar benim adım Dinbana. Sandığın içinden çıkan harita ile kısa bir maceraya atılacaksınız. Bu maceranın içinde dostluğu ve yardımseverliği öğreneceksiniz. Haydi, iyi yolculuklar." Bu notu okuduktan sonra Dino'nun gözleri fal taşı gibi açılmış. Bambu da heyecandan içi içine sığmıyormuş. Dino: "Annem demişti ki Dinbana, biz dinozorların atası olarak bilinirmiş." demiş. Bambu da haydi annelerimizden izin alalım ve maceramıza atılalım demiş. Birlikte annelerinden izin almışlar. Dinolya ve Bambolya tekliflerini zor da olsa kabul etmişler. Dino ve Bambu çantalarnı hazırlamışlar ve Esrarengiz Meydan' a gitmişler. Çünkü harita buradan başlıyormuş. Bambu haritayı okumuş. Şöyle yazıyormuş: "Meydanın kuzeyine doğru dönün ve 1500 adım ilerleyin". Dino, "Bu yolculuk biraz uzun sürecek gibi" demiş. Madem uzun sürecek hemen yola çıkalım demiş Bambu. Saymaya başlamışlar: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11,13, 14, 15,16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24... Tam 1500.adıma gelince durmuşlar karşlarına kocaman bir ağaç çıkmış. Bu ağaçta asılı bir bilmece varmış. Hemen Bambu ağaca tırmanmış ve asılı duran bilmeceyi almış. Bilmece şu imiş: " 7 renk rengârenk alt alta dizilmiş, kim altından geçerse zengin olur gidermiş".

Dino: Bu çok kolaymış cevabı elbette gökkuşağı demiş. Bambu: Evet, evet kesin gökkuşağı haydi gökkuşağını bulalım demiş. Tam o sırada yağmur yağmaya başlamış. Harika, demiş Dino. Neden ki ıslanacağız neresi harika bunun, demiş Bambu. Hani hatırlasana bilmecenin cevabı gökkuşağı idi gökkuşağının olması için yağmur yağması hemen ardından da güneş açması gerekiyor, demiş Dino.

Ben bunu unutmuşum, demiş Bambu. Birlikte yağmurun dinmesini beklemişler. Yağmur dinince beraber gökkuşağının altına doğru koşmuşlar. Bir süre sonra her ikisi de yorulmuş. Birlikte bir ağacın altında dinlenmeye başlamışlar ve yemeklerini yemişler. Biraz dinlendikten sonra birlikte yola devam etmişler. Az sonra gökkuşağının yanına varmışlar ve altından geçmişler. Gökkuşağının arkasında farklı bir diyar varmış. Diyarın adı, Dostluklar Diyarı imiş. Aynı anda burası tam bize göre demişler ve birbirlerine sarılmışlar. İçeriye girdiklerinde etrafa bir göz atmışlar. Etrafta her türlü bitki ve hayvan varmış. Üstelik dev mantarların içine evler kazılmış ve hayvanların hepsi bu evlerde yaşıyorlarmış.

Dino ile Bambu orada birçok arkadaş edinmişler. Birbirleri ile yardımlaşmışlar. Dino ile Bambu gitme vaktinin geldiğini anlamışlar tam o sırada karşılırlarına kocaman bir mağara çıkmış. Merak edip içeriye girmişler. İçerisi çok karanlıkmiş ve aniden bir ses duyulmuş “Benim adım Dinbana dinozorların atası olarak bilirim. Ben bir haritayı torunumun, torununun, torununun, torununun, torununun, torununun torununa miras olarak bırakmıştım.

Siz bu haritayı buldunuz ve buralara kadar geldiniz. Bu diyarda dostluğu ve yardımlaşmayı öğrendiniz. Buraya gelin ve size nereye gideceğinizi söyleyeyim.” Demiş. Dino ve Bambu heyecandan ve korkudan tir tir titriyorlarmış. Yavaş yavaş yürüyerek Dinbana’nın yanına gelmişler. Dinbana onlara nereye gideceklerini söylemiş.

Mağaradan koşarak çıkmışlar ve Dinbana’nın söylediği yere gitmişler. Orayı kazınca karşılırlarına bir sandık çıkmış sandığı açınca karşılırlarına bir ayna çıkmış ve yanında da bir not varmış. Şöyle yazıyormuş notta: “ En büyük ödöl arkadaşlıktır, dostluktur, yardımseverliktir.

Şu an hayal kırıklığına uğramış olabilirsiniz ama bu çok uzun sürmeyecek” Tam o sırada sandıkta gizli bir bölme açılmış. Bölmede çil çil altınlar, zümrütler, yakutlar, elmaslar ve daha neler neler... Dino ve Bambu sevinçten havalara uçmuşlar. Ağızları kulaklarına varmış. Hazineyi bölüşmüşler ve aralarında paylaşmışlar. Eve döndüklerinde annelerine sarılmışlar ve sandığı göstermişler.

Anneleri de bu işe çok sevinmişler. Hep beraber mutlu bir hayata başlamışlar. Her zaman yardımsever olmalıyız, dostluklar kurmalıyız. Hiçbir şeyin peşini bırakmamalı azimle devam etmeliyiz.

Merhaba arkadaşlar. Ben bir kediyim. Benim annem ben bildiğimden beridir kayıp. Babam annemin yaşamadığını söylüyor. Ama ben annemin yaşadığını düşünüyorum. Babama da böyle söylediğimde “Yaşasaydı mutlaka bizi bulurdu, bizim yanımıza gelirdi.” diyor. Babam böyle söyledikçe artık onunla annem konusunu konuşmak istemiyordum. Belki de annem gerçekten yaşamıyordur ama ben onun yaşadığını düşünmek ve onu bulmak için yaşamak istiyordum. Babam; siyah gözlü, gri tüylü, çok tatlı bir baba kedi. Robot üreten bir fabrikada çalışıyor. Babam, annem kaybolmadan önce bir projeye başlamıştı. Projesinin adı “Mır-Tek-Mür” idi. Mır-Tek-Mür; kedilerin vücudundaki mikropları tarayıp, hastalığa karşı hangi tedavi uygunsa o tedaviyi vücutta oluşturan bir robot düzeneği idi. Babam, bu projeyi diğer ilaç firmalarından saklı, hatta çok saklı yapıyordu. Kimse görmesin diye geceleri çalışıyordu. Günlerden cuma günüydü. Babam camiye gitmişti. Evde yalnızdım. Babam, iki erkek kardeşim olan Tekir ve Kömür’ü de yanında camiye götürmüştü. Yalnız kaldığımda yine annemi düşünüyordum. Annem neredeydi, niye bizi aramıyordu, şimdi ne yapıyordu diye çok merak ediyordum. Anneme kötü bir şey olduğunu aklımın ucundan bile geçirmiyordum. Düşünsenize, anneniz kötü bir durumda ve siz hiçbir şey yapamıyorsunuz. Bunu düşününce kalbim sızlıyordu ve böyle düşünmemeye çalışıyordum. Kendimi çaresiz hissettiğimde hep Allah’a dua ediyordum. Çünkü babam bana duanın her kapıyı açacağını söylerdi. Bazen çaresiz beklemekten çok yoruluyordum. Tam “anneee!” diye çığlık atacakken babamın bana öğrettiği: “Ezanla kamet arasında yapılan dualar reddedilmez.” hadis-i şerifinin yanımdaya olduğunu hissetmek bana biraz olsun iyi geliyordu. Ben umutsuzluğa kapılınca hep babama sarılıyordum. Annemi buluncaya kadar bu hep böyle olacak. İnşallah anneme de sarılacağım günler gelecek diye hep dua ediyordum. Benim iki küçük kardeşim var. Onların adları Tekir ve Kömür. En büyükleri benim. İki küçük erkek kardeşe sahip olmak çok zordur. Telefonumla oynamayı çok seviyorlar. Onlar odama gelip beni annemle (fotoğrafıyla) baş başa bırakmadıkları zamanda onlara telefonumu veriyorum ve beni annemle (fotoğrafıyla) baş başa bırakıyorlar. Fotoğrafında gördüğüm kadarıyla annemin tüyleri bembeyaz. Babam tüm bunların yanında ani bir taşınma kararı almıştı. Neler oluyordu, neden taşınyorduk hiç anlam verememiştim. Babam bu kararın benim ve kardeşlerimin sağlığı için gerekli olduğunu söylüyordu. Bu arada benim sakın okula gitmediğimi düşünmeyin. Bu hafta birinci sınıfa başlıyorum. Yeni taşındığımız ev okulumuzun çok yakınındaydı. Okulum sadece kız kedilere özeldi. Öğretmenlerden tutun müdüre, tamircilere ve ziyaretçilere kadar hepsiz kız kedilerdi. Okula girebilen tek erkek kedi babamdı. Çünkü benimle ilgilenen bir kız kedi yoktu ve babam özel izinle ihtiyacım olduğu zamanlar okula gelebiliyordu.

Bir gün okulumuza beyaz tüylü, sevgi dolu ve yardımsever bir kedi geldi. Bizlere oyuncak dağıtıyordu. Tam bana oyuncak verirken fotoğrafından hatırladığım kadarıyla anneme çok benzediğini fark ettim ve ona sarılmak istedim. İkimiz birbirimize sımsıkı sarıldık. Göz göze geldiğimizde ona anneme çok benzediğini söyledim. Beyaz tüylü ve iyi kalpli kedi; “İnşallah bir gün annenizle tanışırız.” dedi. “Benim annem kayıp.” dedim. İyi kalpli ve bembeyaz tüylü kedi birden sakinleşip: “Seninle daha yakından tanışmak isterim.” dedi. Bende evimizin adresini ona verip, evimize gelirse çok mutlu olacağımı ve aynı zamanda annemin fotoğrafını ona gösterebileceğimi söyledim.

Hafta sonu kapımızın çalmasıyla üç kardeş kapıya koştuk. Kapıyı ben açtım. Karşımda, iyi kalpli ve yardımsever kediyi görünce çok mutlu olup ona sarıldım. Kardeşlerimle de sarıldıktan sonra hep birlikte oturup sohbet etmeye başladık. Ben annemin fotoğrafını getirip ona gösterdim. Annemin fotoğrafını gören iyi kalpli kedi çok duygulanıp ağladı. Babam gelinceye kadar bizimle kalabileceğini söyledi. Akşam için birlikte babama sofrayı hazırladık. Akşam babam gelince iyi kalpli kediyle tanıştı. Sonra bana dönüp; “Aferin kızım sana. Allah’tan umudunu kesmedin, sonunda duan kabul oldu.” dedi. Ne dediğini çok anlayamamıştım ama iyi bir şeyler olduğunu hissediyordum. Babam: “Kızım, beyaz tüylü ve iyi kalpli kedi senin annen.” dedi. Ben ve kardeşlerim çok mutlu olduk. Anneme ne mi olmuştu?

Babamın “Mır-Tek-Mür” projesini ele geçirmek isteyen kötü niyetli kediler annemi kaçırmışlardı. Annem zekâsı sayesinde onlardan bir şekilde kurtulmuş ve eski evimize tekrar gelmiş. Ama babam annemden sonra kötü kediler bize de zarar vermesin diye farklı bir adrese taşınma kararı almıştı. Eski evimize gelip bizi bulamayan annem bir süre daha bizi aramış ama bulamayınca artık umudunu yitirmişti. Gecenin sonunda babamın bize öğrettiği hadisi şerifi tekrar hep birlikte söylemiştik. Ezanla kamet arasında yapılan dualar reddedilmez.

RABİA SERRA DİNÇ

Yıllar yıllar önceydi. Eskiden Yeşil Ağaçlar Ormanı adında bir orman vardı. Yeşil Ağaçlar Ormanı'nda hava çok güzeldi. O ormanda hiçbir zaman yağmur yağmamıştı. O orman çok değişti. Ormanda o güne kadar hiçbir zaman kavga olmamıştı. Bu yüzden de hiç yağmur yağmamıştı. Ama o gün üç yakın arkadaş kavga ettiler. Ve ormanda yağmur yağdı. Hayvanlar anlamadı. Kimin kavga ettiğini aradılar ama tavşan Toki, kuş Ciki ve sincap Modi "Hayır, ben kimseyle kavga etmedim." diye cevap verdiler. Toki bir sonraki gün Ciki'nin evinin önünden geçiyordu. Tam Ciki'ye seslenecekti ama onunla kavga ettiğini hatırladı. Kafasını aşağıya çevirerek yürümeye devam etti. Ormanda yağmur dinmiyordu. Herkes şaşkınlıkla yağmuru seyrediyordu.

Yağmur aylarca aralıklarla olmak üzere yağdı. Ama çok az güneş açıyordu. Orada yaşayan hayvanlar hala ne olduğunu anlamamışlardı. O üç hayvan bu zamana kadar barışmamıştı. Belki sadece birisiyle bile barışsalar daha sık güneş çıkacaktı. Ama inatları inattı. Asla barışmaya niyetleri yoktu. Hatta gün geçtikçe araları açılıyordu. Hayvanlar ormanın tam ortasında bir mağarada toplantı yaptılar. Bir kaplumbağa "Kim birbiri ile kavga ettiyse barışsın." dedi. Yanındaki kaplan da bunu onayladı. Herkes bir yandan konuşuyordu. Kimsenin dediği duyulmuyordu. Bir aslan kükredi ve bütün hayvanlar sustu. Aslan "Lütfen herkes tek tek konuşsun, kimsenin dediği anlaşılıyor." dedi. Herkes tek tek şikâyetini arzusunu dile getirdi. Ormanda çok yağmur yağdığından sel olmasından korkuluyordu. Normal bir yağış değildi. Normalde yağan yağmurlar gibi yağıp geçen bir yağmur değildi. Ormana çok zarar veriyordu. Sel korkusu en çok evleri ve yaşam yerleri sağlam olmayanları korkutuyordu. Ve Ciki'nin evi de sağlam değildi. İçinden bir ses barış, bir ses barışma diyordu. Ciki çok arada kalmıştı. Ciki'nin annesi "Bu şekilde burada kalmamız tehlikeli. Bu yüzden göç etmemiz gerekiyor." deyince Ciki mutlu mu olsa üzülse mi bilemedi. Burada selden kurtuluyor ve bu yüzden mutlu oluyor ama doğup büyüdüğü ormanı terk edeceği için de (bir yandan ise arkadaşlarından ayrıldığı için) üzülüyordu. Göç edecekleri zaman Ciki'nin gözünden bir damla aktı. Ciki ağlayacaktı ama kendini tutmaya çalıştı. Ve göç başladı.

Bunun haberini alan Modi çok üzüldü. Aynı şekilde Toki de. Ama kimseye belli etmediler. Ciki giderken ailesine "Geri döner miyiz?" dedi. Ailesi "Maalesef" deyince Ciki daha da çok üzüldü. Orman yavaş yavaş boşalmaya başladı. Dört kuş ailesi, üç tavşan ailesi, iki ceylan ailesi ormanı terk ettiler. Ama bir gün bir şey oldu. Ormanın başındaki yazı silindi. Orada Yeşil Ağaçlar Ormanı yazıyordu. Ama şimdi, şimdi sadece Küslük Ormanı yazıyordu.

Hayvanlar bunu görünce çok şaşırdılar. Çünkü yazı kendi kendini değiştirip bunu yazmıştı. Hayvanlar artık birilerinin küs olduğunu anlamıştı. Ve bir sincap bütün evleri o zorlayıcı yağmurda gezip sorular sordu. Sincap bütün cevapları not aldı. Sincabın adı Kuki idi. Kuki bütün cevapları karşılaştırdı. O bunu yaparken çok şiddetli bir yağmurdan dolayı sel oldu. Bütün hayvanlar (balıklar dışında) telaşlandı ve ne yapacaklarını bilemediler. Koşuşturup duruyorlardı. Bir anda bir çığlık sesi duyuldu. Bütün hayvanlar oraya gitmeye çalıştı. Toki yaralanmıştı. Hayvanlar ona yardım ederek koşuşturmaya devam ettiler. Modi, Toki'nin yanına gidip "İyi misin?" dedi. Toki "sağ ol, iyiyim." deyince bütün sular yok olup gitti. Hayvanlar çok sevindiler. Bir yandan hala küsleri arıyorlardı. Ama küslerin inadı inat. O günlüktü dedikleri ve yaptıkları. Yine küs olarak devam ediyorlardı. Ders alamamışlardı bu olaydan. Toki aslında barışmak istiyordu, Modi de istiyordu. Ama gururlarına yediremiyorlardı. Bir yandan barışmak, bir yandan küs kalmak istiyorlardı. Yeniden yağmur başlayınca Toki ve Modi artık pes ettiler. Daha doğrusu artık gerçekten iyi bir dosta ihtiyaçları olduğunu anlamışlardı. Kısacası Toki ve Modi barıştılar. Ama ikisi de Ciki'yi özleyiyorlardı. Geri dönüş yoktu. Sırasıyla havaya, Ciki'nin evine ve birbirlerinin yüzlerine baktılar. Ağlamamak için kendilerini zor tutuyorlardı. Ve ağladılar. Toki eve gidip ip getirdi "Hadi, ip atlayalım." dedi. Modi "Peki, bu ipin bir ucunu ben diğer ucunu sen tutacaksan kim ortada ip atlayacak?" deyince ağlamaklı bir şekilde birbirlerine bakıp sarıldılar. Belli ki gerçekten de özlemişlerdi Ciki'yi. Tabii ki Ciki de onları özlemişti. Ciki tam da onları düşünüyordu. Ve onların barıştığı hissine kapılmıştı. Ciki hayvan gazetesini okuyunca içinde Yeşil ağaçlar Ormanı'ndaki yağmurun dindiği hayvanların barıştığı yazıyordu. Ciki bunu ailesine gösterdi. Ailesi göç kararı aldı. Ve göç başladı. Toki Modi'ye "İçimden bir ses Ciki'nin ve ailesinin buraya geldiğini söylüyor." dedi. Modi "Umarım!" diye yanıt verdi. Ve yukarıda Ciki'nin onlara doğru geldiğini gördüler.

Hemen onunla oyunlar oynamaya başladılar, neler olup bittiğini anlattılar, halini hatırlarını sordular. Ciki neler olup bittiğini duyunca çok şaşırdı. Bu arada barıştıkları için tabi ki ormanın başındaki yazı da değişip eski haline döndü. Üç arkadaş mutlu, bütün orman huzurlu ve de güneşli.

Bir gün İstanbul'da yaşayacak olan bir kız varmış. Minik bir kız. Bu kızın adını Erva koymuşlar. Bir yaşını kutlamışlar iki, üç, dört derken kız on yaşına girmiş. Bu kızın çekmecesinde sakladığı pembe bir günlük bulunuyormuş. Bu pembe günlüğe hayallerini yazıyormuş. Ve en büyük hayali yüksek dağların zirvesinde yaşayan küçük bir Kardelen ile fotoğraf çekilmekmiş. Ama tek başına cesaret edememiş. Ablası Ebrar'a danışmış. Ablasına söylemiş, ablası ise çok meşgulumuş üniversite sınavına hazırlıyormuş ama minik Erva'ya kıyamamış. Ebrar şöyle söylemiş: “Sana söz veriyorum bir gün gelecek dağları gideceğiz.”

Bunu duyan Erva'nın etekleri zil çalıyormuş. Bir kaç yıl sonra Erva: “O gün geldi abla!” diye bağıırıyormuş evin içinde. Ablası Ebrar, “Evet, kardeşim o gün geldi. Haydi, çantana erzaklar ve birkaç kıyafet koy.” Erva: “Tamam, ablacığım.” der.

Hazırlandıktan sonra yola çıkmışlar. Babaları onları durağa kadar bırakmış. Sonra biraz dinlenmişler. Nereye gidiyorlar sizce bu abla kardeş? Uludağ'a gidiyorlar. Bursa'ya varmışlar. Uludağ'a gitmişler. Erva Öncelikle kayak yapmak istemiş. Ablası istemese de kabul etmiş sonra dağa tırmanmak istemişler. Ama maalesef bugün çıkamazlarmış. Ertesi günü beklemleri gerekiyormuş kendilerine. Küçük bir oda tutmuşlar. Erva ise pembe günlüğüne almış onunla konuşuyormuş. Pembe Günlük: “Hey! Beni yıpratıyorsun.” dedi.

Erva:

— Özür dilerim ama ben kötü yazarım.

— İyi tamam, der Pembe Günlük

Ertesi günü festivale katılmışlar bir yarışma varmış. Abla kardeş yarışması yarışma dağın zirvesine tırmanan ve güzel Kardelen'i bulan gruba ata altın veriliyormuş ama önemli olan eğlenmektir değil mi? Yarışmaya katılmışlar, zirveye doğru koşup ilk onlar varmış, ödülü de yarışmayı da onlar kazanmışlar. Kardelen'e saksıya koyup onları vermişler. Evine soğuk bir yere koymasını istemişler. Kardelen'e su verirken onunla konuşuyormuş. Beni hak eden birinin kazanmasına çok sevindim. Erva: “Teşekkür ederim.” dedi.

Kardelen: “Ben seni çok sevdim. Ablanı da çok sevdim beni senin de seveceğine eminim.” dedi. Erva ise: “En büyük hayalim buydu benim de. Beni sevdiğin için çok sevindim. Ben de seni çok seviyorum. O günden sonra Erva, Kardelen'e gözü gibi bakmış ama sanırım Pembe Günlük onu kıskanıyor.

Bir zamanlar, Yardımseverlik Kasabası adlı küçük bir kasaba varmış. Bu kasabada tavukların kümesinde bekçilik yapan bir Köpek yaşarmış. Köpeğin yanındaki evde ise, köpeğin çok sevdiği arkadaşı horoz yaşarmış. Köpek komşusunun onu sevmediği için taşındığını düşünüp: “Bu ne nankör komşu, oysa benim ona birçok yardımım dokunmuştu.” diye söylenmiş. Birkaç gün sonra bir kamyonet görmüş, içinde ise yeni komşusu varmış. İçinden “Belki de yeni komşumla daha iyi anlaşabilirim.” diye geçirmiş. Ama yeni komşusunu görünce fikri değişmiş. Niye dediniz değil mi? Niye olacak tabii ki komşusu bir Tilki olduğundan. Biliriz ki Köpekler ve Tilkiler anlaşamaz sonuçta. Köpek içten içe üzülmüş. Sonraki gün komşusu kapısını tıkladı. Köpek önce kapıyı açmamış sonra: “Artık bu seslere katlanamıyorum!” demiş ve kapıyı açmış. Tilkiye: “Ne var? Ne var?” demiş. Tilki utana sıkıla: “Tuzumu getirmeyi unutmuşum da verebilir misin komşu kardeş” diye sormuş köpeğe. Köpek: “Her şeyini getirdin de bir tek tuz mu getirmedin!” demiş sinirle ve ardından kapıyı yüzüne kapatmış. Tilki üzülmüş ama kızmamış da değil. Akşamleyin Tilki köpeğin çalıştığı tavuk kümesine gitmiş. Bir yumurta almış ve köpeğin mutfağına etin yanına koymuş. Sabahleyin, Kral Horoz’a: “Sayın Kral Horoz, dün akşam evde tuz bittiği için dükkâna gitmiş kapalı olduğunu görmüş geri dönüyordum ki sizin kümeste çalışan köpeğin bir yumurta aldığını gördüm. Arzu ederseniz gidip köpeğin evine bakalım efendim.” demiş hafifçe sırtarak. Kral Horoz şüphyle “Bu yardımı niye yapasın ki?” demiş. Tilki, Kral Horoz’un gönlünü kazanabilmek için “Aaa alındım doğrusu, bu kasabaya yeni gelmiş olabilirim ama kasabanın unvanını biliyorum. Tilki konuşmasıyla Kral Horoz’un gönlünü kazanmış ve birlikte köpeğin evine gitmişler. Yeni uyanan Köpek mutfağa bakmadan kapıyı açmış. Tilki etin yanına koyduğu yumurtayı göstererek: “Bakın gördünüz mü?” demiş. Köpek çıkışmış: “Ben ne yapayım ben yumurtayı kardeş.” demiş. “Ne mi yapacaksın, tabii ki etin üstüne süreceksin.” demiş Tilki, yapmacık bir sinirle. Kral Horoz çok sinirlenmiş ve “seni işinden kovuyorum Köpek, sen bizden yararlanmaya başladın ve artık şımardın onun içinde yumurta çalmaya kalkıştın!” demiş. Köpek çok üzülmüş ama bir şey dememiş yumurtayı Kral Horoz’a uzatmış ve “Buyrun yumurtanız” demiş. Kral gidince Tilki sırtmış ve “Sen misin bana tuz vermeyen gördün işte, seni işinden ettim bir dahakine artık bana nasıl davranacağını öğrenmiş oldun!” demiş ve ardından evden çıkıp gitmiş. Köpek sinirlenmiş ve ertesi gün Tilkiye bir ders vermek için bir plan hazırlamış. Tilki sabah kahvaltısı için ava çıktığı sırada onun yakalamak için hazırlandığı ava, “Dikkat et! Tilki yaklaşıyor kaç” demiş. Tilki o sabah aç kalmış eve gidip biraz düşünmüş. Tam o sırada kapı çalmış ve içeriye Köpek girmiş. Elindeki bifteği göstererek “Aç görünüyorsun ister misin Tilki kardeş?” demiş.

Tilki, öfkeden küplere binmiş ve sinirle: “Hayır, istemez!” diye bağırılmış. Köpek ise: “İyi o halde.” demiş ve ardından bifteği ağzına atmış. “Tilki biraz sakinleştikten sonra, “Gel seninle bir anlaşma yapalım, bundan sonra birbirimizle kavga etmeyelim, aksine birbirimize her zaman her yerde yardımcı olalım, destek çıkalım!” demiş. Köpek düşünüp olur cevabını verme-ye karar vermiş. Sonra ise birlikte bir anlaşma yazıp imzalamışlar. Bu anlaşmanın bazı kuralları varmış bu kurallar sırasıyla:

Her iki hayvan birbirlerine yardımcı olmalıdır, iki yüzlülük yapılmamalıdır, bir hayvan diğer hayvanı görmezden gelmemelidir, anlaşma öncesinde yapılan yanlış davranışlar unutulmalı üstelenmemelidir, bir kuralın dahi uygulanılmaması takdirde anlaşma iptal edilir.

Tilki ile Köpek mutluca geçinmiş ilk dört beş ay. Sonra Tilki köpeğin kendisine hiç yardım etmediğini fark etmiş. Köpeğin yanına gidip 1. ve 5. maddeleri göstererek hışımla: “Hani sen 1. maddeyi yerine getirmiyorsun ki o yüzden ben şuan 5. maddeyi uygulamalıyım.” demiş ve köpeğin önünde anlaşmayı paramparça etmiş. Köpek Tilkinin kendisi için yaptığı yardımları unutarak: “İyi o halde benim zaten sana ihtiyacım yok!” demiş. İşte tam o gün köpeğin karşısına Köpek barınağından kaçmış bir pitbull çıkmış ve onu bir köşeye sıkıştırmış.

Bu olayı gören Tilki hafifçe sırtarak, kendi kendine “Hah köpeğe bak sen hele “demiş ve hemen onu kurtarmak hem de güzel bir ders vermek için bir plan hazırlamış. Planı şöyleymiş: Önce pitbullu kendisine çekecek köpeğe barınağın kapısını açmasını söyleyecek pitbullu oraya sokacak Köpek kapıyı kapatacak ve ardından kendisi arka kapıdan çıkacakmış. Hemen planını uygulamaya koyulmuş. Planı tam istediği gibi işlemiş bu sayede köpeği kurtarmayı başarmış. Köpek koşarak evine gitmiş Tilki kızmış “Bir teşekkür bile etmedi.” demiş. Ardından Köpek koşarak gelmiş elinde ise Tilkinin en sevdiği yiyecekler varmış. Köpek Tilkiye dönmüş ve “Özür dilerim Tilki kardeş senin değerini anladım özrümü kabul et lütfen suç bendeydi hadi beni affet büyüklük sende kalsın “ demiş. Tilki birkaç gündür yemek yemediği için köpeğin getirdiği yemekleri bir çırpıda bitirmiş ve “Seni affediyorum Köpek kardeş amma ve lakin şu sözlerim kulağına küpe olsun kendini yukarıda görüp komşularını senden aşağı görme çünkü unutma ki komşu komşunun külüne muhtaçtır.” demiş. Bundan böyle Tilki ile köpeğin arkadaşlıkları dillere destan olup dilden dile dolaşmış.

Huzur Ormanı, adından belli olduğu gibi, çok huzurlu bir yermiş. Yemyeşil çimenler, mis kokulu çamlar, şırlı şırlı akan ırmaklar varmış bu ormanda. Herkes birlik ve beraberlik içinde yaşarmış, ama herkesin aksine huysuz, bencil ve kendini beğenmiş biri varmış. Yaramaz Kaplumbağa Tortor. Yaramaz onun lakabıymış. Tortor bir gün komşularının bahçesindeki meyveleri çalmış. Tabi bunun üzerine komşuları Tortor'a kızmışlar. Ona "Bizden meyve isteseydin biz sana verirdik. Bu yaptığın çok yanlış." demişler. Tortor'un yaramaz lakabı bu olaydan sonra ona verilmiş. Tortor aynı zamanda tembelmış de. Bu yüzden derslerinde çok başarısızmış. Öğretmenleri Tortor'u hep ailesine şikâyet edermiş. Ailesi Tortor'u uyarıyor fakat Tortor onları dinlemiyormuş. Ama bir yandan da büyüyünce ormanın kralı olmak istediğinden derslerinde başarılı olması gerekiyormuş. "Ne de olsa o zamana kadar çok var." diye düşünürmüş. Bir gün Tortor'un canı çok sıkılmış ve yapacak şeyler düşünmeye başlamış. Fakat aklına hiçbir şey gelmiyormuş. Yatağına uzanmış ve uyumaya çalışmış. Uykusu bir türlü gelmiyormuş. Aklına gelen bir fikirle aniden yatağından doğrulmuş. "Arkadaşlarıma bir şaka yapacağım ve onlar da çok korkacaklar." demiş. Düşünmüş taşınmış ve sonunda onların oyunlarını bozmaya karar vermiş. Tavşan Pembiş, Sincap Fırıldak, Tilki Palamut ve Kedi Mırnav birlikte saklambaç oynuyorlarmış. Tortor, ebe olan kişiye "Bak, Palamut şu ağacın arkasında, Pembiş de onun yanında." demiş ve oyunun bütün eğlencesini kaçırmış. Arkadaşları ona bağışlamak, kızmak yerine bu yaptığının yanlış olduğunu söylemişler. Tortor onların üzüldüğünü görünce daha da mutlu olmuş. Arkadaşları oyun oynamayı bırakınca Tortor da evine dönmüş. Dersleri hâlâ çok kötüymüş. Oyun oynamak ve yaramazlık yapmaktan zamanın nasıl geçtiğini anlamamış. Ailesi onu en iyi en güzel okullarda okutmaya hazırmış. Fakat Tortor istemiyormuş. Bir gün Tortor ailesine parka gitmek istediğini söylemiş. Ailesi dersleri çok iyi olursa onu parka götürebileceklerini söylemiş. Tortor çok sinirlenmiş. Sadece bir saatliğine parka gitmek istiyor, karşılığında ise ailesi ondan çok büyük bir şey istiyormuş. Tortor'un aklına bir plan gelmiş. Okula yürüyerek gidiyormuş. Bu yüzden annesinin onu gördüğü yere kadar okula gidiyormuş gibi yapacak, sonra annesinin onu görmediği bir noktaya gelince hemen parka gidip doyasıya oynayacakmış. Tam parka girecekken öğretmenin söylediği sözleri hatırlamış. Öğretmeni "Yarın size çok güzel bir oyun oynatacağım" demiş. Tortor'un akli çok karışmış. Ya okula gidip arkadaşlarıyla birlikte güzel bir oyun oynayacak ya da parkta tek başına eğlenecekmiş. Tortor iyice düşünmüş. Sonra parka gitmeye karar vermiş. Çünkü öğretmenin oynatacağı oyun sadece bir ders sürecekmış. Fakat parka giderse tüm gün oyun oynayabilirmiş. O gün okul bitene kadar parkta oyun oynamış.

Tabi bunları yaparken öğretmeninin ailesine okula gelmediğinin haberini vereceğini bilmiyormuş. Okul bitince o da herkes gibi evine dönmüş. Annesi ona öğretmeninin o gün okula gitmediği haberini verdiğini söylememiş. Ertesi sabah annesi onu uyandırmamış. İçinden "Madem okula gitmiyorsun, erken kalkmanın da bir anlamı yok." diye düşünmüş. Bugün Tortor'un gezisi varmış okulda. Annesi de Tortor'a bir ceza olması için onu uyandırmamış. Tortor öğlene doğru uyanmış. Evde olduğunu görünce bugünün tatil olup olmadığını düşünmüş. Odasındaki takvime bakmış. Bir de ne görsün. Bugün okulun gezisi var! Çok sinirlenmiş. Hemen annesini bulmuş ve ona bağırarak "Neden beni kaldırmadın. Bugün okulda çok güzel bir gezi vardı." demiş. Annesi çok sinirlenmiş. Tortor'a "Dün bana yalan söylediğin için seni bugün kaldırmadım." demiş. Tortor korkmaya başlamış. Söylediği yalanın ne olduğunu biliyormuş, fakat annesine "Hayır, ben sana yalan söylemedim." diye itiraz etmiş. Annesi daha da öfkelenmiş ve "Öğretmenin dün beni aradı ve senin okula gitmediğini söyledi." diye bağırmış. Tortor özür dilemek yerine annesine "Bir gün okula gitmesem ne olur ki sanki" diye bağırmış ve odasına girip kapıyı sertçe kapatmış. Tortor sevmediği okuldan artık nefret ediyormuş. Fakat ertesi gün yine okul varmış. Yine böyle bir olay yaşanmaması için okula gitmiş. Ama okul çok daha kötü geçmiş. Öğretmeni onu çok basit bir soruyu yapması için tahtaya kaldırmış. Tortor o soruyu çözemeyince sınıftaki herkes ona gülmüş. Okul çıkışı canı hiç eve gitmek istememiş. Ama bugün televizyon da en sevdiği çizgi film varmış. Bu yüzden eve gitmeye karar vermiş. Eve gelmiş ve televizyon izlemiş. Çizgi film bitince öğretmenin verdiği ödevi yapma zamanı gelmiş. Fakat Tortor ödevden hiçbir şey anlamamış. Bu yüzden de ödevini yapamamış. Okula gitmiş. Ödev kontrol vakti gelince öğretmene ödevini yapmadığını söylemiş. Öğretmeni Tortor'un derslerine ilgisinin iyice azaldığını düşünmüş. Bir gün Tortor'un ailesini yanına çağırmış. Tortor'un dersi dinlemediğini, ödevlerini yapmadığını, sınavlardan da düşük not aldığını, böyle giderse sınıfta kalacağını söylemiş. Ailesi Tortor'un bu halini öğrenince onu hemen kurslara yazdırmışlar. Tortor kurslara hiç gitmek istemiyormuş. İki günlük hafta sonunda da kurslara gittiği için tatil yapamıyor ve buna çok üzülyormuş. Bir gün kurs çıkışı eve doğru yürürken oyun oynayan arkadaşlarını görmüş. Onlara baka baka yürümüş. "Önceden oyunlarını bozmamış olsaydım şimdi onların yanına gider ve onlarla oyun oynayabilirdim." diye düşünmüş. Önüne bakmadan yürüdüğü için bir uçurumun yanına geldiğinin farkına varmamış ve uçurumdan aşağı düşmüş. Fakat küçük bir kayalığın üzerine düşmüş. Tortor çok korkmuş. Arkadaşlarına sesini duyurmaya çalışmış. "İmdat! Yardım edin." diye bağırmış. Fakat arkadaşları onu duymuyormuş. Daha yüksek sesle bağırmaya başlamış. Pembiş bir tavşan olduğu için, o büyük kulaklarıyla birinin yardım istediğini duymuş. Bunu arkadaşlarına da söylemiş ve birlikte yardım isteyen kişiyi yani Tortor'u bulmaya çalışmışlar.

Tortor artık umutsuzluğa kapılmış ve bağırmayı bırakmış. Bu yüzden arkadaşları onu bulmakta zorlanıyormuş. Tortor bağırmayınca bu sefer onlar bağırmaya başlamış. "Hey! Neredesin?" diye hep bir ağızdan bağırmaya başlamışlar. Tortor onları duymuş ve o da bağırmaya başlamış. "Buradayım." Ardı ardına birkaç kere bağırınca arkadaşları onu duymuş ve sesin geldiği yöne doğru gitmeye başlamışlar. Fırıldak, Tortor'u bulmuş ve arkadaşlarına "Arkadaşlar koşun onu buldum." demiş. Arkadaşları kimin yardım istediğini görmek için koşarak oraya gelmişler. Tortor'u görünce çok şaşırılmışlar. Tek başlarına onu kurtarmaları mümkün değilmiş. Mırnav "Bir planım var." demiş ve anlatmaya başlamış. "Bakın, birimiz Tortor'un telaşlanmaması ve bulunduğumuz yeri unutmamak için burada kalacak. Diğer biri Tortor'un ailesinin yanına gidecek ve bu olanları haber verecek. Kalan iki kişi ise Tortor'u kurtarmak için malzeme alacak". Fırıldak "Mantıklı bir fikir. Peki, Tortor'u kurtarmak için ne gibi malzemeler alacağız?" demiş. Birlikte düşünmeye başlamışlar. Onlar düşünürken Tortor kendi kendine "Ne zaman beni kurtaracaklar. Yarım saattir konuşup duruyorlar. Çok sıkıldım artık" demiş. O böyle düşünürken Palamut birden "Buldum!" diye bağırmış. Diğerleri ona meraklı meraklı bakınca "Halat kullanalım. Bir ucunu Tortor'a atarız ve kendine bağlamasını söyleriz. Diğer ucundan da biz ve Tortor'un ailesi tutar. Böylece onu yukarı çekmiş oluruz." demiş. Diğerleri de bu fikri onaylamış. Mırnav, Tortor'un yanında kalmış. Palamut Tortor'un ailesine haber vermeye, Pembiş ve Fırıldak da halat bulmaya gitmişler. Palamut Tortor'un ailesine haberi verince, ailesi çok korkmuş. Hatta Tortor'un annesi bayılacak gibi olmuş, hemen onu sakinleştirmişler. Pembiş ve Fırıldak halat bulmak için orman halkının yanına gitmişler. Olayları öğrenen orman halkı Pembiş ve Fırıldak'a halat vermiş. Onlar da Mırnav ve Tortor'un yanına dönmüşler. Ardından Tortor'un ailesi ve Palamut da gelmiş. Planladıkları gibi halatın bir ucunu Tortor'a atmışlar ve kendine bağlamasını söylemişler. Diğer ucunu da hep birlikte çekmişler. Tortor artık onların yanındaymış. Tortor'un ailesi ve arkadaşları çok sevinmişler. Annesi Tortor'un arkadaşlarının onu kurtarmasına rağmen, onlara teşekkür etmediğini fark etmiş. Tortor'a sessizce "Canım, hadi arkadaşlarına teşekkür et." demiş. Tortor annesine "Hayır, edemem. Zaten kaç saattir oyalanıyorlar ve konuşuyorlar. Ben orada çok sıkıldım. Biraz çabuk kurtarsalardı beni ne olurdu. O yüzden teşekkür falan etmem." demiş. Annesi ne kadar yalvarırsa yalvarsın, Tortor'un özür dilemeyeceğini bildiğinden, Tortor'un arkadaşlarına "Onu kurtardığınız için teşekkürler çocuklar." demiş. Onlar da hep bir ağızdan "Bir şey değil." demişler. Palamut tam Tortor gidecekken ona "El eli yıkar, iki el de yüzü. Zamanı gelince sen de bizi kurtarırın değil mi?" demiş. Tortor içinden "Hayır tabii ki. Ben neden sizi kurtarayım?" diye düşünmüş. Fakat Palamut'a böyle diyememiş. Ona "Evet evet, ben de sizi kurtarırım." demiş. Palamut, Tortor ile konuşmayı, sohbet etmeyi istiyormuş.

Fakat Palamut ağzını açmadan Tortor dönüp gitmiş. Palamut "Neyse. Ne de olsa okulda görüşüyoruz. O zaman konuşuruz" demiş. Aradan aylar geçmiş. Tortor hafta sonu kurslara da gitse hiçbir işe yaramıyormuş. Çünkü Tortor okuldaki gibi dersleri hiç dinlemiyormuş. Fakat nasıl olduysa karnesi çok iyi gelmiş. Aslında bu ailesi, öğretmeni ve arkadaşlarının planladığı bir oyunmuş. Öğretmen, Tortor'a iyi notları olan sahte bir karne hazırlayıp vermiş. Tortor sevinçe karnesini ailesine göstermiş. Ailesi çok şaşırmış gibi yapmış. Tortor'u bu başarısından dolayı tebrik etmişler. Tortor'a ödül olarak nereye gitmek istediğini sormuşlar. Tortor uzun zamandır kumsala gitmek istiyormuş. Fakat ormanın dışında olduğu için ailesi onu bir türlü götürmüyormuş. Tortor bu fırsattan yararlanarak "Kumsala gitmek istiyorum." demiş. Ailesi onun böyle diyeceğini bildiğinden planı ona göre hazırlamış. İki gün sonra kumsala gideceklermiş. Annesi Tortor'un arkadaşlarına da haber vermiş. Onların da kumsala gelmesini söylemiş. Zaman çok çabuk geçmiş ve kumsala gidecekleri gün gelmiş. Eşyalarını hazırlamışlar ve kumsala doğru yola çıkmışlar. Oraya geldiklerinde kimsecikler yokmuş. Herkes çok rahatmış, özellikle de Tortor. Çünkü arkadaşları ve ailesi arasında tek yüzme bilen oymuş. Doyasıya yüzmüş, eğlenmiş. Pembiş bir ara Tortor'un yanına gelmiş. Ona "Tortor rica etsem bana nasıl yüzüldüğünü öğretir misin?" demiş. Tortor keyfi yerinde olduğundan Pembiş'in isteğini kabul etmiş. Fakat aklına bir soru takılmış. Pembiş'e "Sen geçen yıl benimle yüzme kursuna gelmemiş miydin? Hatta yüzme yarışmasına katılmıştın." demiş. Pembiş endişeli bir şekilde Tortor'a bakarak "Yok canım! Ben yüzme bilmiyorum. Sen yanlış hatırladın sanırım." demiş. Tabi bu söyledikleri Tortor'a oynadıkları oyunun bir parçasıymış. Tortor şüphelenmiş. Pembiş'in ona yalan söylediğini düşünmüş ama Pembiş çok ısrar ettiği için teklifini kabul etmiş. Ona nasıl yüzüldüğünü anlatmış, kollarını ve ayaklarını hiç durmadan çırpmasını söylemiş. Birkaç denemeden sonra Pembiş yüzmeye başlamış ve kıyıdan uzaklaşmış. Kısa bir süre sonra bir yerden çığlık sesleri geldiğini duymuş Tortor. Sesin geldiği yere doğru bakınca, Pembiş'in boğulmak üzere olduğunu görmüş. Onu kurtarmak için hızla yüzmüş ve Pembiş'i kurtarmış. Onu karaya çıkarmış. Pembiş ona çok teşekkür etmiş. Tortor kendini tuhaf hissediyormuş. İlk defa birine iyilik yapıyormuş hem de karşılığında hiçbir şey beklemeden. "Birine iyilik yapınca herkes böyle mi hissediyor acaba?" diye düşünmüş. O, bunları düşünürken arkadaşları yanına gelmiş ve bunların bir şaka olduğunu anlatmışlar. Tortor kendini hiç olmadığı kadar mutlu hissediyormuş. Başkalarına iyilik yapmanın güzelliğini fark eden Tortor, "Bundan sonra herkese yardım edeceğim, onlara güler yüz göstereceğim ve derslerime de çok çalışacağım." demiş. Aradan yıllar geçmiş. Tortor dediği gibi derslerine çok çalışmış ve ormanın kralı olmuş. Artık hayata karşı daha iyimsermiş ve her zaman öyle olacaktı.

İki komşu varmış, günün birinde.

Karşılıklıymış evleri.

Kavga etmişler, komşuyuz bile dememişler.

Karga söylenmiş:

—Unuttu yine kirpi, temizlik saati geldi geçti.

Ne zaman akıllanacak ki!

Koşarak gelir kirpi, konuşmaya başlayarak:

—Özür dilerim. Yine geç kaldım.

Karga:

—Özrünü kabul etmiyorum.

Bu kaçınıcı geç kalışın.

Kirpi:

— Küçük geç kalmalar büyük sorunlar olmamalı

Karga:

Senin konuşmana dayanamıyorum.

Bıktım sesinden!

Sus artık!

Kirpi üzüldü.

Yağmur bulutu gibi ağlayarak gitti evine.

Karga da şimşek hızında uçtu evine.

Duydu olayları orman sakinleri.

Yetiştirdiler bilge tilkiye.

Çözüm buldu bilge tilki.

Gitti kirpinin evine.

(İkisinin evine ayrı ayrı gitmiş.)

Kirpiyle konuştu:

Kavga etmek yerine konuşmalıydınız.

Kirpi:

—Bilge Tilki karga benim kalbimi çok kırdı.

Ben onunla tatlı dille konuşmaya çalıştım.

Ama o beni dinlemedi bile.

Bilge Tilki:

—Kirpi unutmayın ki tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır.

Bu öğüdümü hiç unutma.

Kirpi:

—Tamam, Bilge Tilki.

Bilge Tilki:

— Akşam saat 19.00'da Mücavir Gölü'ne bekliyorum.

Gitti Bilge Tilki karganın evine.

Kargayla da konuştu:

—Kavga etmek yerine konuşmalıydınız.

Karga:

Ben o anda çok sinirlendim.

Bilge Tilki:

—Ondan özür dilemelisin.

Karga:

—Haklısın Bilge Tilki.

Bilge Tilki:

—Unutma komşu komşunun külüne muhtaçtır.

Akşam saat 19.00'da Mücavir Gölü'ne bekliyorum.

Akşam olunca,

Herkes toplanınca,

Konuşmaya başlanır.

Bilge Tilki:

—Bu gölün adının Mücavir olmasının nedenini biliyor musunuz?

İkisi birlikte:

—Hayır.

Bilge Tilki:

—Dağda yürüyüş yapan iki komşu gölü görünce suyu aralarında paylaşamayıp küsmüşler.

Sonunda aynı şekilde dağda yürüyüş yapan bilgin iki komşuyu barıştırıp suyu paylaşmış.

Böylece Mücavir Gölü ortaya çıkmış. (iki komşu hikâyeden etkilenmiş.)

Karga:

—Senden çok özür dilerim.

Kirpi:

—Önemli değil. Ben de özür dilerim.

Mutluca yaşamışlar.

MELİKE KARADEMİR

Teknoloji bizim hayatımıza yer etmiştir. Ve kolay kolay gideceğe benzemiyor. Şimdi yönümüzü İnternet bağımlılarının yaşadığı bir eve çevirelim. Evde beş kişi yaşıyor. Baba Abdurrahman, anne Selma, çocuklar Ezgi, Gözde, Özge. Her bir kardeşin arasında ikişer yaş var. Ve bu kardeşlerin birer tane telefonları var tabii ki. Ezgi'nin bir de diz üstü bilgisayar, Özge'nin de tableti var. Gözde ise "Başka alet almasalar olur ama bunun karşılığında telefonumun en ileri model olmasını istiyorum." diyor. Ve ayrıca kulaklık, USB, telefonuna da kap ve SIM kartı istiyor. Aslında Gözde'nin istedikleri fazla olabilir ama Ezgi ve Özge için alınan şeylerin masrafindan fazla olamaz. Selma ve Abdurrahman, Gözde'nin isteğini kabul ediyorlar ve Gözde'ye yeteceğini düşündükleri kadar para veriyorlar. Gözde yakınarda bulunan bir telefoncuya gidiyor. İçeri girerken bazı sesler duyuyor. İçeri girip baktığında da hiç kimsenin olmadığını görüyor. Ve bu sesin nereden geldiğini merak ediyor ama o sese bir anlam veremiyor. Oradan seçtiklerini alarak eve doğru giderken aldığı şeyleri koyduğu poşetinden ses geldiğini fark ediyor. Hemen poşetini açıyor ve bakıyor. Ancak hiçbir şey yakalayamıyor. Sonunda evine varıyor. Eve gidince eşyalarını poşetinden çıkararak evdekilere gösteriyor. Sonrasında odasına geçiyor. Paketleri açarken "Hey!" diye bir ses duyuyor. Eşyaları incelerken telefon kabının bir yüzü olduğunu görüyor. Bunu fark ettikten sonra ise üç şeyin daha "Hey!" diye bağırdığını duyuyor ve aldığı şeylerin konuşabildiğini anlıyor. Şimdi onlarla sohbet etmeye çalışacak ama başarılı olabilecek mi? O da "Merhaba!" dedi, "Siz konuşabiliyor musunuz?" İşte olaylar onun için daha yeni başlıyor. Bir ses daha duydu. O sesin "Evet. Biz konuşabiliyoruz. Ve daha seni fazla tanımamıza rağmen seni çok sevdik ve bu yüzden seninle konuştuk." dediğini duyduğu an çok mutlu oldu. Tabii ki de hemen onlara birer güzel isim verdi. Telefon kabına "Kardeşim", USB'ye "Toprak", kulaklığa "Tavşan", SIM kartına "Sadık" ismini verdi. Eşyalar "Benim ismim daha güzel", "Senin ismin daha güzel." diye tartışa dursunlar, Gözde çoktan hayallere dalmıştı bile. O anda daha çok elektronik aletin olduğunu ve hepsinin de konuştuğunu hayal ediyordu. Ne kadar da çok arkadaşı olurdu. Onlarla ne güzel sohbetler ederdi. Hatta daha fazlasını istemese de olurdu. Çünkü zaten elinin altında dört tane konuşabilen alet var. Gözde bunu düşündükçe hem çok mutlu oluyor, hem de herkese hava atabileceğini düşünüyor. Şu anda Gözde'nin içi içine sığmıyordu. Ama o mutluluğunu bozan bir ses vardı. Annesinin kapıya tıklatarak, "Gözde çok uzun zamandır oradasın kızım. Ne zaman çıkacaksın?" oldu. Gözde'nin morali bozuldu. Macera başlıyor. Gözde, bu yaşadıklarını ondan başka herhangi birinin bilmesini istemiyor. Bunları özellikle Ezgi ve Özge'den saklaması gerektiğini düşündü. Çünkü onlara sır olarak bile söylese onların ağzını koruyamayacağını biliyor. Annesine söylese "Öyle şey olmaz kızım. Onlar konuşamaz. Sen de çok saçmalamaya başladın bu aralar." derdi.

Babasına söyleseydi annesiyle hemfikir olacağını biliyor. Gözde bu kadar düşünceden sonra gerçeğe dönmesi gerektiğini biliyordu. Annesine “Tamam anneciğim, birazdan çıkacağım.” dedi ve eşyalarına döndü. Onlara “İsimleri beğendiniz mi?” dedi. Aletlerden gelen cevap ve sonrasında aralarında geçen konuşma şöyleydi:

—Bize isim koyduğun için çok teşekkür ederiz. Hepimiz isimlerimizi çok beğendik.

—Rica ederim. Ama eğer isminizi değiştirmek isterseniz çekinmeden bana söyleyebilirsiniz.

—Ne çekinmesi canım. Biz sana hemen alıştık. Ama ismini değiştirmek isteyen yok. İsimlerimizi beğenmeseydik zaten sana söyleyecektik.

—Peki, benim en merak ettiğim şey “Siz nasıl konuşuyorsunuz?” Ya da daha açık şekli, “Hikâyemiz nasıl?”

—Biz diğer aletlerden farklı üretildik. Fabrikada üretilirken bize böyle olmamız için telefonlardaki konuşabilen uygulamalara kattıkları maddelerden kattılar. Bize onlardan daha fazla kattılar. Biz de soru sorulmadan da konuşabiliyoruz. En önemlisi özgürce konuşabiliyoruz. Konuşabilmemiz için madde kattıklarını biliyordular. Ama bize daha fazla kattıklarını bilmiyorlardı. Bizi fark edebilen, ama alırken bunu bilmeden, tesadüfen bizi satın alan kişinin.

—Tamam, teşekkürler. Ama sizi burada sadece bir süreliğine bırakmak zorundayım. Ben gelene kadar hiç konuşmamanız gerekiyor. Olur mu?

—Peki, tamam sen git işini hallet. Biz o zamana kadar sessizce dururuz burada. Gözün arkada kalsın.

—Çok teşekkürler.

Gözde gönül rahatlığıyla işini yapabiliyordu artık. Çünkü aletlere güveniyordu. Onlardan bunun güvencesini de alınca onlarla ilgili hiç bir sıkıntısı kalmamıştı artık. İşiyse annesine, babasına ve kardeşlerine bunu çaktırmamak için daha normal davranmaya çalışmaktı. Mutfağa gitti.

Annesine:

—Yardıma ihtiyacın var mı anneciğim, dedi.

—Kahvaltılıkları masaya koyar mısın kızım?

—Hemen anneciğim.

—Kızım sen odadayken ne yapıyordun? Sanki biriyle konuşuyor gibiydin. Hâlbuki odada yalnızdın sanırım.

—Telefonuma ses kaydediyordum.

—Geldiğinden beridir telefonun burada. Özellikle ses kaydediyor olamazsın.

—Tamam tamam. Yalan söylediğim için özür dilerim. Her şeyi açıklıyorum. Benim çok eskilerden beri tanıdığım bir mektup arkadaşı var. Ona mektup yazıyordum. Yazarken de yazdıklarını sesli bir şekilde okuyup devam ediyordum.

—Ama senin mektup arkadaşın olsa mutlaka haberimiz olurdu. Sen zaten 20 yaşındasın. Çok eskiler yaklaşık olarak 10 yaşında ya da civarında olduğunu gösteriyor. O zamanlarda ve hâlâ kendi paran yok. Bir bayramlarda topladığın harçlıkların olur. Onlar da üç beş kuruş bir şey olduğu için bırak birkaç kere mektup göndermeyi, bir kere gönderecek kadar bile paran olamaz. Ayrıca ben sen doğduğundan şu ana kadar senin için gönderilen bir mektup olduğunu hatırlamıyorum. Tek bir tane kargon var, o da geçen gün aldığın test kitapları. İki keredir yalan söylüyorsun ama hiç birinde de sıyırlamadın.

—Söylesem inanacak mısın sanki?

— Söyle bakalım. Belki inanırım. Kim bilir?

—Zaten inanmayacağını biliyorum. Ama kimseye söylemeyeceğine dair söz vermeni istiyorum.

—Tamam, söz kimseye söylemem. Ama inanmayacağım konusunda emin olman beni üzdü.

—Hani ben istediğim şeyleri almak için telefoncuya gitmişim ya.

—Evet

—Oradan aldığım şeyler konuşabiliyormuş.

—Kız inanmayacağımı nereden bildin? Bu sefer de sıyırlamadın. Var mı başka yalanın?

—Anne bu yalan değildi. İstersen göstereyim de öyle inanır mısın, inanmaz mısın görürüz.

—Olur mu öyle şey? Onlar konuşamaz .Bu aralarda saçmalamaya başladın.

—Anne demek ki inanmayacaksın. Bak nasıl bildim yine.

—Evet, bilmiş olabilirsin ama buna da inanılmaz ki kızım. Madem çok istiyorsun gel gidelim odana da bakalım konuşabiliyorlar mı?

Gözde ile Semra Hanım odaya giderler. Gözde aletlere koyduğu isimleri tek tek sayar. Dördü hep bir ağızdan “Merhaba!” diye bağırınca Semra Hanım şok olur. Ama belli etmemek için:

—Kızım ben nereden bileceğim senin bir yerden ses kaydı açıp beni kandırmayacağını?

—Anne bana inanmıyorsan onlara istediğin soruyu sor, dedi Gözde.

Semra Hanım dondu kaldı. Ne yapacağını bilemedi. Gözde annesinin aslında bunu fark ettiğini ama belli etmemeye çalıştığını fark etti. Ve şöyle dedi:

—Anne sen de kabul et buna artık inanıyorsun.

—Evet, kızım, bence de kabul etmeliyim.

—Hayatta ikna edemeyeceğimi düşündüğüm kişiler arasında sen de vardın. Ve ben seni ikna ederek hayatım boyunca ki en büyük hedeflerimden birine ulaştım. Bunu kimseye söylemeyeceğine dair bana bir söz verdin, dedi ve birlikte güldüler.

HAYRUNNİSA ERTEN

GÜNGÖREN İTO KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

GUNGOREN
İTO KIZ ANADOLU
İMAM HATİP LİSESİ